

Matei - J. N. Darby

Matei 1.1-17

Genealogia legala a Domnului de la David si Avraam: obiectul ei

Scopul Duhului lui Dumnezeu in Evanghelia dupa Matei fiind de a-L arata pe Domnul (Yahve) ca implinitor al promisiunilor facute lui Israel si al profetiilor care se refereau la Mesia (si oricine este frapat de numarul de referiri la implinirea lor), Evanghelia aceasta incepe cu genealogia Domnului, pornind de la David si de la Avraam, cei doi stramosi din care coboara genealogia mesianica si carora le-au fost facute promisiunile. Genealogia se imparte in trei perioade, potrivit celor trei mari parti din istoria poporului: de la Avraam la stabilirea Imparatiei in persoana lui David; de la stabilirea Imparatiei pana la captivitate; si de la captivitate pana la Isus.

Se poate observa ca Duhul Sfânt mentioneaza in genealogia aceasta pacatele grave infaptuite de persoane ale caror nume ne sunt date, inaltand in felul acesta harul suveran al lui Dumnezeu, care putea da un Mantuitor chiar in cazul unor pacate cum este cel al lui Iuda, chiar in situatia unei sarmene moabite introdusa in mijlocul poporului Sau, de asemenea in cazul unor crime ca cele ale lui David.

Genealogia, in Matei, este cea legala, adica cea a lui Iosif, al carui mostenitor legitim era Hristos ca om, potrivit legii evreiesti. Evanghelistul a omis trei imparati din rudenia lui Ahab, pentru a avea cele paisprezece generatii in fiecare perioada; Ioahaz si Ioiachin de asemenea sunt omisi; dar scopul genealogiei nu este cu nimic afectat de situatia aceasta. Gandul era sa o redea in asa fel incat sa fie recunoscuta de iudei; si toti imparatii erau cunoscuti de fiecare dintre ei.

Matei 1.18-20

Nasterea lui Isus; importanta ei infinita si eterna

Matei istoriseste pe scurt faptele in legatura cu nasterea lui Isus. Faptele acestea sunt de o importanta infinita si eterna, nu numai pentru iudeii care erau direct interesati in ele, dar si pentru noi. Dumnezeu a binevoit ca prin acestea sa lege propria Sa glorie de interesele noastre, adica ale omului.

Maria era logodita cu Iosif. Prin urmare urmasii ei erau din punct de vedere legal ai lui Iosif, cu privire la drepturile de mostenire; dar Copilul pe care ea Il purta in pantece era de origine divina, conceput prin puterea Duhului Sfânt. Ingerul Domnului este trimis ca instrument al Providentei pentru a linisti constiinta delicata si inima dreapta a lui Iosif, comunicandu-i ca ce s-a conceput in Maria era de la Duhul Sfânt.

Se poate observa aici ca ingerul, adresandu-se cu aceasta ocazie lui Iosif, il numeste „*Fiu al lui David*“. Duhul Sfânt ne atrage astfel atentia asupra legaturii de rudenie a lui Iosif (care era considerat tatal lui Isus) cu David, Maria fiind numita sotia lui. In acelasi timp ingerul da copilului care avea sa se nasca numele „*Isus*“, adica „*Yahve Mantuitorul*“. El pune in legatura numele acesta cu salvarea lui Israel din starea in care il afundase pacatul. Toate acestea au avut loc ca sa se implineasca ceea ce Domnul spusese prin gura profetului Sau: „*lata, fecioara va fi insarcinata si va naste un fiu si-l vor pune numele Emanuel, care tradus este: Dumnezeu cu noi*“ (capitolul 1.23).

Titlurile Domnului prezentand planul pe care numai El il poate implini

Iata deci ce ne este prezentat de Duhul lui Dumnezeu in aceste cateva versete: Isus, Fiul lui David, conceput prin puterea Duhului Sfânt; Yahve, Mantuitorul, care salveaza pe Israel de pacatele lui – Dumnezeu cu poporul acesta – Acela care implinea aceste profetii minunate care aratau, mai mult sau mai putin clar, limitele unui cadru pe care numai Domnul Isus il putea umple.

Iosif, om drept, cu inima sincera si ascultator, discerne fara greutate revelatia Domnului si asculta de ea.

Titlurile acestea imprima caracterul Evangheliei dupa Matei, adica felul in care Hristos este prezentat in ea. Dar sunt de asemenea o revelatie minunata a Aceluia care trebuia sa implineasca toate cuvintele si promisiunile Domnului. Ce temelie de adevar pentru intelegerea Persoanei acesteia glorioase si tainice, despre care Vechiul Testament spusese destul pentru a trezi dorintele si a uimi mintea poporului caruia El i-a fost dat!

Nascut din femeie, nascut sub lege, mostenitor al tuturor drepturilor lui David dupa trup, de asemenea Fiul lui Dumnezeu, Yahve Mantuitorul, Dumnezeu cu poporul Sau – cine ar fi putut intelege sau ar fi putut aprofunda taina firii Aceluia care era toate acestea in acelasi timp? Viata Sa, intr-adevar, asa cum vom vedea, arata ascultarea omului desavarsit, perfectiunile si puterea lui Dumnezeu.

Titlurile caracteristice legate de gloria lui Hristos in Israel

Titlurile pe care le are Isus, aceste titluri de mostenitor al lui David, de Mantuitor al poporului Sau si de Emanuel, pe care le-am observat si pe care le citim in capitolul 1.20-23, sunt legate de gloria Sa in mijlocul lui Israel. Nasterea Sa prin Duhul Sfânt implinea, referitor la Isus ca om nascut pe pamant, Psalmul 2.7. Numele lui Isus si conceperea Sa prin puterea Duhului Sfânt se intind fara indoiala dincolo de aceasta relatie, dar totul se leaga intr-un mod deosebit de pozitia Sa in mijlocul lui Israel

Matei 2

Recunoasterea oficiala de catre natiuni ca Imparat al iudeilor

Nascut in felul acesta, prezentat de inger in felul acesta si implinind profetiile care anuntau prezenta lui Emanuel, Isus este recunoscut oficial ca Imparat al iudeilor, de catre natiunile conduse de voia lui Dumnezeu care lucreaza in inima inteleptilor lor 1. Iata deci pe Domnul, Emanuel, Fiul lui David,

Yahve, Mantuitorul, Fiul lui Dumnezeu, Imparatul de curand nascut al iudeilor, recunoscut de capeteniile natiunilor. Aceasta este marturia lui Dumnezeu in Evanghelia dupa Matei si caracterul sub care Isus este prezentat in ea. Apoi, in prezenta lui Isus aratat in felul acesta, vedem pe capeteniile iudeilor in relatia cu un imparat strain, ei cunoscand, ca sistem, revelatiile lui Dumnezeu in Cuvantul Sau, dar fiind cu totul indiferenti fata de Acela care era obiectul lor; iar imparatul acesta este vrajmas pe fata al Domnului, adevaratul Imparat si Mesia, pe care cauta sa-l omoare.

Providenta care vegheaza asupra Copilului care S-a nascut

Providenta vegheaza asupra Copilului care S-a nascut lui Israel, folosind mijloace care implica in totalitate raspunderea poporului, dar care implinesc in acelasi timp toate gandurile lui Dumnezeu cu privire la aceasta adevarata ramasita a lui Israel, singura sursa de speranta autentica pentru acest popor. Pentru ca, fara El totul avea sa cada.

Adevarata vita reincepand istoria lui Israel iesit din Egipt

Coborat in Egipt pentru a evita planul crud al lui Irod care voia sa-l ia viata, Isus devine adevarata vita; El reincepe, din punct de vedere moral, in persoana Sa, istoria lui Israel, si de asemenea (intr-un sens extins) si pe aceea a omului, fiind cel din urma Adam in relatia cu Dumnezeu; si toate cu un singur scop, acela al mortii Sale, izvor de binecuvantare a tuturor. El era Fiul lui Dumnezeu si Mesia, deci Fiu al lui David. Totusi pentru a lua locul Sau ca Fiu al Omului, El trebuia sa moara (vedeti Ioan 12). Acestui adevarat inceput al lui Israel in har (ca preaiubit al lui Dumnezeu) potrivit planurilor Sale, nu i se aplica numai profetia din Osea: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt“ (11.1).

Poporul n-a putut face fata raspunderii lui, astfel incat, fara acest har, Dumnezeu ar fi trebuit sa-l inlature cu totul. Dar vedem in Isaia pe Israel ca slujitor dand locul lui Hristos ca Slujitor care aduna o ramasita credincioasa (copiii pe care Dumnezeu l-a dat in timp ce Isi ascundea fata de casa lui Iacov: Isaia 8.17-18), ramasita devenind nucleul noului popor al lui Israel, potrivit gandului lui Dumnezeu. Capitolul 49 din Isaia ne prezinta in mod frapant trecerea aceasta de la Israel la Hristos. De altfel, aceasta este baza intregii istorii a acestui popor, privit ca fiind cazut sub lege si restabilit in har. Hristos ii este din punct de vedere moral izvorul cel nou (comparati cu Isaia 49.3-5) 2.

Fiul lui Dumnezeu in Nazaretul Galileii printre cei dispretuiti din popor

Dupa moartea lui Irod, Dumnezeu face cunoscut lui Iosif in vis faptul acesta si ii porunceste sa se intoarca in tara lui Israel, impreuna cu Copilul si cu mama Lui. Aici se poate observa ca tara lui Israel este mentionata sub numele care aminteste privilegiile ei din partea lui Dumnezeu. Nu este nici Iudeea, nici Galileea, ci „tara lui Israel“ (versetele 20,21). Dar putea Fiul lui David, intrand in tara, sa Se apropie de tronul parintilor Sai? Nu; El a trebuit sa ia locul unui strain, impreuna cu cei dispretuiti din poporul Sau. Fiind indrumat in vis de Dumnezeu, Iosif Il duce pe Isus in Galileea, ai carei locuitori erau obiectul unui profund dispret al iudeilor ca nefiind in legatura obisnuita cu Ierusalimul si cu Iudeea – tara lui David, a imparatilor recunoscuti de Dumnezeu si a templului, tara a carei limba era aceeaasi, dar al carei dialect trada despartirea de cei care prin indurarea lui Dumnezeu se intorsesera din Babilon in Iudeea. In Galileea, Iosif se stabileste intr-un oras al carui nume era chiar un motiv de rusine pentru oricine locuia in el si o pata pentru reputatie.

lata care era pozitia Fiului lui Dumnezeu cand a venit in lumea aceasta si legaturile Fiului lui David cu poporul Sau, atunci cand prin har si potrivit sfaturilor lui Dumnezeu, El Se afla in mijlocul lor.

El era, pe de o parte, Emanuel, Yahve, Mantuitorul lor, dar de alta parte era Fiul lui David, desi luandu-Si locul in mijlocul poporului Sau si unindu-Se cu cei mai saraci si mai dispretuiti din turma; S-a adapostit in Galileea, departe de nelegiuirea unui fals imparat care domnea in Iudeea cu ajutorul natiunilor din cea de „a patra Imparatie“ si cu care erau in legatura preotii si mai-marii poporului. Acestia din urma, necredinciosi lui Dumnezeu si nemultumiti cu starea lor, detestau cu ingamfare un jug sub care ii adusesera pacatele lor si pe care nu indrazneau sa-l inlature, desi nu isi recunosteau pacatele, pentru a se supune lui ca unei pedepse drepte din partea lui Dumnezeu.

Matei 3

Lucrarea intreita a lui Ioan Botezatorul

Din acest capitol incepe propriu-zis istoria Lui. Ioan Botezatorul vine, potrivit profetiei lui Isaia (capitolul 40), sa pregateasca Domnului calea inaintea fetei Sale, vestind apropierea Imparatiei cerurilor si chemand poporul la pocainta. Lucrarea aceasta a lui Ioan fata de Israel este caracterizata in Evanghelia aceasta de trei lucruri:

1. Venirea Domnului, Yahve Insusi. Duhul Sfânt (in citatul pe care il da din Isaia 40.3), lasa deoparte cuvintele de la sfarsitul versetului: „*pentru Dumnezeul nostru*“, pentru ca Isus venea ca om in umilinta – desi era recunoscut ca Yahve – si pentru ca Israel nu avea dreptul sa zica „*al nostru*“.
2. Aproximarea Imparatiei cerurilor aceasta dispensatie noua care trebuia sa inlocuiasca pe cea care apartinea propriu-zis de Sinai, unde Domnul vorbise pe pamant. In aceasta dispensatie noua, „*cerurile vor domni*“. Ele vor fi locul autoritatii lui Dumnezeu in Hristosul Sau si vor caracteriza aceasta dispensatie.
3. Poporul, in loc sa fie binecuvantat in starea in care se gasea, este invitat sa se pocaiasca in vederea apropierii acestei Imparatii. Ioan deci merge in pustiu: se departeaza de iudeii cu care nu se putea asocia, pentru ca el venea pe „*calea dreptatii*“ (capitolul 21.32). El se hranea cu ce putea sa-i dea pustiu (chiar si hainele lui de profet dadeau marturie despre pozitia pe care o luase din partea lui Dumnezeu), fiind el insusi plin de Duh Sfânt.

In felul acesta Ioan era profet; el venea din partea lui Dumnezeu, adresandu-se poporului Sau pentru a-l chema la pocainta si pentru a-i vesti binecuvantarea lui Dumnezeu potrivit promisiunilor Domnului Dumnezeului sau. Dar Ioan era mai mult decat un profet, pentru ca el prezenta ca un lucru imediat, atat venirea unei vremi noi, de mult asteptata, cat si venirea Domnului in persoana. In acelasi timp, desi Ioan venea la Israel, el nu-i recunostea ca popor al lui Dumnezeu; pentru ca poporul avea sa fie judecat, aria Domnului trebuia sa fie curatita, pomii care nu aduceau roade bune trebuiau taiati. Domnul avea sa aseze intr-o pozitie noua, in Imparatia pe care o vestea, numai o ramasita, fara a fi descoperit inca modul in care El va stabili Imparatia aceasta. Ioan anunta judecata asupra poporului.

Domnul Dumnezeu in mijlocul poporului Sau Israel

Ce fapt nespus de mare era prezenta Domnului Dumnezeu in mijlocul poporului Sau, in persoana Aceluia care, desi trebuia sa fie implinirea tuturor promisiunilor, era in mod necesar (desi respins) judecatorul intregului rau care se afla printre cei din poporul Sau!

Cu cat dam acestor versete sensul lor adevarat, adica aplicandu-le poporului Israel, cu atat mai mult le intelegem adevarata lor putere.

Nevoia de pocainta; consecintele refuzului acestei chemari

Fara indoiala, pocainta este o necesitate cu consecinte eterne pentru orice suflet care se apropie de Dumnezeu; dar in ce lumina este pus adevarul acesta, cand vedem pe Domnul Insusi intervenind pentru a chema pe poporul Sau la pocainta aceasta si, in urma refuzului din partea poporului, punand deoparte tot sistemul relatiilor lui Israel cu El Insusi, si stabilind o dispensatie noua – o Imparatie care apartine numai acelor care asculta de El – si facand in sfarsit sa izbucneasca judecata Sa impotriva poporului Sau si a cetatii pe care o iubise atata timp! *„Daca ai fi cunoscut si tu, macar in aceasta zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tai”* (Luca 19.42).

Judecata care ameninta; o noua stare deosebita prin botez

Adevarul acesta lasa loc pentru punerea in lumina a altuia, de o importanta deosebita, adevar care este vestit aici mai degraba din punctul de vedere al drepturilor suverane ale lui Dumnezeu decat din cel al consecintelor sale, desi poarta in sine toate aceste consecinte. Poporul – mai ales, cum citim si in alte parti, cei pacatosi si dispretuiti – veneau din toate partile ca sa fie botezati, marturisindu-si pacatele. Dar cei care se considerau ca aveau in mijlocul poporului acestuia cel dintai loc, erau in ochii profetului (care iubea poporul potrivit gandurilor lui Dumnezeu) obiectul judecatii pe care o vestea. Mania era iminenta. Cine ii invatase pe acesti ingamfati sa fuga de ea? Sa se umileasca mai degraba la fel ca ceilalti; sa isi ia adevaratul loc si sa arate o schimbare a inimii!

Lauda cu privilegiile natiunii lor sau ale parintilor lor nu era de nici un folos inaintea lui Dumnezeu. Dorintele lui Dumnezeu erau potrivite naturii Sale, adevarului Sau. Mai mult, El era suveran; El putea din niste pietre sa ridice copii lui Avraam; si tocmai aceasta a facut harul Sau suveran prin Hristos referitor la natiuni. Era in toate o nevoie de autentic. Securea era la radacina pomilor; cei care nu purtau roade bune aveau sa fie taiati (versetele 7-10).

Iata marele principiu moral care avea sa fie pus in actiune prin judecata. Lovitura nu era inca data; dar securea era deja la radacina pomilor. Ioan venise pentru a pune intr-o pozitie noua pe cei care primeau marturia lui, sau cel putin intr-o stare noua in care erau pregatiti pentru mantuirea aceasta. Pe cei care se pocaiiau, el ii deosebea de ceilalti prin botez. Dar Acela care venea dupa el – Caruia Ioan nu era vrednic sa-l duca sandalele – Isi va curati cu desavarsire aria, va desparti pe cei care erau cu adevarat ai Sai din punct de vedere moral in mijlocul poporului Israel (care era aria Sa) si va aduce judecata peste toti ceilalti. Mai intai, Ioan deschide usa pocaintei; dupa aceea avea sa vina judecata.

Cele doua lucruri atribuite de Ioan lui Isus

Judecata nu era singura lucrare pe care Isus avea s-o faca. Totusi, doua lucruri li sunt atribuite in marturia aceasta a lui Ioan. El boteaza cu foc – judecata anuntata in versetul 12 – care consuma tot ce este rau. Dar Isus boteaza de asemenea cu Duh Sfânt; acest Duh care, dat omului si lucrând cu putere divina in el (lucrând deci in omul adus la viata, rascumparat, curatit in sangele lui Hristos), il face sa iasa de sub influenta a tot ceea ce lucreaza asupra firii pacatoase si il pune in legatura si in comuniune cu tot ce este descoperit din partea lui Dumnezeu, cu gloria in care Dumnezeu introduce faptele Sale, in viata pe care le-o da, nimicind in noi din punct de vedere moral puterea a tot ceea ce ne-ar impiedica sa ne bucuram de aceste privilegii.

Singura roada recunoscuta de Ioan

Observati aici ca singura roada buna recunoscuta de Ioan ca singurul mijloc de a scapa este marturisirea sincera, prin har, a pacatelor. Numai cei care faceau marturisirea aceasta scapau de secure. Singurii pomi cu adevarat buni erau cei care marturiseau ca sunt rai.

Dar ce moment serios era acela pentru poporul iubit al lui Dumnezeu! Ce eveniment era prezenta Domnului (Yahve) in mijlocul poporului cu care era in legatura.

Mesia prezentat ca Yahve care judeca

Observati ca Ioan Botezatorul nu prezinta aici pe Mesia ca Mantuitorul venit in har, ci pe Capul Imparatiei, pe Yahve care avea sa aduca judecata, daca poporul nu se pocaieste. Vom vedea dupa aceea pozitia pe care Isus o ia, in har.

Botezul lui Isus; identificarea Lui Insusi cu poporul, in har

In versetul 13, Isus Insusi, care pana aici ne-a fost prezentat ca Mesia si chiar ca Yahve, vine la Ioan ca sa fie botezat cu botezul pocaintei. A se prezenta pentru botezul acesta, am spus, era singura roada buna pe care o putea aduce un iudeu in starea in care se gasea. Insusi actul acesta era roada unei lucrari a lui Dumnezeu – a interventiei Duhului Sfânt. Cel care se pocaieste marturisesti ca mai inainte a umblat departe de Dumnezeu; astfel, aceasta marturisire apare ca ceva nou, ca o roada a Cuvantului si a lucrarii lui Dumnezeu in acel om, semn al unei vietii noi, al vietii Duhului, in sufletul sau.

Misiunea pe care o primise Ioan arata ca inaintea lui Dumnezeu, marturisirea era singura roada sau dovada valabila a vietii din Dumnezeu intr-un iudeu. Nu inseamna ca nu era nimeni in care Duhul sa lucreze deja; dar in starea poporului si potrivit chemarii lui Dumnezeu prin slujitorul Sau, in aceasta consta dovada vietii – a miscarii inimii spre Dumnezeu. Acestia erau adevarata ramasita a poporului, pe care Dumnezeu ii recunostea ca atare; si in felul acesta ei erau despartiti de multimea care era gata de judecata. Acestia erau adevaratii sfinti (cei mai alesi); totusi singura pozitie pentru oamenii acestia era umilirea pocaintei. Cu aceasta aveau ei sa inceapa. Cand Dumnezeu aduce indurarea si dreptatea, ei folosesc cu multumiri pe cea dintai, recunoscand-o ca singura nevoie a sufletului, si isi pleaca inima in fata celei de a doua, ca o consecinta dreapta a starii poporului lui Dumnezeu, dar

aplicand-o la ei insisi.

Iar Isus Se prezinta in mijlocul acelora care iau pozitia aceasta (versetul 13). Desi El era chiar Domnul, Yahve, Judecatorul cel drept al poporului Sau, Cel care trebuia sa-Si curete aria, El Se aseaza totusi alaturi de ramasita credincioasa care se smereste in fata acestei judecati. El ia locul celui mai mic in poporul Sau, inaintea lui Dumnezeu. El Se indreapta spre Domnul ca in Psalmul 16.2 si 3 si li spune: „*Bunatatea mea nu ajunge pana la Tine!*“; iar despre sfintii care sunt in tara, cei mai alesi, spune: „*ei sunt toata placerea mea*“.

Marturie perfecta a harului – Domnul Se identifica, potrivit harului acestuia, cu cea dintai miscare a Duhului in inima poporului Sau, Mantuitorul coborandu-Se pe Sine nu numai in condescendentia harului Sau fata de ai Sai, ci asezandu-Se alaturi de ei, ca unul dintre ei, in adevarata lor pozitie inaintea lui Dumnezeu; nu numai pentru a le mangaia inima printr-o astfel de bunatate, ci si pentru a-i intelege in toate necazurile si greutatile lor; pentru a fi modelul, izvorul si expresia perfecta a tuturor sentimentelor care se potriveau pozitiei lor.

Asocierea Domnului cu cei saraci din turma, pentru a-i conduce spre bucuria binecuvantarii

El nu Se putea uni cu un Israel rau si fara pocainta, ci cu prima roada vie a Cuvantului si a Duhului lui Dumnezeu in cei smeriti din turma. El putea lucra in har si asa facea. La fel face El si astazi. Hristos, Cel care cu adevarat este de la Dumnezeu Se manifesta in viata credinciosului inca de la primul pas.

Mai mult inca. Isus vine sa puna in legatura cu Dumnezeu pe cei care Il primesc, potrivit favorii care se intemeiaza pe o perfectiune cum este cea a Lui Insusi si pe dragostea care, purtand de grija poporului Sau, satisfacea inima Domnului, glorificand in mod deplin pe Dumnezeu in tot ceea ce este El, satisfacand dorinta lui Dumnezeu de a-Si manifesta bunatatea Sa. Fara indoiala, pentru ca aceasta sa aiba loc, Domnul a trebuit sa-Si dea viata; starea iudeului, ca a oricarui om, cerea aceasta jertfa, pentru ca si unul si altul sa fie in legatura cu Dumnezeu adevarului. Dar si pentru jertfirea aceasta, dragostea lui Isus s-a dovedit desavarsita. Insa aici, El conduce pe ai Sai spre bucuria binecuvantarii exprimata in Persoana Sa, bucurie care trebuia sa fie bine intemeiata pe aceasta jertfa; iar pentru a ajunge la binecuvantare trebuiau sa mearga pe drumul pocaintei in care se intra prin botezul lui Ioan. Si Isus primea impreuna cu ei botezul acesta, pentru ca sa mearga impreuna spre stapanirea tuturor bunurilor pe care Dumnezeu le-a pregatit pentru cei care Il iubesc.

Opozitia lui Ioan; adevaratul caracter al actiunii Domnului

Ioan, simtind demnitatea si excelenta Persoanei care venea catre el, se impotriveste intentiei Domnului. Duhul Sfânt face astfel sa reiasa caracterul adevarat al faptei Domnului. In ce Il priveste pe Isus, dreptatea era aceea care Il aducea acolo, si nu pacatul – dreptatea pe care o implinea in dragoste. El implinea ca si Ioan Botezatorul, ceea ce se potrivea cu locul care li era dat de Dumnezeu. Cu cata condescendentia in acelasi timp El Se alatura lui Ioan, spunand: „*asa ni se cuvina sa implinim...*“ El este slujitorul smerit si ascultator; asa a fost totdeauna purtarea Lui pe pamant. Mai mult, in ce priveste pozitia Sa, harul L-a adus pe Isus acolo unde pacatul ne-a adus pe noi; El a intrat pe usa pe care Domnul o deschisese pentru oile Sale. Marturisind pacatul asa cum

este, venind inaintea lui Dumnezeu cu recunoasterea pacatului nostru (recunoastere care este din punct de vedere moral contrariul pacatului), ne regasim in compania Domnului Isus.

Intr-adevar, aceasta este roada Duhului Sfânt in noi. Asa au fost lucrurile cu acesti sarmani pacatosi care au venit la Ioan. In felul acesta Isus Si-a luat locul in dreptate si in ascultare in mijlocul oamenilor si, mai exact, in mijlocul iudeilor care se pocaiu. In pozitia aceasta de om – drept, ascultator si implinind pe pamant intr-o smerenie perfecta lucrarea pentru care El Se oferise in har, potrivit Psalmului 40, dandu-Se pentru implinirea intregii vointe a lui Dumnezeu intr-o renuntare deplina – in pozitia aceasta Dumnezeu, Tatal Sau, L-a recunoscut pe deplin si L-a pecetluit, spunand ca El este aici pe pamant Fiul Sau preaiubit.

Cerurile deschise; Fiul Preaiubit; coborarea Duhului Sfânt

Isus fiind botezat – semnul cel mai izbitor al pozitiei pe care o luase impreuna cu poporul Sau – cerurile I s-au deschis si El a vazut pe Duhul Sfânt coborand peste El ca un porumbel; si iata! o voce din cer, care zicea: „*Acesta este Fiul Meu Preaiubit, in care Mi-am gasit desfatarea!*” (versetele 16-17).

Dar imprejurarile acestea cer o atentie mai mare din partea noastra.

Niciodata cerurile n-au fost deschise pentru pamant, nici vreunui om de pe pamant, inainte ca Cel Preaiubit sa fi fost aici. Fara indoiala, Dumnezeu in rabdarea Sa si intr-un mod providential, binecuvantase nu numai toate fapturile Sale, dar potrivit regulilor carmuirii Sale pamantesti, El binecuvantase si pe poporul Sau. El avea de asemenea „*pe cei ales!*” pe care ii pastra in credinciosia Sa. Totusi pana atunci cerul nu fusese deschis. Dumnezeu ridicase in alte imprejurari o marturie in legatura cu carmuirea Sa asupra pamantului; dar nu existase pe pamant vreo persoana asupra careia ochiul lui Dumnezeu sa se poata odihni desfatandu-se, pana ce Isus a venit aici, ascultator si fara pacat, Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu.

Dar ceea ce ramane atat de pretios pentru noi este ca indata ce El ia prin har in mod public locul acesta de smerire impreuna cu Israel – adica impreuna cu ramasita credincioasa, prezentandu-Se in felul acesta inaintea lui Dumnezeu, implinind voia Sa – cerurile se deschid asupra unui Obiect demn de atentia lor. Totdeauna, fara indoiala, El era vrednic de adorare, chiar inainte de a fi lumea; dar acum, El ia ca om pozitia aceasta in caila lui Dumnezeu, iar cerurile se deschid asupra lui Isus, Obiectul dragostei depline a lui Dumnezeu pe pamant. Duhul Sfânt coboara asupra Lui in mod vizibil. Si El, om pe pamant, om care lua locul impreuna cu cei smeriti din popor care se pocaiu, este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Nu numai ca El este uns de Dumnezeu, dar ca om El este constient de coborarea Duhului Sfânt asupra Lui – pecetea Tatalui pusa peste El. Si aici nu este vorba, desigur, de firea Sa divina sub caracterul de Fiu etern al Tatalui. Pecetea nici n-ar putea sa fie in legatura cu acest caracter; si in ce priveste Persoana Lui, pecetea aceasta se manifestase impreuna cu constienta pe care o avea despre aceasta chiar de la doisprezece ani, in Evanghelia lui Luca. Dar, fiind Fiul etern al Tatalui, El este de asemenea om: Fiul lui Dumnezeu pe pamant si pecetluit ca om. Ca om, El este constient de prezenta imediata a Duhului Sfânt cu El. Prezenta aceasta este in legatura cu caracterul de smerenie, de blandete si de ascultare in care Se arata

Domnul aici pe pamant. „*Ca un porumbel*” a coborat Duhul Sfânt asupra Lui, tot așa cum a venit în forma limbilor ca de foc asupra capetelor ucenicilor, în vederea marturiei lor de putere în lumea aceasta, potrivit harului care se adresa către toți și fiecăruia în propria lui limbă.

Gloria Persoanei Domnului pazită cu grijă

Isus creează astfel, în poziția Sa ca om, locul în care ne introduce prin rascumpărare (Ioan 20.17). Dar gloria Persoanei Sale este totdeauna pazită cu grijă. Nu li este prezentat lui Isus ceva anume din cer, așa cum a fost de exemplu pentru Saul și, într-un caz asemănător, pentru Stefan, care, fiind plin de Duhul, vede de asemenea cerurile deschise, privește și vede pe Fiul Omului și este transformat în chipul Său. Nu, ci Isus este aici; El însuși este Acela asupra Căruia se deschid cerurile; nu este nici un obiect care să se transforme, cum a fost pentru Stefan sau pentru noi, care suntem transformați prin Duhul Sfânt; ci cerurile îl contempează pe El, Obiect perfect de desfătare. Se pecetluiește astfel relația deja existentă dintre El și Tatăl. Duhul Sfânt nu li creează caracterul (în afara de faptul, privitor la firea Sa omenească, că El a fost conceput în pantecele Mariei prin puterea Duhului Sfânt); El S-a unit cu cei săraci în perfectiunea acestui caracter, înainte de a fi pecetluit, și apoi a lucrat potrivit cu puterea pe care a primit-o fără măsură, în viața Sa omenească aici pe pamant (Matei 12.28; Ioan 3.34, de comparat cu Fapte 10.38).

Patru ocazii în care cerurile s-au deschis; Hristos, Obiectul fiecăreia din ele

Gasim în Cuvânt patru ocazii însemnate în care cerurile se deschid, și Hristos este Obiectul fiecăreia din aceste revelații. Fiecare dintre ele are caracterul ei special. În cea de care ne ocupăm aici, Duhul Sfânt coboară asupra lui Isus și El este recunoscut ca fiind Fiul lui Dumnezeu (comparați cu Ioan 1.33,34).

La sfârșitul capitolului 1 al Evangheliei după Ioan, Isus se prezintă ca fiind Fiul Omului iar îngerii lui Dumnezeu se suie și coboară deasupra Lui. El este, ca Fiul al Omului, obiectul slujirii lor.

La sfârșitul capitolului 7 din Faptele Apostolilor, se deschide o privelistă cu totul nouă. Iudeii resping ultima marturie pe care Dumnezeu le-o trimite. Stefan, care da marturia aceasta înaintea lor, este umplut de Duh Sfânt și cerurile îi sunt deschise. Sistemul pamantesc era cu totul terminat prin respingerea marturiei pe care o dădea Duhul Sfânt despre gloria lui Hristos înălțat la cer. Dar aici nu este numai o marturie. Creștinul este umplut de Duh, cerul îi este deschis, gloria lui Dumnezeu se arată și Fiul Omului i Se arată în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Este deci o diferență față de cerul deschis deasupra lui Isus, obiectul plăcerii lui Dumnezeu pe pamant. Este cerul deschis creștinului, cerul în care se găsește centrul preocupării sale, Acela care este încă respins de pamant. El vede prin Duhul Sfânt gloria cerească a lui Dumnezeu, și pe Isus Fiul Omului, centrul marturisirii sale, în gloria lui Dumnezeu.

Deosebirea este pe cât de însemnată pe atât de interesantă pentru noi, și arată în modul cel mai frapant adevărata poziție a creștinului pe pamant și schimbarea pe care a adus-o respingerea lui Isus de către poporul Său pamantesc. Însa Adunarea, unirea celor credincioși într-un singur trup cu Domnul care este în cer, nu era încă descoperită.

In sfarsit, cerul se deschide (Apocalipsa 19) si Domnul Insusi apare, Imparatul imparatilor si Domnul domnilor.

Vedem deci: Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe pamant, obiectul desfatarii cerului, pecetluit cu Duhul Sfânt;

Isus, Fiul Omului, obiect al ingrijirii cerului, ingerii lui Dumnezeu fiind slujitorii Sai;

Isus in cer, la dreapta lui Dumnezeu, iar cel credincios plin de Duh si suferind pe pamant pentru El, cel credincios vazand gloria cereasca si pe Fiul Omului in aceasta glorie;

In sfarsit, Isus, Imparatul imparatilor si Domnul domnilor, apare pentru a judeca si a face razboi impotriva oamenilor ingamfati care contesta autoritatea Sa si fac rau pamantului.

Omul ascultator pe pamant, Fiul lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfânt

Revenim la sfarsitul capitolului 3 din Matei. Tatal Insusi Il recunoaste pe Isus, om pe pamant, ascultator si intrand pe poarta ca bunul pastor; Il recunoaste ca pe Fiul Sau Preaiubit in care Isi gaseste toata desfatara. Cerul se deschide deasupra lui Isus; El vede Duhul Sfânt coborandu-Se ca sa-L pecetluiasca; pecetea aceasta a Duhului da taria si sustinerea perfectiunii vietii Sale omenesti si El primeste de la Tatal marturia legaturii dintre El si Tatal. Lui insa nu li este prezentat nici un lucru pe care sa-Si intemeieze credinta, cum este cazul in situatia noastra; ci este pecetluita propria Sa legatura cu cerul si cu Tatal. Sufletul Lui se bucura de ea, prin coborarea Duhului Sfânt si prin glasul Tatalui Sau.

Cerul deschis credinciosilor prin rascumparare

Dar textul acesta din Matei cere si alte observatii. Preaiubitul nostru Domn sau mai degraba ceea ce I se intampla ne arata locul in care El aseaza pe cei credinciosi sau modelul pe care li-l da, fie ca sunt iudei sau dintre natiuni; insa este clar ca noi nu suntem adusi aici decat prin rascumparare. „*Ma sui la Tatal Meu si Tatal vostru, la Dumnezeuul Meu si Dumnezeuul vostru*“, acestea sunt cuvintele Sale binecuvantate, dupa invierea Sa. Dar si pentru noi cerul este deschis; suntem pecetluiti cu Duhul Sfânt; Tatal ne recunoaste ca fii. Totusi demnitatea divina a persoanei lui Hristos este intotdeauna pastrata cu grija, atat aici in smerirea Sa, cat si in transfigurarea in glorie. Este aceeași glorie in care sunt prezentati si Moise si Ilie; dar ei dispar atunci cand Petru, grabit, de indata ce poate lua cuvântul, vrea sa-i puna la acelasi nivel cu Domnul. Cu cat suntem mai aproape de Persoana Lui, cu atat mai mult o vom adora si o vom recunoaste asa cum este.

Cea dintai descoperire deplina a Trinitatii

Dar gasim aici un alt fapt, absolut remarcabil. Cand Hristos ia in smerenie acest loc in mijlocul oamenilor, atunci pentru prima data Trinitatea este pe deplin descoperita. Fara indoiala, Fiul si Duhul sunt mentionati in Vechiul Testament; dar acolo punctul central al descoperirii este unitatea Dumnezeirii. Aici, Fiul este recunoscut in om, Duhul Sfânt coboara asupra Lui si Tatal Il recunoaste ca Fiul Sau. Ce legatura minunata cu omul, ce loc in care omul se poate gasi! Prin legatura lui Hristos cu omul, Dumnezeirea S-a descoperit in plinatatea ei. Firea Lui omeneasca a permis

manifestarea Dumnezeirii. El era intr-adevar un om; insa era omul in care aveau sa fie implinite planurile lui Dumnezeu cu privire la oameni.

In lupta cu vrajmasul

De aceea, asa cum El a trait si a aratat locul pe care omul il are inaintea lui Dumnezeu, in persoana Sa, si care este legatura noastra cu Dumnezeu potrivit sfaturilor harului Sau fata de noi, tot asa (noi fiind in lupta cu vrajmasul), El intra si in acest aspect al pozitiei noastre. Noi avem legatura noastra cu Dumnezeu Tatal si atunci avem a face si cu Satan. Domnul a castigat biruinta pentru noi si El ne invata sa invingem. Observati de asemenea ca mai intai relatia Domnului cu Dumnezeu este pe deplin stabilita si manifestata, si dupa aceea incepe lupta cu Satan; tot asa este si cu noi. Dar cea dintai intrebare era: Cel din urma Adam va invinge acolo unde cel dintai a fost infrant? Si, mai mult, aceasta avea loc in pustiul lumii acesteia si sub puterea lui Satan – nu in mijlocul binecuvantarilor lui Dumnezeu – pentru ca aici am ajuns noi prin pacat.

Istoria poporului terminata in judecata; un nou lucru anuntat: Imparatia cerurilor

Trebuie observat aici un alt punct care face sa reiasa din plin locul pe care Domnul il ia. Legea si profetii au tinut pana la Ioan. In acel moment se vesteste un lucru nou, Imparatia cerurilor. Judecata cu privire la poporul lui Dumnezeu se incheie. Securea este pusa la radacina pomilor, vanturatoarea este in mana Aceluia care vine, graul este strans in hambarul lui Dumnezeu si pleava este arsa. Inseamna ca avem aici sfarsitul istoriei poporului lui Dumnezeu in judecata. Intram pe terenul pe care omul este pierdut si asteapta judecata; dar istoria omului in responsabilitatea sa s-a incheiat. Iata de ce este scris: „*Dar acum, la sfarsitul veacurilor, S-a aratat o singura data pentru desfiintarea pacatului prin jertfa Sa*“ (Evrei 9.26). Incheierea responsabilitatii s-a intamplat literal, intr-un mod vazut, cu Israel; dar tot asa este adevarat din punct de vedere moral cu noi; numai ca noi suntem adunati pentru cer, asa cum era cazul pentru ramasita de atunci, si vom fi in cer.

Dar Hristos fiind respins, istoria raspunderii s-a terminat si noi intram in har ca niste fiinte deja pierdute. Ca urmare a vestirii ca judecata este inevitabila, Hristos vine si, identificandu-Se cu ramasita care scapa prin pocainta, creeaza acest nou loc pentru om pe pamant; un loc in care nu puteam intra decat dupa implinirea rascumpararii. Totusi, chiar inainte de jertfa rascumparatoare, El a facut cunoscut numele Tatalui celor pe care El i-a dat din lume.

Matei 4

Condus de Duhul ca sa fie ispitit de Diavolul

Luand in felul acesta in har pozitia Sa ca om pe pamant, Isus Isi incepe activitatea pe pamant, fiind calauzit de Duhul in pustiu pentru a fi ispitit de Diavolul. Omul drept si sfant, Fiul lui Dumnezeu, bucurandu-Se de toate privilegiile care li sunt proprii, trebuie sa intampine aceleasi vicisuguri care ■■au facut pe intaiul Adam sa cada. Starea Sa spirituala este pusa la incercare. Aici nu este vorba de un om inocent, bucurandu-Se de toate binecuvantarile naturale ale lui Dumnezeu si pus la incercare in mijlocul acestor binecuvantari care ■■ar fi putut aminti de Dumnezeu. Hristos, atat de

aproape de Dumnezeu, ca Fiu al Sau iubit, dar aflandu-Se in mijlocul incercarii, avand cunoasterea binelui si raului si, in ce priveste imprejurarile exterioare, fiind coborat in mijlocul starii omului cazut, trebuie sa experimenteze punerea la incercare a credinciosiei Sale fata de pozitia aceasta, credinciosie manifestata prin ascultarea Sa perfecta. Iar pentru a ramane in aceasta pozitie, El trebuia sa nu aiba alta vointa decat aceea a Tatalui Sau si sa implineasca aceasta vointa, sau sa o suporte, indiferent care ar fi fost consecintele pentru El Insusi. Vointa aceasta trebuia implinita in mijlocul tuturor greutatilor, lipsurilor si in singuratatea pustii unde se afla puterea lui Satan. Toate acestea L-ar fi putut determina sa aleaga un drum mai usor decat acela al glorificarii depline a Tatalui Sau. El trebuia sa renunte la toate drepturile care apartineau persoanei Sale, si sa le primeasca de la Dumnezeu, abandonandu-Le Lui intr-o deplina incredere.

Vrajmasul facea tot ce putea pentru a-L face pe Hristos sa Se foloseasca de privilegiile Sale – „*Daca esti Fiul lui Dumnezeu*“ – pentru a-I fi Lui mai usor, iesind insa in afara limitelor poruncii lui Dumnezeu si evitand suferintele care ar fi insotit implinirea acestei vointe. Scopul era deci sa-L faca sa implineasca propria Sa vointa, si nu pe aceea a lui Dumnezeu.

Confruntarea cu vrajmasul in pustiu

Isus, bucurandu-Se in propria Sa Persoana si in relatia Sa cu Dumnezeu, de toata favoarea lui Dumnezeu, ca Fiu al lui Dumnezeu, bucurandu-Se de lumina fetei Sale, va petrece patruzeci de zile in pustiu pentru a se confrunta cu vrajmasul. El nu se indeparteaza de oameni, de orice relatie cu omul si cu lucrurile omenesti, pentru a fi cu Dumnezeu, asa cum a fost cazul cu Moise si Ilie. Ci El este deja in mod desavarsit cu Dumnezeu si este separat de oameni prin puterea Duhului Sfant pentru a fi singur in lupta Sa cu vrajmasul. In privinta lui Moise, omul se afla in afara starii lui naturale, pentru a fi cu Dumnezeu. Cat despre Isus, El Se afla in aceasta stare pentru a lupta cu vrajmasul; a fi cu Dumnezeu era pozitia Sa naturala.

Ascultarea simpla si absoluta, traind din Cuvantul lui Dumnezeu

Mai intai, vrajmasul Il ispiteste pe Isus incercand sa-L angajeze in satisfacerea nevoilor trupului Sau si, in loc sa Se increada in Dumnezeu, sa foloseasca dupa propria vointa si pentru El Insusi puterea cu care era dotat. Daca insa Israelul in pustiu a fost hranit cu mana din partea lui Dumnezeu, atunci Fiul lui Dumnezeu, indiferent ce putere ar avea, Se va comporta potrivit cu ceea ce Israel ar fi trebuit sa invete primind acea mana, si anume ca „*omul nu va trai numai cu paine, ci cu orice cuvnt care iese din gura lui Dumnezeu.*“

Omul, ludeul ascultator, Fiul lui Dumnezeu, Se sprijinea pe acest Cuvnt si nu facea nimic fara el. Nu venise sa implineasca propria vointa, ci vointa Celui care Il trimesese. Acesta este principiul care caracterizeaza Duhul lui Hristos in Psalmi. Nici o izbavire nu este acceptata fara interventia Domnului, atunci cand gaseste El cu cale. Este rabdarea perfecta, pentru a fi perfect si desavarsit in toata voia lui Dumnezeu. In Hristos nu se putea gasi nici o dorinta vinovata; dar foamea nu este un pacat; era o nevoie omeneasca, si ce este rau in a manca atunci cand iti este foame? Totusi, nu potolirea foamei era voia lui Dumnezeu, voie pe care Isus venise sa o implineasca, potrivit Scripturii. Sugestia lui Satan era „*Daca esti Fiu al lui Dumnezeu, porunceste*“, dar El luase locul slujitorului si

acest loc, cu siguranță, nu era cel de unde se dau porunci. Satan încerca să-l facă pe Domnul să parasească locul ascultării și slujbei desăvârșite, locul slujitorului.

Cuvantul scris și caracterul ascultării lui Cristos

Remarcați aici însemnătatea pe care o are Scriptura și caracterul ascultării lui Hristos. Pentru ascultarea aceasta, voia lui Dumnezeu era nu numai o regulă, era singurul motiv de a lucra. Voia noastră este deseori strunită prin Cuvant. Cu Hristos nu era așa. Voia Tatălui era motivația Lui: El nu lucra numai potrivit voinței lui Dumnezeu, ci lucra pentru că așa era voia lui Dumnezeu. Nu ne-ar plăcea să vedem un copil care, îndreptându-se spre un lucru care îi place, să-și oprească și să se facă cu bucurie voia părinților săi, când îi săr cere aceasta? Dar Hristos n-a ascultat niciodată în felul acesta, El niciodată n-a căutat voia Sa proprie, ci a făcut numai voia Tatălui. Iar noi suntem sfintiți pentru ascultarea lui Hristos. Remarcați de asemenea că Scriptura era lucrul prin care trăia și care-l făcea să învingă. Iar în acest moment, totul depindea de biruința lui Hristos, așa cum totul depindea până atunci de căderea lui Adam. Dar pentru Hristos, un singur text folosit bine, era, desigur, de ajuns. El nu căuta altceva, decât ascultarea. Aceasta era de ajuns împotriva Satan, care nu mai are nici un răspuns. Siretlicurile lui au fost astfel zadarnicite.

Cel dintâi principiu al biruinței este ascultarea simplă și absolută, care trăiește cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Al doilea este încrederea deplină pe calea ascultării.

Perfecta încredere pe calea ascultării

În al doilea rând, vrăjmasul așază pe Isus pe vârful templului ca să-l facă să ia pentru Sine promisiunile făcute lui Mesia, fără să rămână în căile lui Dumnezeu. Omul credincios poate desigur să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu când merge pe calea Lui. Vrăjmasul voia ca Fiul Omului să pună pe Dumnezeu la încercare (în loc de a Se baza pe El, rămânând în căile Lui), pentru a ști dacă S-ar putea crede în El. Aceasta ar fi fost o lipsă de încredere în Dumnezeu și nicidecum ascultare; sau mandrie care se lauda cu privilegiile ei, în loc să se bazeze pe Dumnezeu în ascultare. Luând locul Sau împreună cu Israel în starea în care se afla fără împărat în țară, și amintind îndrumările care îi erau date în cartea aceasta pentru a-l călăuzi pe calea lui Dumnezeu, care îi era arătată, Isus folosește pentru propria Sa purtare partea din Cuvant care conține porunca divină în această privință: „*Sa nu ispitesti pe Domnul Dumnezeul tau*“; locul acesta este citat deseori ca și cum ar opri o prea mare încredere în Dumnezeu, în timp ce el înseamnă să nu ai vreo neîncredere, ci să probezi că El este credincios. Poporul ispitesc pe Dumnezeu când spunea; „*Este Dumnezeu cu adevărat în mijlocul nostru?*“ Iată ce voia Satan să obțină de la Domnul.

Mostenirea pământescă oferită Fiului Omului de Satan, în răzvrătire pe față împotriva lui Dumnezeu

Vrăjmasul, pentru că nu a reușit să înșele inima această ascultătoare, chiar ascunzându-se sub folosirea Cuvantului lui Dumnezeu, se arată în adevăratul lui caracter, ispitind pentru a treia oară pe Domnul ca să-și crute toate suferințele care îl așteptau, arătându-l moștenirea Fiului Omului pe pământ, moștenire care avea să fie a Lui după ce va fi trecut prin toate aceste căi dureroase, dar necesare spre gloria Tatălui și pe care Tatăl le rânduse pentru El. Toate ar fi fost ale Lui, dacă l-ar

fi recunoscut pe Satan, dumnezeul lumii acesteia, inchinandu-se. De fapt aceasta au facut imparatii pamantului numai pentru o parte din lucrurile lumii acesteia; cat de des se face lucrul acesta pentru o desertaciune trecatoare! – dar El, El le-ar fi avut pe toate. Dar daca Isus trebuia sa mosteneasca gloria pamanteasca (ca toate celelalte), scopul inimii Lui era Dumnezeu Insusi, Tatal Sau, pe care sa-L glorifice. Oricare ar fi fost pretul darului, era darul Acelui Daruitor pe care Il pretuia inima Lui. In orice alta privinta, El lua locul unui om pus la incercare si al unui israelit credincios; si oricare ar fi fost incercarea rabdarii, in care L-ar fi dus pacatul poporului, oricat de grea ar fi fost incercarea, El avea sa slujeasca numai lui Dumnezeu.

Atitudinea credinciosului fata de Satan

Iar daca Diavolul duce la culme ispita, pacatul, si se arata ca Adversarul (Satan), cel credincios are dreptul sa-l izgoneasca. Daca el vine ca un ispititor, credinciosul trebuie sa-i raspunda cu credinciosie fata de Cuvant, calauza perfecta a omului, potrivit vocii lui Dumnezeu. Nu este nevoie ca el sa poata patrunde toate lucrurile. Cuvantul este Cuvantul Aceluia care lucreaza si, urmandu-l, mergi potrivit unei intelepciuni care cunoaste totul, pe o cale faurita de intelepciunea aceasta si care, prin urmare, aduce cu sine o incredere absoluta in Dumnezeu. Primele doua ispite erau siretlicuri ale Diavolului, a treia era o razvratire pe fata impotriva lui Dumnezeu. Daca Cel Rau vine ca vrajmas pe fata impotriva lui Dumnezeu, cel credincios are dreptul sa nu aiba deloc a face cu el. *„Impotrivi-te va Diavolului si el va fugi de la voi“*. Atunci Satan constata ca a intalnit pe Hristos, nu firea noastra. Fie ca cei credinciosi sa se impotriveasca daca Satan ar cauta sa-i ispiteasca prin Cuvant, aducandu-si aminte ca tinutul lui Satan este in omul cazut!

Protectia celui credincios

Ceea ce iti da garantie din punct de vedere moral (cu privire la starea inimii tale) este un ochi simplu. Daca nu cauti decat gloria lui Dumnezeu, atunci ceea ce nu are alt scop decat propria mea marire sau propria mea satisfactie, a trupului sau a sufletului, nu va avea interes pentru mine si se va arata in lumina Cuvantului care calauzeste ochiul simplu, ca fiind contrar gandului lui Dumnezeu. Pentru ca nu ingamfarea este cea care respinge ispita, ca si cum tu ai fi bun; ascultarea este cea care, in smerenie, da lui Dumnezeu, si prin urmare si Cuvantului Sau, locul cuvenit. *„Prin cuvantul buzelor Tale, eu m-am pazit de caile celui violent“* (Psalmul 17.4), de cei care isi fac propria vointa si fac din ea calauza lor. Daca inima nu cauta decat pe Dumnezeu, viclenia cea mai subtila este descoperita, pentru ca vrajmasul nu ne va indemna niciodata sa cautam numai pe Dumnezeu. Dar aceasta presupune o inima curata si nici o preocupare cu eul. Aceasta ni s-a aratat in Isus.

Apararea noastra impotriva ispitei este Cuvantul folosit de priceperea unei inimi in totul curate, care traieste in prezenta lui Dumnezeu, invata sa cunoasca gandurile Lui in Cuvant ² si intelege prin urmare aplicarea acestui Cuvant in imprejurarile prezente. Cuvantul este cel care da garantie sufletului in fata vicleniilor vrajmasului.

Observati de asemenea ca in duhul acesta de ascultare simpla si modesta sta puterea; acolo unde exista duhul acesta, Satan nu poate face nimic. Dumnezeu este acolo si deci vrajmasul este infrant.

Cele trei ispitiri si trei caractere ale Domnului

Mi se pare ca aceste trei ispite sunt prezentate Domnului sub cele trei caractere de om, de Mesia si de Fiu al Omului.

1. El nu avea dorinte rele cum are omul cazut, dar li era foame. Ispititorul voia sa ■L indemne sa ■Si satisfaca nevoia aceasta fara Dumnezeu.
2. Promisiunile din Psalmi li apartineau ca fiind facute lui Mesia.
3. Si toate imparatiile li apartineau ca Fiu al Omului.

Isus raspunde totdeauna ca un israelit credincios, personal responsabil fata de Dumnezeu, citand cartea Deuteronom care trateaza subiectul acesta (adica ascultarea lui Israel, in vederea stapanirii pamantului, si a privilegiilor care ii apartineau in legatura cu ascultarea aceasta; ascultarea ca o cerinta pentru fiecare israelit in parte, chiar in afara organizarii care facea din ei o unitate inaintea lui Dumnezeu).

Satan Il lasa pe Isus si ingerii vin sa slujeasca lui Mesia, Fiului Omului invingator prin ascultare. El beneficiaza din plin acum de lucrurile pentru obtinerea carora Satan ar fi vrut ca El sa ■L ispiteasca pe Dumnezeu. Ingerii sunt si pentru noi niste duhuri slujitoare.

Satan infruntat si legat, in beneficiul omului

Dar este de o insemnatate profunda sa vezi pe adorabilul nostru Domn, Fiul lui Dumnezeu, coborand din cer – El, Cuvantul facut carne – si luand un loc pe pamant in mijlocul unei cete smerite de oameni evlaviosi; apoi, luand locul acesta, recunoscut de Tatal ca fiind Fiul Sau, cerurile se deschid, si se deschid deasupra Lui, iar Duhul Sfânt coboara si ramane asupra Lui ca om (desi fara masura); in felul acesta El stabileste modelul pozitiei noastre, desi noi nu eram inca in ea; toata Trinitatea, cum am spus, a fost pe deplin revelata atunci cand El S ■a asociat in felul acesta omului; si atunci cand noi eram robi ai lui Satan, El a mers in caracterul acesta si in relatia aceasta sa infrunte pe Satan pentru noi, pentru ca sa lege pe cel tare si sa dea si omului, prin Sine, locul acesta; era nevoie insa de rascumparare pentru a ne aduce acolo unde este El.

Lucrarea Domnului in afara Ierusalimului, implinind profetia

Ioan fiind pus in inchisoare, Domnul Se duce in Galileea. Schimbarea aceasta, care aseza locul slujirii Sale in afara Ierusalimului si Iudeii, avea o mare insemnatate cu privire la iudei. Poporul (care isi avea centrul la Ierusalim, mandrindu ■se ca au promisiunile, jertfele, templul si ca sunt semintia imparateasca) pierdea prezenta lui Mesia, Fiul lui David. Pentru aratarea Persoanei Sale, pentru marturia interventiei lui Dumnezeu in Israel, Isus Se duce in mijlocul celor saraci si dispretuiti din turma; ramasita si saracii turmei sunt deja, in capitolele 3 si 4, foarte clar deosebiti de capetenile poporului. Astfel El devine adevaratul butuc, in loc sa fie o ramura din ceea ce fusese plantat odata, desi urmareea acestui fapt nu se aratase pe deplin. Momentul acesta corespunde capitolului 4 din Ioan.

Ar fi de remarcat aici ca in Evanghelia dupa Ioan, iudeii sunt totdeauna deosebiti de multime. Dialectul, sau mai degraba pronuntia pe care o aveau galileenii, era cu totul diferita de cea a iudeilor. In Galileea nu se vorbea caldeana.

Prezentarea aceasta a Fiului lui David in Galileea era in acelasi timp implinirea unei profetii din Isaia. Sensul profetiei acesteia este: desi captivitatea romana se dovedea mai grea decat invazia asirienilor cand au navalit in tara lui Israel, era totusi o imprejurare care schimba totul, si anume prezenta lui Mesia, adevarata Lumina, chiar in tinuturile acestea.

Istoria Domnului pana la moartea lui Ioan Botezatorul

Observam ca Duhul lui Dumnezeu trece aici peste toata istoria lui Isus, pana la inceputul lucrarii Sale dupa moartea lui Ioan Botezatorul. El da lui Isus propria Lui pozitie in mijlocul lui Israel – Emanuel, Fiul lui David, iubitul lui Dumnezeu, recunoscut ca Fiul Sau, Cel credincios in Israel, desi supus tuturor ispitelor lui Satan; si apoi pozitia Lui profetica vestita de Isaia si Imparatia anuntata ca fiind aproape.

Isus aduna atunci in jurul Sau pe cei care trebuiau sa-L urmeze in lucrarea si in incercarile Sale si care, la chemarea Sa, au abandonat orice altceva, legand destinul lor si pozitia lor de destinul si pozitia Sa.

Omul cel tare era legat, incat Isus putea sa-i ia toate bunurile si sa vesteasca Imparatia cu dovezile acelei puteri capabile sa stabileasca Imparatia aceasta.

Proclamarea Imparatiei in putere, caracterul, natura ei si cei ce o compun

Doua lucruri sunt scoase acum in evidenta in istorisirea Evangheliei:

1. Puterea care insoteste vestirea evangheliei, fapt anuntat in doua sau trei versete, fara alte amanunte. Imparatia este vestita cu fapte ale puterii care atrag atentia intregii tari, a intregului teritoriu de altadata al lui Israel. Isus apare inaintea lor investit cu puterea aceasta.

2. (Capitolele 5-7). Caracterul Imparatiei este anuntat in predica de pe munte, la fel ca si caracterul persoanelor care vor lua parte la ea (numele Tatalui fiind descoperit in acelasi timp). Domnul vestește Imparatia care va veni si, cu puterea prezenta a bunatatii, invinsese pe vrajmas; El arata acum care erau adevaratele caractere pe care Imparatia va fi stabilita, cine va intra in ea si cum. Nu se vorbeste aici despre rascumparare, ci de caracterul si natura Imparatiei si de cei care vor putea intra in ea; ceea ce arata clar locul moral pe care predica aceasta il ocupa in invatatura Domnului.

Pozitia Domnului in Israel; principiile Imparatiei Sale Este evident ca, in toata partea aceasta a Evangheliei, subiectul invataturii Duhului este pozitia Mantuitorului, si nu detaliile din viata Sa. Detaliile acestea vin dupa aceea, pentru a arata pe deplin ce era El in mijlocul lui Israel, relatiile Sale cu poporul acesta si calea pe care a urmat-o in puterea Duhului si care a dus la ruptura dintre Fiul lui David si poporul care ar fi trebuit sa-L primeasca. Atentia intregii tari fiind atrasa de faptele Sale de putere, Domnul pune inaintea ucenicilor Sai – dar in auzul poporului – principiile Imparatiei Sale.

Matei 5-7

Partile si continutul predicii de pe munte

Se pot observa in cuvantarea aceasta urmatoarele parti:

Caracterul si partea acelora care vor fi in Imparatie: capitolul 5.1-12.Pozitia lor in lume: capitolul 5.13-16.Raporturile de principii intre Imparatie si lege: capitolul 5.17-48 ².Duhul in care ucenicii lui Isus trebuie sa faca faptele bune: capitolul 6.1-18.Despartirea de duhul lumii si de ingrijorarile ei: capitolul 6.19-34.Duhul in care se arata legaturile ucenicilor cu ceilalti oameni: capitolul 7.1-6.Increderea in Dumnezeu care li se potriveste: capitolul 7.7-12.

Energia care trebuie sa-i caracterizeze pentru a intra in Imparatie; totusi nu numai pentru a intra in ea (pentru ca multi vor incerca sa intre), ci pentru a intra in ea potrivit acelor principii greu de indeplinit pentru om; a intra acolo potrivit gandului lui Dumnezeu – pe poarta cea stramta; si apoi mijlocul pentru ei de a recunoaste pe cei care vor incerca sa-i insele, de asemenea vegherea necesara pentru a nu se lasa inselati: capitolul 7.13-23.

In sfarsit, ascultarea practica si reala fata de cuvintele Domnului, intelegiunea cea adevarata a celor care asculta cuvintele Lui: capitolul 7.23-29.

Descoperirea numelui Tatalui

Este si un alt principiu care caracterizeaza cuvantarea aceasta: introducerea numelui Tatalui. Isus pune pe ucenicii Sai in legatura cu Tatal Sau, ca fiind Tatal lor; El le descopera numele Tatalui pentru ca ei sa fie in legatura cu El si sa se poarte potrivit cu ceea ce este El.

Respingerea Imparatului; pozitia si purtarea celor care Il urmeaza

Cuvantarea aceasta da principiile Imparatiei, subintelegand in acelasi timp respingerea Imparatului; arata pozitia in care se vor afla ai Sai in urma acestei respingeri, pozitie in care ei sunt chemati sa astepte o rasplata cereasca. Ei trebuiau sa fie o mireasma divina prin care Dumnezeu sa fie cunoscut si prin care sa lucreze, si aveau sa devina o priveliste pentru lumea intreaga. Acesta era, de altfel, scopul lui Dumnezeu. Marturia lor trebuia sa fie atat de clara, incat lumea sa faca legatura intre faptele lor si Tatal. Ei trebuiau sa se poarte pe de o parte potrivit unei judecati a raului care atingea inima si motivele, si, de alta parte, potrivit caracterului Tatalui in har, raportandu-se la aprobarea Tatalui care vede in ascuns, acolo unde ochiul omului nu poate patrunde. Ei trebuiau sa aiba o incredere deplina in El, pentru toate nevoile lor. Voia Sa era regula pentru intrarea in Imparatie.

Cuvantarea rostita in Israel inaintea stabilirii Imparatiei

Se poate observa ca aceasta cuvantare se refera la vestirea Imparatiei ca fiind aproape; si toate principiile acestea de purtare sunt prezentate aici ca fiind caracteristice Imparatiei si ca fiind conditiile de intrare. Fara indoiala, rezulta de aici ca ele se potrivesc celor care au intrat in ea. Insa cuvantarea

este rostita in mijlocul lui Israel, inainte ca Imparatia sa fi fost stabilita, ca stare ceruta mai dinainte pentru a intra in ea si pentru a pune in evidenta principiile ei fundamentale, in legatura cu poporul acesta si in contrast moral cu ideile pe care ei si le facusera despre ea.

Fericirile: caracterul si partea celor din Imparatie

Cercetand fericirile, vom gasi ca partea aceasta a cuvantarii ne arata in general caracterul lui Hristos Insusi. Fericirile acestea presupun doua lucruri: stapanirea viitoare a tarii lui Israel de catre cei blanzi si persecutia ramasitei credincioase, cu adevarat dreapta in caile ei si care proclama drepturile adevaratului Imparat (cerul fiind prezentat acestei ramasite ca speranta pentru a-i sustine inima).

Pozitia ucenicilor in lume

Asa va fi pozitia ramasitei in zilele din urma, inainte de introducerea Imparatiei. Din punct de vedere moral asa era cu Israel in timpul ucenicilor Domnului, aspectul pamantesc al Imparatiei fiind amanat. Inaintea cerului, ucenicii sunt priviti ca martori fata de Israel; dar ei erau si o marturie fata de lume, fiind in acelasi timp singurul principiu activ care pazeste pamantul de stricaciune. Ucenicii sunt infatisati astfel in legatura cu Israel, dar in acelasi timp ca martori inaintea lumii din partea lui Dumnezeu (Imparatia fiind avuta in vedere, dar nu inca stabilita). Legatura cu zilele din urma este evidenta; totusi marturia ucenicilor avea atunci acest caracter (al zilelor din urma) doar din punct de vedere moral. Insa stabilirea Imparatiei pamantesti a fost amanata si a fost introdusa Adunarea, care este cereasca. Capitolul 5.25 face aluzie in mod evident la pozitia lui Israel in timpul lui Hristos; de fapt Israel ramane captiv, in inchisoare, pana ce va fi primit pedeapsa deplina si numai atunci va iesi din ea.

Omul ascultator, Domnul din ceruri

Domnul vorbeste si lucreaza totdeauna ca om ascultator, condus si calauzit de Duhul Sfânt; dar in Evanghelia dupa Matei vedem in modul cel mai izbitor cine este Acela care Se comporta astfel. Iata ce da Imparatiei cerurilor adevaratul ei caracter moral. Ioan Botezatorul putea vesti Imparatia cerurilor ca schimbare de dispensatie, dar slujba lui era pamanteasca. Hristos de asemenea putea vesti acelasi adevar (si schimbarea aceasta de dispensatie era de toata insemnatatea), dar in El era mai mult decat aceasta. El era din cer, Domnul care venea din cer. Vorbind despre Imparatia cerurilor, El vorbea din adancul si plinatatea divina a inimii Sale. Nimeni nu fusese in cer, decat Cel care coborase de acolo, Fiul Omului care era in cer (Ioan 3.13). Astfel, cand vorbea despre cer, Isus spunea ce stia si dadea marturie despre ceea ce vazuse. Acest adevar, asa cum este prezentat in Matei, se realizeaza in doua feluri: 1. nu mai era o carmuire pamanteasca potrivita legii; 2. Domnul (Yahve), Mantuitorul, Emanuel era prezent. Putea El sa fie altfel decat ceresc in caracterul Sau, in spiritul si in principiile de seama ale intregii Sale vietii?

Caracterul lui Hristos identificat cu cerul

Mai mult, cand Hristos Si-a inceput lucrarea publica si a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, cerul I s-a deschis. El a fost identificat cu cerul, ca om pecetluit cu Duhul Sfânt pe pamant. Era astfel expresia continua a atmosferei, a realitatii cerului. Nu se manifesta inca puterea de judecata fata de tot ceea

ce era impotriva; ci era manifestarea caracterului ceresc in rabdare, cu toata impotrivirea a tot ceea ce Il inconjura si cu toata incapacitatea ucenicilor de a-L intelege. Astfel, in predica de pe munte gasim descrierea a ceea ce se potriveste Imparatiei cerurilor si chiar asigurarea unei recompense in cer pentru cei care vor suferi pentru Hristos pe pamant.

Descrierea aceasta, asa cum am vazut, este in esenta cea a caracterului lui Hristos Insusi. Acesta este felul in care o inima cereasca se exprima pe pamant. Daca Domnul invata lucrurile acestea, facea asa pentru ca le iubea, pentru ca El Insusi era realitatea lor si Isi gasea placerea in ele. Fiind Dumnezeu cerului, umplut, ca om, cu Duhul Sfânt dat fara masura, inima Lui era in mod desavarsit la unison cu un cer pe care El il cunostea perfect. De aceea El termina cu cuvintele acestea descrierea caracterului care avea sa impodobeasca pe ucenicii Sai: „*Voi deci fiti desavarsiti, dupa cum Tatal vostru Cel ceresc este desavarsit*“ (5.48). Toata purtarea lor trebuia sa fie in legatura cu Tatal lor ceresc.

Cu cat cunoastem gloria divina a lui Isus si felul in care El a fost ca om in legatura cu cerul, cu atat mai mult intelegem ce insemna pentru El Imparatia Cerurilor, din punct de vedere a ceea ce se potriveau pentru ea. Cand Imparatia aceasta va fi stabilita mai tarziu in putere, lumea va fi carmuita dupa principiile acestea, desi ele nu sunt, propriu-zis, principiile lumii. Ramasita in zilele din urma, nu ma indoiesc, gasind toate lucrurile in jurul ei contrare credinciosiei si vazand speranta iudaica decazand sub ochii ei, va fi nevoita sa priveasca mai sus si va avea din ce in ce mai mult caracterul acesta care, desi este in raport cu aspecte pamantesti este in intregime asemenea lui Hristos.

Multimile si puterea Domnului

Sunt doua lucruri legate de prezenta multimii in capitolul 5.1. In primul rand, momentul acela cerea ca Domnul sa dea o idee adevarata despre caracterul Imparatiei Sale, pentru ca El deja atragea multimea la El. Puterea Lui se facea simtita, deci era important sa fie cunoscut caracterul Lui. De alta parte, multimea aceasta care urma pe Isus era o piedica pentru ucenicii Sai; si Domnul ii face sa inteleaga contrastul total care exista intre efectul pe care multimile puteau sa-l aiba asupra lor si adevaratul duh care trebuia sa-i stapaneasca. Astfel, plin El Insusi de ce era cu adevarat bun, aduce imediat inainte ceea ce umplea inima Sa. Acesta era caracterul adevarat al ramasitei, care in general se asemana cu Hristos in privinta aceasta. Asa este deseori si in Psalmi.

Sarea pamantului si lumina lumii

Sarea pamantului este altceva decat lumina lumii. Pamantul, mi se pare, este aici expresia a tot ce dadea marturie ca a primit lumina din partea lui Dumnezeu – ceea ce era in legatura cu El datorita luminii acesteia – avand inaintea Lui o forma conturata. Ucenicii lui Hristos erau principiul de conservare pe pamant. Ei erau insa si lumina lumii, a unei lumi care nu avea lumina aceasta. Si asa era pozitia lor, orice altceva ar fi vrut ei sa fie. Aceasta era intentia lui Dumnezeu, ca ei sa fie lumina lumii, iar lumina nu este aprinsa ca sa ramana ascunsa.

Impotrivirea oamenilor fata de stabilirea Imparatiei

Toate acestea presupun posibilitatea stabilirii Imparatiei in lumea aceasta, dar si impotrivirea celei mai mari parti dintre oameni. Nu este vorba aici de rascumpararea pacatosului, ci de realizarea caracterului care era potrivit unui loc in Imparatia lui Dumnezeu; loc pe care cel pacatos trebuia sa-l caute in timp ce era pe drum cu adversarul lui, pentru ca sa nu fie dat pe mana judecatorului – si tocmai lucrul acesta s-a intamplat intr-adevar cu iudeii.

Relatia cu Tatal; rugaciunea in dependenta

In acelasi timp, ucenicii sunt asezati individual in legatura cu Tatal – al doilea principiu mare al cuvantarii, consecinta a faptului ca Fiul era prezent – si Isus le prezinta ceva mai inalt decat pozitia lor de marturie pentru Imparatie. Ucenicii trebuiau sa se poarte si ei in har, asa cum facea Tatal lor; si rugaciunea lor trebuia sa caute o ordine de lucruri in care toate sa corespunda din punct de vedere moral cu caracterul si voia Tatalui lor. „Sfinteasca-se Numele Tau; vie Imparatia Ta!“⁶, adica totul sa corespunda caracterului Tatalui, totul sa fie rezultatul puterii Lui. „Faca-se voia Ta, precum in cer asa si pe pamant“ este ascultarea perfecta (6.9,10). Toate lucrurile supuse lui Dumnezeu in cer si pe pamant, acesta va fi rezultatul implinit, pana la un anumit punct, prin interventia lui Hristos in Imparatia de o mie de ani – si in mod perfect atunci cand Dumnezeu va fi totul in toti. Pana atunci, rugaciunea exprima dependenta de fiecare zi, nevoia de iertare, nevoia de a fi pazit de puterea vrajmasului, dorinta de a nu fi cernut de el asa cum au fost Iov si Petru, si de a fi scapati de rau.

Aplicarea speciala a rugaciunii „*Tatal nostru*“

De asemenea ea este o rugaciune in legatura cu pozitia ramositei; ea nu se aplica dispensatiei Duhului, si nici la ceea ce este propriu mileniului ca Imparatie pamanteasca, ci exprima dorintele drepte ale ramositei si vorbeste despre starea ei si pericolele ei, pana ce va veni Imparatia Tatalui. Multe dintre principiile acestea sunt totdeauna adevarate, pentru ca noi suntem in Imparatie si trebuie in duh sa-i aratam trasaturile; dar aplicarea speciala si literala a pasajului acestuia este cea pe care am aratat-o.

Ucenicii sunt pusi in legatura cu Tatal pentru realizarea caracterului Sau care trebuie sa se desfasoare in ei, datorita legaturii acesteia, facandu-i sa doreasca stabilirea Imparatiei Tatalui si sa invinga greutatile unei lumi vrajmase, pazindu-se de siretlicurile vrajmasului si implinind voia Tatalui. Isus era Cel care putea sa le impartaseasca toate acestea. Astfel Isus trece de la lege recunoscuta ca venind de la Dumnezeu, la implinirea legii acesteia cand ea va fi, pentru a spune asa, absorbita in voia Aceluia care a dat-o, sau implinita in intentiile ei de Acela, Singurul, care putea s-o faca.

Matei 8

Inceputul marturiei Domnului in mijlocul lui Israel

Aici, Domnul incepe, in mijlocul lui Israel, viata Sa rabdatoare de marturie, viata care s-a terminat prin respingerea Sa din partea poporului pe care Dumnezeu il pastrase atat de mult timp pentru Sine si pentru propria lor binecuvantare. Domnul vestise Imparatia, Isi desfasurase puterea in toata tara, aratase caracterul Sau si starea de inima a acelor care trebuiau sa intre in Imparatie.

Caracterul minunilor Domnului Dar minunile Lui ¹, au totdeauna, la fel ca intreaga Evanghelie, caracterul pozitiei Sale in mijlocul iudeilor si al relatiilor lui Dumnezeu cu ei, pana la respingerea Lui. El este Yahve, dar totodata Omul ascultator de lege; este in acelasi timp Cel care face sa se intrevada momente viitoare – intrarea natiunilor in Imparatie (stabilirea ei ca o taina in lume), ridicarea Bisericii, a Adunarii, pe temelia aceasta: El recunoscut ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, si face de asemenea sa se intrevada Imparatia in glorie; dar mai mult, El poarta in inima Sa, cu o rabdare perfecta povara lui Israel, desi, ca rezultat al prezentei Sale, scoate in evidenta perversitatea acestui popor ². El era Yahve prezent in bunatate, si aceasta in mod fizic, vazut: minunat adevar!

Vindecarea leprosului; Dumnezeu manifestat in har si bunatate

Gasim mai intai vindecarea leprosului. Numai Domnul putea sa vindece pe cel lepros, prin bunatatea Sa suverana (vezi Levitic 14). Aici Isus face la fel. „*Daca vrei*“, spune leprosul, „*poti sa ma curatesti.*“ „*Da, vreau*“, raspunde Domnul (versetele 2,3). Dar in acelasi timp Isus arata in Persoana Sa ceva care inlatura orice posibilitate de intinare – ceva mai presus de pacat – si de asemenea cea mai perfecta bunavointa fata de cel care este intinat. „*Vreau, fii curatit!*“ (versetul 3). Se vede harul, puterea, sfintenia deplina a lui Yahve coborand, in persoana lui Isus, in cea mai mare apropiere fata de pacatos, atingandu-l, pentru a spune astfel. El era desigur „*Domnul care te vindeca*“ (Exod 15.26). In acelasi timp Isus Se ascunde si porunceste celui vindecat sa se duca la preoti potrivit randuiei legii si sa-i aduca darul. El nu iese din pozitia de iudeu supus legii; dar Yahve era prezent acolo in bunatate.

Harul suveran catre natiuni

Dar in cazul urmator gasim (versetele 5-13) pe unul dintre natiuni care, prin credinta, se bucura de rezultatul deplin al puterii pe care credinta aceasta o atribuia lui Isus; el da ocazie Domnului sa faca sa reiasa adevarul acesta de seama, ca multi dintre acesti sarmani dintre natiuni vor veni in Imparatia cerurilor sa stea impreuna cu parintii onorati de iudei ca stramosi ai mostenirii promisiunilor, in timp ce copiii Imparatiei vor fi in intunericul de afara. Intra adevar, credinta sutasului acestuia recunostea o putere divina in Isus, putere care trebuia, prin gloria Aceluia care o avea, nu sa abandoneze pe Israel, ci sa deschida usa natiunilor, ca sa intre in maslinul promisiunii ramurile maslinului salbatic, in locul celor care aveau sa fie taiate. Forma sub care lucrurile acestea aveau sa se implineasca in Adunare nu se punea atunci in discutie.

Soacra lui Petru vindecata; intelegerea suferintelor oamenilor

Isus inca nu paraseste pe Israel. El intra in casa lui Petru si vindeca pe soacra lui. El face la fel fata de toti bolnavii care se aduna seara in jurul casei, dupa ce a trecut sabbatul. El ii vindeca; demonii sunt alungati, incat profetia lui Isaia se implineste: „*El suferintele noastre le-a purtat si durerile noastre le-a luat asupra Lui*“ (Isaia 53.4). Isus Se aseza cu inima Lui sub povara tuturor necazurilor care apasau pe Israel, pentru a-l ajuta si a-l vindeca. Intotdeauna, Emanuel este Acela care are intelegere pentru necazurile lor si participa in toate suferintele lor. Dar El vine cu puterea aceasta care arata ca este capabil sa-i salveze.

Isus este constient de faptul ca este respins

Cele trei cazuri de vindecare despre care am vorbit arata caracterul slujbei lui Isus intr-un mod clar si izbitor. El Se ascunde, pentru ca pana in clipa in care va trebui sa arate judecata natiunilor nu va ridica glasul pe strazi. Porumbelul era asupra Lui. Aratarile puterii Lui atrag pe oameni la El; dar El nu Se inseala si nu Se departeaza niciodata in duh de locul pe care L-a luat. El este Cel batjocorit si respins de oameni, El n-are unde sa Si plece capul. Vulpile si pasarile au pe pamant mai mult loc decat El, Acela pe care L-am vazut aparand pentru un moment inaintea noastra ca Domnul, recunoscut cel putin de nefericitii ale caror nevoi nu L-au fost niciodata indiferente. Prin urmare, orice om care vrea sa urmeze pe Isus trebuie sa renunte la toate, pentru a fi un insotitor al Domnului, care n-ar fi venit pe pamant daca toate ar fi fost in randuiala; avea asupra pamantului un drept absolut, dar pe care L-a manifestat in acelasi timp intr-o dragoste care nu se putea ocupa decat de misiunea si de nevoia care L-au adus aici.

Furtuna permisa pentru incercarea credintei si pentru manifestarea demnitatii lui Hristos

Pe pamant Domnul era totul sau nimic. Faptul acesta, este adevarat, avea sa se faca simtit din punct de vedere moral in efectele lui, prin harul care, lucrând prin credinta, atasa pe cel credincios de El printr-o legatura care nu se poate exprima. Altfel inima n-ar fi fost pusa la incercare din punct de vedere moral; dar nu era mai putin adevarat ca El Insusi era prezent inaintea lor. Prin urmare dovezile erau prezente: vantul si marea (versetul 23) fata de care Domnul parea expus in ochii oamenilor, asculta indata la glasul Lui – mustrare izbitoare a necredintei care L-a trezit din somn si care presupusese ca ar fi posibil ca valurile sa L-inghita si impreuna cu El planurile si puterea Aceluia care crease vanturile si valurile!

Este evident ca furtuna aceasta fusese ingaduita pentru a pune la incercare credinta ucenicilor si a face sa reiasa demnitatea persoanei Domnului. Daca vrajmasul a fost instrumentul care a adus furtuna, el n-a reusit altceva decat sa dea Domnului ocazia de a Si arata gloria. Asa este intotdeauna cazul pentru Hristos – si pentru noi, cand credinta este prezenta. Iar realitatea puterii acesteia si felul in care ea se arata sunt dovedite din cele ce urmeaza (8.28-34).

Puterea divina alunga puterea lui Satan; prezenta divina insuportabila lumii

Domnul debarca in tinutul Gherghesenilor. Puterea vrajmasului se desfasoara aici in toata grozavia ei. Daca omul la care Domnul venise in har nu L-cunostea, demonii cunosteau pe Judecatorul lor in persoana Fiului lui Dumnezeu. Omul era sub puterea lor. Teama pe care ei o aveau de chinurile judecatii din ziua de la urma este transpusa in duhul omului aflat in prezenta Domnului: „*Ai venit aici ca sa ne chinuisti inainte de vreme?*” Duhurile rele lucreaza asupra omului prin teama fata de puterea lor; ele n-ar lucra, daca omul nu s-ar teme de ele. Dar numai credinta inlatura teama aceasta din sufletul omului. Nu vorbesc despre poftele asupra carora ele pot actiona, nici despre sretlicurile vrajmasului, ci despre puterea lui. „*Impotrivi-te Diavolului si el va fugi de la voi*”.

Aici, demonii doresc sa arate realitatea puterii lor, iar Domnul le permite, pentru ca sa fie evident ca in lumea aceasta nu este vorba, simplu, de omul bun sau rau, ci si de lucruri mai puternice decat omul. Demonii intra in porci si acestia pier in ape. Trista realitate, clar aratata! Nu este vorba nici de o simpla boala, nici de pofta, ci de demoni! Dar, datorita lui Dumnezeu, este vorba si de Cineva care,

desi fiind om pe pamant, era mai puternic decat demonii. Ei sunt fortati sa recunoasca puterea Aceluia care este prezent si se adreseaza acestei puteri fara a avea gandul de a I se impotrivi. In ispitirea din pustie, Satan a fost invins. Isus elibereaza in intregime pe omul pe care demonii il chinuiau cu puterea lor raufacatoare. Inaintea Lui, puterea lor era nimicita.

Isus ar fi putut, daca n■ar fi fost vorba decat de atat, sa elibereze lumea de toata puterea vrajmasului si de toate nenorocirile umanitatii. Omul tare era legat, Domnul ii putea prada bunurile. Dar prezenta lui Dumnezeu, a lui Yahve, nelinisteste lumea mai mult decat puterea vrajmasului care domina si degradeaza trupul si duhul. Stapanirea vrajmasului asupra inimii – stapanire prea linistita si prea putin observata, deseori – este mai puternica decat taria lui. Si taria cade in fata cuvintului lui Isus; dar voia omului accepta lumea asa cum este, stapanita de influenta lui Satan.

Toata cetatea, martora a eliberarii celui demonizat si a puterii lui Isus care Se afla acolo, roaga pe Domnul sa plece. Trista imagine a istoriei lumii! Domnul a venit aici pe pamant cu putere pentru a elibera lumea – omul – de toata puterea vrajmasului, dar lumea nu L■a vrut. Omul era indepartat din punct de vedere moral, si nu doar supus sclaviei vrajmasului.

Omul se supunea jugului sau, se obisnuise cu el; el nu voia nicidecum prezenta lui Dumnezeu.

Nu ma indoiesc ca tot ce s■a intamplat porcilor este o imagine a ceea ce a venit peste iudeii nelegiuiti si necredinciosi care au respins pe Domnul Isus. Nu este nimic mai izbitor decat felul in care o persoana divina, Emanuel, desi un om in har, se manifesta in acest capitol.

Matei 9

Domnul (Yahve) prezent in Israel cu dovada puterii Sale de a ierta pe pacatosi in har

In timp ce Domnul lucreaza potrivit caracterului si puterii lui Yahve (asa cum se prezinta in Psalmul 103.3): „El iti iarta toate faradelegile tale, El iti vindeca toate bolile tale“, ne este prezentat harul in care El a venit in mijlocul lui Israel. Capitolul acesta da caracterul slujirii Sale, dupa cum cel de dinainte arata Persoana Sa si valoarea a ceea ce era El. Domnul Se prezinta lui Israel ca adevaratul sau Rascumparator si Eliberator. Pentru a dovedi dreptul Sau (fata de care necredinta se impotrivea deja) de a fi astfel binecuvantarea lui Israel si de a■i ierta toate nelegiuirile care ridicau o bariera intre el si Dumnezeu, Isus implineste cealalta parte a versetului 3 din Psalmul 103: „*El iti vindeca toate bolile tale.*“ Frumoasa si pretioasa marturie de bunatate fata de Israel si in acelasi timp o manifestare a gloriei Aceluia care Se afla in mijlocul poporului Sau! In acelasi duh, asa cum El a iertat si a vindecat, El cheama pe vames si intra in casa lui, pentru ca El n■a venit sa cheme pe cei drepti, ci pe cei pacatosi.

Accentuarea impotrivirii, respingerea lucrarii si Persoanei Domnului

Ne ramane acum sa cercetam o alta parte a invataturii Evangheliei: desfasurarea impotrivirii celor necredinciosi, indeosebi a invatatorilor si a celor religiosi, si desfasurarea respingerii lucrarii si persoanei Domnului.

Respingerea Sa ni s-a prezentat deja, ca imagine, in cazul demonizatului din Gherghesa, unde vedem puterea lui Dumnezeu pentru a elibera in intregime pe poporul Sau si lumea intreaga, daca El ar fi fost primit, aceasta putere fiind recunoscuta de demoni ca cea care ii va judeca si ii va pedepsi mai tarziu, si manifestandu-se ca binecuvantare pentru ghergheseni. Dar ei o resping, pentru ca nu vor o astfel de putere in mijlocul lor; ei nu doresc prezenta lui Dumnezeu.

Respingerea interventiei lui Dumnezeu pe pamant

Dupa aceasta incepe istorisirea detaliilor acestei respingeri si caracterul ei. Observati ca in capitolul 8.1-27 ne este descrisa aratarea puterii Domnului, care este intr-adevar cea a lui Yahve pe pamant. De la versetul 28 ni se arata felul in care a fost primita aceasta lucrare in lume, fie ca putere, fie din punct de vedere moral in inima oamenilor. Ajungem deci la desfasurarea istorica a respingerii interventiei lui Dumnezeu pe pamant. Multimea glorifica pe Dumnezeu, care a dat o astfel de putere unui om (versetul 8). Isus accepta pozitia aceasta. El era om; multimea vedea acest Om si recunostea puterea lui Dumnezeu, fara a sti totusi cum sa combine aceste doua realitati in persoana lui Isus.

Dumnezeu manifestat in har fata de pacatosi

Harul care inlatura pretentiile omului de a se indreptati este acum aratat. Matei vamesul este chemat, pentru ca Dumnezeu priveste la inima si harul cheama vasele alese de El. Domnul arata gandul lui Dumnezeu in privinta aceasta si propria Sa misiune (versetul 13): El a venit sa cheme pe cei pacatosi, El vrea „*mila, nu jertfa*“. Era Dumnezeu aratat in har, si nu mai era loc pentru om, cu pretinsa lui dreptate, bazandu-se pe meritele lui.

Principii noi si putere noua

Isus (versetul 14 si urmatoarele), da apoi doua motive care fac imposibila impacarea felului Sau de a Se purta cu cerintele fariseilor. Cum ar putea ucenicii sa posteasca, daca mirele era prezent? Cand Mesia va lipsi, atunci vor avea ocazia aceasta. De altfel este imposibil sa introduci noile principii si noua putere a misiunii Lui in vechile forme fariseice.

Viata daruita unui mort, o dovada ca Yahve era prezent in har

In felul acesta vedem har fata de cei pacatosi, dar (harul fiind respins) este data imediat o dovada ca Mesia, Yahve, era de fata si ca Se gasea acolo in har. Rugat sa invie pe o tanara de pe patul ei de moarte, Isus raspunde chemarii. In timp ce mergea spre locul acela, o femeie necajita, care folosise deja fara rezultat toate mijloacele de vindecare, este vindecata pe loc, atingand poala hainei Lui.

Hristos, puterea pentru un Israel mort si pentru credinta individuala; rautatea fariseilor

Istorisirea aceasta ne ofera cele doua puncte de vedere sub care se prezinta harul venit prin Isus. Hristos a venit ca sa trezeasca pe Israel care era mort; El va face mai tarziu lucrul acesta, in sensul deplin al acestui cuvint. Pana atunci, daca in mijlocul multimii care insoteste pe Hristos, cineva se atinge de El prin credinta, este vindecat, oricat de disperata i-ar fi starea. Si faptul acesta care a

avut loc in Israel cand Isus era prezent intre ei, este adevarat in principiu si cu noi. Harul in Isus este o putere care duce la viata si vindeca. Astfel El deschidea ochii celor din Israel care Il recunosteau ca Fiu al lui David si credeau in puterea Sa de a raspunde nevoilor lor. El alunga de asemenea demonii si dadea grai celor muti (versetul 27 si urmatoarele).

Dar pe cand Isus arata aceste fapte de putere in Israel, astfel incat poporul le recunostea cu admiratie, fariseii, partida cea mai religioasa a poporului, atribuiau puterea aceasta capeteniei demonilor (versetul 34). Iata ce urmare a avut prezenta Domnului asupra capeteniilor poporului, gelosi din pricina gloriei Sale aratata astfel in mijlocul acelora asupra carora ei isi exercitau influenta. Dar aceasta nu intrerupe nicidecum pe Isus in lucrarea Sa de binefacere. In ciuda fariseilor, bunatatea Sa rabdatoare inca lucreaza. El continua sa predice si sa vindece. Ii e mila de multimi, care erau ca niste oi fara pastor si, din punct de vedere moral, lasate la propria lor calauzire.

El vede de asemenea ca secerisul este mare si lucratorii sunt putini. Adica El vede toate portile deschise pentru a Se adresa poporului si trece peste rautatea fariseilor. Atat timp cat Dumnezeu li da posibilitatea sa Se apropie de popor, Domnul continua lucrarea Sa de dragoste.

Rabdarea si bunatatea harului

Sa rezumam ce gasim in capitolul acesta, adica harul desfasurat in Israel. Mai intai harul care vindeca si iarta, ca in Psalmul 103. Apoi, harul venit pentru a chema pe cei pacatosi, nu pe cei drepti; Mirele era acolo si harul manifestat cu putere nu putea fi pus in burdufurile iudaice si fariseice; era ceva nou chiar si cu privire la Ioan Botezatorul. Hristos vine de fapt pentru a da viata celor morti, nu pentru a vindeca, desi oricine Il atingea atunci prin credinta – desigur, existau astfel de persoane – era vindecat.

Ca Fiu al lui David, El deschide oamenilor ochii ca sa vada si deschide gura muta a aceluia pe care Diavolul il tine sub puterea sa. Totul este insa respins cu hule de fariseii care se considerau drepti in ei insisi. Dar harul vede multimea ca neavand pastor; si atat timp cat portarul tine usa deschisa, El nu inceteaza sa caute si sa ajute oile.

Matei 10

Cei doisprezece ucenici trimisi la oile pierdute ale lui Israel; mesajul si autoritatea lor

Desi El nu cauta propria Sa glorie, constient fiind de nelegiuirea care stapanea poporul, indeamna pe ucenicii Sai sa ceara ca noi lucratori sa fie trimisi la seceris, si El Insusi incepe sa lucreze potrivit dorintei acesteia. Cheama pe cei doisprezece ucenici, le da puterea de a alunga demonii si de a vindeca pe cei bolnavi si ii trimite la oile pierdute ale casei lui Israel.

Se vede in misiunea aceasta, a celor doisprezece, cat de mult caile lui Dumnezeu fata de Israel formeaza subiectul acestei Evanghelii. Ucenicii trebuiau sa vesteasca acestui popor, si numai lui, apropierea Imparatiei, folosind in acelasi timp puterea pe care o primisera: marturie izbitoare data Aceluia care venise si care putea nu numai sa faca El Insusi minuni, ci sa dea si altora puterea de a

le face. De aceea Isus da ucenicilor Sai autoritate asupra demonilor. Si aceasta caracterizeaza Imparatia: omul vindecat de orice rau si demonii scosi afara. De aceea minunile sunt numite in Evrei 6.5 „*puterile veacului viitor*“.

Dependenta de Domnul pentru lucrurile care le erau necesare; acceptarea sau respingerea trimisilor Imparatului

Ucenicii trebuiau de asemenea, cu privire la nevoile lor, sa depinda in intregime de Acela care ii trimitea. Emanuel era acolo. Daca minunile erau pentru lume o dovada a puterii Stapanului lor, faptul ca ei nu duceau lipsa de nimic trebuia sa fie pentru inimile lor o dovada a acestei puteri. Porunca aceasta a fost desfiintata pentru timpul slujirii ucenicilor care a urmat plecarii lui Isus din lumea aceasta (vedeti Luca 22.35-37). Ceea ce le este poruncit aici (in Matei 10) tine de prezenta Sa ca Mesia, ca Yahve Insusi pe pamant. Astfel, primirea sau respingerea trimisilor Sai hotara soarta celor la care ei fusesera trimisi. A-i respinge insemna a respinge pe Domnul, Emanuel, Dumnezeu cu poporul Sau.

Intr-adevar, Isus trimitea pe ucenicii Sai ca pe niste oi in mijlocul lupilor. Ei aveau nevoie de prudenta serpilor si trebuiau sa arate simplitatea porumbeilor (virtuti rar unite si care nu se intalnesc decat in aceia care, prin Duhul Domnului, sunt intelepti in ce priveste binele si simpli in ce priveste raul).

Daca ucenicii nu se pazeau de oameni (trista marturie data despre acestia din urma, in versetul 17), nu puteau decat sa sufere; dar cand erau batuti cu nuiele, adusi inaintea sinedriilor, a guvernatorilor si a imparatilor, toate aceste necazuri vor deveni pentru ei o marturie – un mijloc divin de a prezenta evanghelia Imparatiei catre regi si printi, fara a-i strica din caracter si fara a o potrivi lumii sau a amesteca pe ucenicii lui Isus cu obiceiurile si maretia falsa a lumii acesteia. De fapt, imprejurari ca acestea puneau marturia lor si mai mult in evidenta decat ar fi facut-o asocierea cu cei mari ai pamantului.

Ajutor si incurajare

Si pentru a implini marturia aceasta, Domnul va da alor Sai puterea si indrumarea Duhului Tatalui lor, care va face cuvintele lor sa fie nu ale lor, ci ale Aceluia care ii va inspira (versetele 19,20).

Aici din nou, relatia ucenicilor cu Tatal lor, care caracterizeaza atat de evident predica de pe munte, devine baza capacitatii lor pentru lucrarea pe care aveau s-o implineasca. Trebuie sa ne reamintim ca marturia aceasta nu era adresata decat lui Israel; insa Israel fiind din timpul lui Nebucadnetar sub jugul natiunilor, marturia avea sa ajunga pana la capeteniile acestora.

Respingerea mesajului prevazuta; marturia reluata fata de Israel

Dar marturia aceasta avea sa ridice o impotrivire care va rupe orice legatura de familie si va descoperi o ura care nu va cruta viata fiintelor celor mai scumpe. Cel care va starui prin toate acestea va fi salvat (versetele 21,22). Insa situatia era presanta. Ei nu trebuiau sa se impotriveasca si, daca respingerea lua forma persecutiei, ei aveau sa fuga si sa predice evanghelia in alte parti, pentru ca mai inainte ca ei sa fi strabatut cetatile lui Israel, Fiul Omului va veni. Ei trebuiau sa

vesteasca Imparatia. Yahve Emanuel era acolo in mijlocul poporului Sau, iar capetenile poporului numisera Beelzebul pe stapanul casei. Aceasta n-a oprit marturia lui Isus, insa a caracterizat foarte puternic imprejurarile in care ea trebuia sa fie data. El trimite pe ucenicii Sai si ii avertizeaza cu privire la aceasta stare de lucruri, pentru a mentine cat mai mult timp posibil marturia lor in mijlocul poporului Sau preaiubit. Marturia aceasta era data in timpul acela; si este posibil sa fie data, daca imprejurarile permit, pana ce va veni Fiul Omului ca sa faca judecata; dar atunci stapanul casei se va ridica sa inchida usa. „Astazi“ din Psalmul 95 nu va mai fi.

Israel inca isi stapanea cetatile fiind obiectul marturiei de care ne ocupam aici; rezulta ca aceasta marturie este in mod necesar suspendata cand Israel nu mai este in tara lui. Marturia cu privire la Imparatia viitoare, data in Israel de apostoli dupa moartea Domnului, este o implinire a acestei misiuni, atat timp cat se marginea la tara lui Israel; Imparatia putea fi vestita ca trebuind sa se stabileasca fie in timpul in care Emanuel era pe pamant, fie prin reintoarcerea lui Hristos din cer, asa cum Petru spune in capitolul 3 din Faptele Apostolilor. Si aceasta proclamare putea avea loc, daca Israel ar fi ramas in tara lui, pana la venirea lui Hristos. Astfel marturia poate fi reluata in Israel, cand acesta se va afla iar in tara lui si cand Dumnezeu va da puterea spirituala necesara pentru aceasta marturie.

Pozitia martorilor lui Dumnezeu pe pamant; Hristos piatra de incercare

In tot acest timp, ucenicii trebuiau sa impartaseasca pozitia lui Hristos Insusi. Daca pe stapanul casei L-au numit Beelzebul, cu cat mai mult vor numi asa pe cei din casa Lui. Dar ucenicii nu trebuiau sa se teama. Aceasta era situatia necesara a celor care erau de partea lui Dumnezeu in mijlocul poporului. Nu era nimic ascuns care sa nu urmeze a fi descoperit. Ucenicii nu trebuiau sa tina nimic ascuns, ci sa proclame de pe acoperisuri ceea ce au fost invatati. Totul va fi pus in lumina: credinciosia lor fata de Dumnezeu in privinta aceasta, la fel si toate celelalte lucruri. Aceasta avea sa caracterizeze calea ucenicilor, descoperind planurile secrete ale vrajmasilor lor.

Dumnezeu, care este lumina si vede in intuneric ca in lumina, va aduce totul la lumina, dar ei aveau acum sa faca lucrul acesta din punct de vedere moral. De asemenea ei nu trebuiau sa se teama de nimic cand implineau lucrarea aceasta, decat de Dumnezeu Insusi, dreptul Judecator in ziua de la urma. De altfel, perii de pe capul lor erau numarati (versetul 30). Ei erau pretiosi Tatalui lor, care tine seama si de moartea unei vrabii. Aceasta nu se putea intampla fara voia Lui, a Aceluia care le era Tata.

In sfarsit, ucenicii trebuiau sa fie bine patrunchi de convingerea ca Domnul nu venise pentru a aduce pacea pe pamant; dimpotriva, va fi dezbinare chiar si in sanul familiilor (versetul 36). Dar Hristos trebuia sa fie mai pretios alor Sai decat un tata sau o mama; chiar decat propria lor viata. Cel care isi va castiga viata in paguba marturiei lui Hristos, si-o va pierde; cel care o va pierde din dragoste pentru Hristos, o va castiga. De asemenea cel care va primi marturia aceasta, in persoana ucenicilor, va primi pe Hristos si, in Hristos, pe Cel care L-a trimis (versetul 40).

Dumnezeu fiind astfel recunoscut in persoana martorilor Sai pe pamant, va rasplati pe toti cei care ii vor primi, potrivit marturiei care le-a fost data. Acela care, recunoscand astfel marturia Domnului

respins, va da chiar numai un pahar de apa rece, nu isi va pierde rasplata. Intr-o lume vrajmasa, cel care crede marturia lui Dumnezeu si primeste (cu toata impotrivirea lumii) pe slujitorul care aduce marturia aceasta, marturiseste in adevar pe Dumnezeu, ca si pe slujitorul Lui. Este tot ce am putea face. Respingerea lui Hristos a facut din El o punere la proba, o piatra de incercare.

Judecata asupra natiunii

Incepand cu ceasul acesta, gasim judecata definitiva a natiunii, totusi nu declarata deschis (lucrul acesta are loc in capitolul 12), nici manifestata prin incetarea slujirii lui Hristos, care lucra, cu toata impotrivirea natiunii, adunand ramasita si lucra de asemenea – ceea ce este si mai important – manifestandu-Se ca Emanuel. Dar judecata aceasta se desfasoara in caracterul cuvantarilor lui Isus, in declaratiile Lui concrete care zugravesc starea poporului, si in umblarea Domnului in mijlocul imprejurarilor care aveau sa devina pentru El ocazia de a exprima care erau relatiile Sale cu acest popor.

Matei 11

Intrebarea lui Ioan Botezatorul; marturia Domnului despre Sine Insusi

Dupa ce a trimis pe ucenicii Sai sa predice, Isus continua propria Sa lucrare. Vestea despre lucrarile Lui a ajuns pana la Ioan in inchisoare; si Ioan, in a carui inima, cu toate darurile sale profetice, ramanea inca ceva din gandirea si din sperantele evreiesti, a trimis pe ucenicii sai la Isus sa-L intrebe daca El era Cel care trebuia sa vina sau daca trebuia sa astepte pe un altul. Dumnezeu a ingaduit intrebarea aceasta pentru a pune fiecare lucru la locul lui. Hristos fiind Cuvantul lui Dumnezeu, a trebuit sa fie propriul Sau martor. El a trebuit sa dea marturie despre Sine Insusi si despre Ioan, nu sa primeasca marturie de la Ioan; si lucrul acesta l-a facut in prezenta ucenicilor lui Ioan. El vindeca toate bolile oamenilor si predica saracilor Evanghelia, iar trimisii lui Ioan aveau sa duca invatatorului lor aceasta marturie adevarata cu privire la ceea ce era Isus. Ioan urma sa primeasca aceasta marturie.

Si prin lucrrurile acestea omul era pus la incercare. Ferice de acela care nu se va poticni de infatisarea exterioara modesta a Imparatului lui Israel. Dumnezeu aratat in trup n-a venit sa caute gloria imparateasca, desi l s-ar fi cuvenit; El a venit sa salveze pe oamenii nefericiti. Lucrarea Sa descoperea un caracter cu atat mai profund divin, care are un izvor al faptelor mult mai glorios decat cel care depindea de stapanirea tronului lui David – mult mai glorios, spun, decat o eliberare care ar fi pus pe Ioan in libertate si ar fi pus capat tiraniei care il aruncase in inchisoare.

A incepe lucrarea aceasta, a cobori in locul unde avea sa fie facuta, a purta suferintele si poverile poporului Sau, aceasta putea fi o piatra de poticnire pentru o inima fireasca, care se astepta la aparitia unei Imparatii glorioase care ar fi satisfacut mandria lui Israel. Dar nu era aceasta mai divin, mai necesar starii poporului asa cum era vazut de Dumnezeu? Inima fiecaruia avea astfel sa fie pusa la incercare, ca sa arate daca apartinea de ramasita aceasta care se pocaiia, care intelegea caile lui Dumnezeu – sau de multimea ingamfata care cauta propria ei glorie, fara sa aiba constiinta atinsa inaintea lui Dumnezeu si fara sentimentul nevoilor si mizeriei ei.

Marturia Domnului despre Ioan si despre Imparatia care va veni

Aducandu-l pe Ioan sub raspunderea primirii marturiei care punea pe tot Israelul la incercare si deosebea ramasita de natiune in general, Domnul da marturie despre Ioan, adresandu-Se multimei si amintindu-le in ce fel urmasera ei indemnurile predicii acestuia din urma. El face sa se vada exact punctul in care Israel ajunsese in caile lui Dumnezeu. Introducerea, in marturie, a Imparatiei, facea deosebirea intre ce fusese inainte si ce urma. Dintre toti cei nascuti din femeie, nu era unul mai mare ca Ioan Botezatorul, nici unul care sa fi fost atat de aproape de Yahve, ca fiind trimis inaintea fetei Sale, nici unul care sa-l fi dat o marturie mai precisa, mai completa, care sa fi fost atat de mult despartit de orice rau, prin puterea Duhului – despartire potrivita implinirii unei astfel de misiuni in mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Totusi Ioan nu fusese in Imparatie; aceasta nu era inca stabilita. Iar, a fi in prezenta lui Hristos, in Imparatia Lui, bucurandu-te de efectul si de aratarea gloriei Sale era un lucru mai mare decat toata marturia referitoare la venirea acestei Imparatii.

Imparatia anuntata si predicata, dar nu stabilita inca

Totusi in timpul lui Ioan Botezatorul a avut loc o schimbare insemnata. Din zilele lui a fost vestita Imparatia. Ea nu era stabilita, ci predicata. Era un lucru diferit de profetiile care spuneau despre o Imparatie care va veni si care chemau poporul la lege asa cum le fusese data de Moise. Botezatorul venea inaintea Imparatului, vestind apropierea Imparatiei si indemnand pe iudei sa se pocaiasca pentru a intra in ea. Astfel profetii si legea au vorbit din partea lui Dumnezeu pana la Ioan. Legea era regula; profetii, mentinand regula, intureau asteptarea si credinta ramasitei. Puterea Duhului il determina pe om sa-si croiasca drumul de-a lungul tuturor dificultatilor si impotrivirilor capeteniiilor natiunii si a unui popor orbit, pentru a ajunge, oricat ar costa, in Imparatia unui Imparat respins de necredinta oarba a acelor care ar fi trebuit sa-L primeasca. Pentru ca Imparatul venise in smerenie si ei L-au respins, era necesara aceasta violenta pentru a intra in ea (versetul 12). Poarta cea stramta era singura intrare.

Ioan, prezentat ca Ilie care trebuia sa vina

Daca credinta putea patrunde gandul lui Dumnezeu in lucrurile acestea, Ioan era Ilie care trebuia sa vina. Cine avea urechi de auzit, sa auda. De fapt, lucrurile acestea erau numai pentru cei ce le puteau primi.

Daca Imparatia ar fi aparut in gloria si in puterea Capului ei, violenta n-ar mai fi fost necesara; intrarea in Imparatie s-ar fi facut ca rezultat sigur al acestei puteri; dar Dumnezeu vroia ca ei sa fie pusi la proba din punct de vedere moral. Si de aceea ei trebuiau sa-l primeasca si pe Ilie intr-un mod spiritual.

Caracterul acestei „generatii“, manifestat prin respingerea lui Isus

Rezultatul incercarii acesteia ne este dat in cuvintele Domnului care urmeaza (de la versetul 16 inainte), adica adevaratul caracter al acestei generatii si caile lui Dumnezeu in legatura cu persoana

lui Isus, scoase in evidenta prin insasi respingerea Lui. Amenintarile dreptatii si atractia harului erau deci fara efect pentru aceasta generatie a poporului Israel. Copiii intelepciunii, cei care erau intr-adevar invatati de Dumnezeu in constiinta lor, recunosteau adevarul marturiei lui Ioan impotriva lor si harul cailor lui Isus, atat de necesare pentru cei vinovati.

Mustrarea dreapta a Domnului

Ioan, despartit de nelegiuirea natiunii, in ochii lor avea demon. Isus, plin de bunatate fata de cei mai rai, era acuzat ca a ajuns pe cai rele. Totusi lucrurile erau atat de evidente incat ar fi putut convinge inima celor din acele cetati ca Tirul si Sodoma; si reprosul drept al Mantuitorului a avertizat natiunea necredincioasa si perversa despre o judecata si mai ingrozitoare decat cea pe care o aveau de asteptat mandria Tirului si coruptia Sodomei.

Dar aceasta era o punere la proba pentru oamenii cei mai favorizati. S-ar fi putut spune: De ce mesajul n-a fost trimis la Tir, oras gata sa asculte? De ce nu Sodomei, ca sa scape de flacarile care au consumat-o? Pentru ca omul sa fie pus la proba in toate felurile, iar hotararile perfecte ale lui Dumnezeu sa fie dezvaluite. Daca Tirul si Sodoma abuzasera de avantajele cu care un Dumnezeu creator si al providentei le-a coplezit, iudeii aveau sa arate ce era in inima omului, ei care aveau promisiunile si fusesera facuti depozitarii cuvintelor lui Dumnezeu.

Ei se mandresc cu darul si se indeparteaza de Cel care l-a dat. Inima lor orbita n-a recunoscut pe Dumnezeul lor si chiar l-au respins.

Dispretul din partea poporului simtit de Domnul, dar acceptat ca voia Tatalui Sau

Domnul era simtitor la dispretul poporului Sau, pe care il iubea; dar, ca Om ascultator pe pamant, El Se supune voii Tatalui Sau care lucra in suveranitatea Sa, ca Domn al cerurilor si al pamantului si arata, in exercitarea suveranitatii Sale, intelepciunea Sa divina si perfectiunea caracterului Sau. Isus accepta voia Tatalui Sau si consecintele pe care aceasta le avea, si vede perfectiunea acestei vointe, careia i Se supune.

Revelatia lui Dumnezeu catre cei smeriti; gloria planurilor lui Dumnezeu

Se cuvenea ca Dumnezeu sa descopere celor smeriti toate darurile harului Sau in Isus, Emanuel pe pamant, si sa le ascunda de mandria care cauta sa le cerceteze si sa le judece. Aceasta deschidea usa pentru manifestarea gloriei planurilor lui Dumnezeu.

Persoana Domnului era prea glorioasa pentru ca omul s-o cerceteze sau s-o inteleaga, desi cuvintele si lucrarile Lui lasau natiunea fara scuza in refuzul ei de a veni la El ca sa-L cunoasca pe Tatal.

Isus, supus vointei Tatalui Sau, fiind sensibil la tot ceea ce-l indurera inima prin implinirea acestei vointe, vede toata intinderea gloriei care avea sa urmeze respingerii Sale.

Revelarea Fiului catre cei care cred si revelarea Tatalui prin Fiul

Toate lucrurile erau puse in mainile Sale de catre Tatal Sau. Fiul este descoperit credintei noastre, voalul care acoperea gloria Lui fiind inlaturat, acum cand El este respins ca Mesia. Nimeni nu Il cunoaste, in afara de Tatal. Cine dintre acesti ingamfati ar fi putut patrunde ce era El? Cel care fusese intreaga eternitate una cu Tatal si care devenise om, depasea in profunzimea tainei fiintei Sale orice cunoastere, in afara aceleia a Tatalui Insusi. Imposibilitatea de a-L cunoaste pe Cel care S-a dezbracat de Sine pentru a deveni om este tocmai ceea ce da certitudinea, realitatea divinitatii Sale, divinitate pe care renuntarea la Sine Insusi ar fi putut-o ascunde de ochii necredintei. Imposibilitatea de a intelege o fiinta intr-o forma finita dovedea infinitul care se gasea in El. Divinitatea Lui era o certitudine a credintei, dincolo de orice gand omenesc in privinta umanitatii Sale.

Dar, daca nimeni nu cunostea pe Fiul afara de Tatal, Fiul, care este Dumnezeu adevarat, putea totusi sa-L descopere pe Tatal. „*Nimeni n-a vazut vreodata pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este in sanul Tatalui, Acela L-a facut cunoscut*“ (Ioan 1.18). Nimeni nu cunoaste pe Tatal, decat numai Fiul si acela caruia Fiul vrea sa-L descopere. Mizerabila ignoranta care Il respinge in mandria ei! De asemenea, descoperirea aceasta era potrivit bunei placeri a Fiului. Atribut caracteristic perfectiunii divine! El venise ca sa descopere pe Tatal si facea lucrul acesta potrivit intelepciunii Sale. Acesta era adevarul raporturilor omului cu Fiul, cu toate ca Fiul a trebuit sa Se supuna umilirii dureroase a respingerii din partea poporului Sau, ca ultima punere la proba a starii lor, a starii omului.

Usa deschisa natiunilor

Observati de asemenea ca principiul acesta, adevarul cu privire la Hristos, deschide usa natiunilor, tuturor celor care vor fi chemati. Fiul reveleaza pe Tatal cui vrea El. El cauta intotdeauna gloria Tatalui Sau. Numai El poate sa-L reveleze – El, caruia Tatal, Domnul cerului si al pamantului, I-a dat toate. Natiunile sunt incluse in drepturile oferite de titlul acesta, chiar orice familie in ceruri si pe pamant. Hristos foloseste in har drepturile acestea, chemand pe cine vrea El, sa cunoasca pe Tatal.

Cei care au refuzat revelatia lasati in totala ignoranta

Vedem aici generatia perversa si necredincioasa; aflam o ramasita a natiunii, indreptatind intelepciunea lui Dumnezeu aratata in Ioan si in Isus, in judecata si in har; apoi, sentinta judecatii celor necredinciosi; respingerea lui Isus in caracterul potrivit caruia Se prezentase natiunii si supunerea Sa perfecta ca om fata de vointa Tatalui Sau in respingerea aceasta, dand o ocazie sufletului Sau de a arata gloria care li era potrivita ca Fiu al lui Dumnezeu. Era o glorie pe care nimeni n-o putea cunoaste si, in acelasi fel, numai El singur putea sa reveleze gloria Tatalui. Astfel, lumea care refuza sa-L primeasca era in ignoranta totala, numai Fiul putand sa-L descopere pe Tatal, dupa buna Sa placere.

Misiunea ucenicilor catre Israel continua pana la venirea Domnului in judecata

De asemenea se vede aici ca misiunea ucenicilor fata de Israel care a respins pe Hristos continua (atat timp cat Israel era in tara lui) pana la venirea lui Hristos ca Fiu al Omului – numele Sau de judecata si de glorie – ca mostenitor al tuturor lucrurilor (adica pana la judecata prin care El ia stapanirea tarii Canaanului, cu o putere care nu lasa nici un loc vrajmasilor Sai). Numele acesta, ca mostenitor al tuturor lucrurilor, este mentionat in Ioan 5, Daniel 7, Psalmii 8 si 80.

Harul suveran; locul odihnei depline a inimii

Observam de asemenea in capitolul 11 cum perversitatea generatiei care a respins marturia lui Ioan si cea a Fiului Omului (venit in har si asociindu-Se iudeilor plin de bunatate), deschide usa marturiei gloriei Fiului lui Dumnezeu si a descoperirii Tatalui prin El, in harul Sau suveran – har care putea sa-L faca cunoscut la fel de bine atat unui sarman dintre natiuni cat si unui iudeu. Nu mai era vorba de raspunderea de a primi pe Cel care fusese trimis, ci de harul suveran care dadea cui vroia el. Isus cunostea omul, lumea, generatia care se bucurase de cele mai mari avantaje posibile. Nu era loc unde sa-ti poti pune piciorul in mlastina aceasta care se departase de Dumnezeu.

In mijlocul unei lumi a raului, Isus ramanea singurul care descoperea pe Tatal, izvorul oricarui bine. Si pe cine invita El? Ce da El celor care vin la El? Singurul izvor de binecuvantare si de descoperire a Tatalui, El invita pe toti cei truditi si impovarati. Poate ca oamenii acestia nu cunosteau izvorul intregii mizerii, adica departarea de Dumnezeu, pacatul. Isus o cunostea si numai El putea sa-i vindece. Daca intr-adevar cunoasterea pacatului apasa asupra lor, cu atat mai bine. Lumea, in orice caz, nu le multumea inima; ei erau in nevoie si prin urmare deveneau tinta inimii lui Isus.

Mai mult, Isus le da odihna; El nu spune aici prin ce mijloace, anunta numai faptul. Dragostea Tatalui care in har, in persoana Fiului, cauta pe cei pierduti, va da odihna (nu numai usurare sau intelegere, ci odihna) oricui va veni la Isus. Era descoperirea perfecta a numelui Tatalui pentru inima care avea nevoie de ea; si aceasta prin Fiul – iata ce insemna pacea, pacea cu Dumnezeu. A veni la Isus era de ajuns: El avea grija de toate si dadea odihna.

Dar este un al doilea element in odihna aceasta. Este mai mult decat pacea prin cunoasterea Tatalui in Isus. Si este nevoie de acest ceva mai mult; chiar atunci cand sufletul se afla in pace deplina cu Dumnezeu, lumea aceasta aduce in inimi multe motive de nechez. Acest ceva in plus este supunerea, in contrast cu propria vointa. Hristos, constient de respingerea Lui, in nechezul profund pe care il incerca din cauza necredintei cetatilor in care facuse atatea minuni, tocmai aratase cea mai intreaga supunere fata de Tatal Sau si gasise in aceasta o odihna perfecta pentru sufletul Sau.

El invita la aceasta supunere si odihna pe cei care Il asculta, care simt aceasta nevoie de odihna pentru sufletul lor. „*Luati jugul Meu asupra voastra si invatati de la Mine...*“, adica jugul unei supuneri intregi fata de voia Tatalui Sau, invatand de la El cum sa se poarte in nechezurile vietii; pentru ca El era „*bland si smerit cu inima*“, multumit de a fi in cel din urma loc prin voia lui Dumnezeu. De fapt, nimic nu-l poate rasturna pe cel care este cel mai jos. Acesta este locul odihnei perfecte pentru inima.

Matei 12

Respingerea natiunii pe deplin aratata; o noua pozitie in harul suveran

In sfarsit, lepadarea natiunii din cauza dispretului ei fata de Domnul este clar aratata, la fel si incetarea tuturor relatiilor Domnului fata de ea, pentru a pune in evidenta, din partea lui Dumnezeu, un sistem in intregime diferit, adica Imparatia sub o forma cu totul aparte.

Astfel, capitolul 11 este marele pivot al întregii situații. Hristos este martorul divin, marturisind pentru Sine Însuși, iar Ioan Botezătorul trebuia să-L recunoască în felul acesta. El n-ăa ramas numai la poziția de Mesia despre care s-ăa marturisit, ci, ca Fiul al lui Dumnezeu, da o mărturie deplină despre Ioan. Națiunea respinsese pe Dumnezeu, care Se manifestase prin avertismente, dar și în har; totuși era o ramasă. Înțelepciunea era îndreptățită de copiii ei. Atunci, oricât de nelegiuita era respingerea aceasta, vedem că El era supus, pentru că aceasta era voia Tatălui; dar aceasta îl conduce la conștiința despre gloria Sa personală, adevăratul motiv al respingerii. Nimeni nu putea să-L cunoască, nici pe El, și nici pe Tatăl dacă El nu îl revela.

Lumea întreaga, pusă la încercare de perfecțiunea Domnului, s-ăa arătat că zăcea în răutate (deși era o ramasă crutată), iar omul era în totul îndepărtat de Dumnezeu. Dumnezeu a privit din ceruri să vada, așa cum citim; dar toți fiii oamenilor se departaseră pe cai greșite; nu era nici unul drept, nici unul măcar. Astfel, Isus, când umbla pe mare, rămânea singur într-o lume judecată din cauza respingerii Lui; dar acum, în harul suveran al Tatălui, El este Fiul care descoperă pe Tatăl și care poartă în Sine Însuși descoperirea acestui har. Aceasta este acum poziția cea nouă. El pusese pe om la încercare. Ceea ce era El în Sine Însuși împiedica pe oameni să-L primească. Atunci, cei care erau oboșiți trebuiau să vină la Acela care era astfel unic, și El le va da odihna. Aveau să învețe de la Acela care S-ăa supus astfel în întregime, și vor avea odihna cu privire

la lumea aceasta și la tot ce este aici. Tot așa este și cu noi: când suntem umiliți pe deplin, intrăm, ca lepădați, într-un mod conștient în stăpânirea privilegiilor noastre, pe un teren ceresc, mai înalt.

Fiul Omului ca Domn al sabbatului

Cea dintâi împrejurare în care Persoana Sa și dreptul pe care îl avea de a pune capăt acestei dispensații au fost puse sub semnul întrebării, a avut loc atunci când ucenicii Sai smulgeau spice de graș și le zdrobeau în mâini, apoi le mâncau pentru a-și potoli foamea. Fariseii i-ău certat, pentru că aceea era o zi de sabbat. Isus le aduce înainte faptul că împăratul, înălțat de răutatea lui Saul, luase parte din ceea ce era rânduit numai preoților. Fiul lui David, într-un caz asemănător putea foarte bine să se bucure de un privilegiu similar. În afara de aceasta, Dumnezeu lucra în har. Și apoi, preoții nu profanează sabbatul în templu? Iar acolo Se afla Acela care era mai mare decât templul (versetele 5,6).

Totuși, dacă ei ar fi cunoscut într-adevăr gândurile lui Dumnezeu, dacă ar fi fost pătrunși de duhul despre care Cuvântul Sau spunea că li este plăcut – „*mila voiesc, iar nu jertfa*“ – fariseii n-ăar fi condamnat pe cei care nu erau vinovați. De altfel, Fiul Omului este Domn al sabbatului. El nu ia aici titlul de Mesia, ci de Fiul al Omului – nume care dădea mărturie despre o nouă stare de lucruri și despre o putere și mai întinsă. Iar ceea ce Domnul spunea avea o mare însemnătate, pentru că sabbatul era semnul legământului dintre Domnul (Yahve) și poporul evreu (Ezechiel 20.12,20), iar Fiul Omului dispunea de el. Dacă te atingeai de el, se termina cu legământul.

Ura continuă a fariseilor; poziția Domnului

Aceeași întrebare s-ăa ridicat în sinagoga; și Domnul staruie să lucreze în har și să facă bine, arătându-le celor care-L observau că la fel ar fi făcut și ei pentru una din oile lor. Aceasta, oricât ar

fi fost dovada puterii binefacatoare a lui Isus, nu facea decat sa le mareasca ura. Ei erau copiii ai celui care este ucigas. Isus Se retrage dintre ei si mari multi Il urmeaza. El ii vindeca, oprindu-i sa-L faca cunoscut.

Totusi in toate acestea, lucrarile Lui erau doar implinirea unei profetii care arata pozitia Domnului in acel moment (versetul 17 si urmatoarele). Avea sa vina ceasul cand El va face ca judecata sa fie invingatoare. Pana atunci, El pastra o pozitie de umilinta perfecta, in care harul si adevarul puteau sa fie de folos celor care le gustau si care aveau nevoie de ele. Dar, in lucrarea harului acestuia si in marturia Lui pentru adevar, Isus nu facea nimic care sa inlature caracterul acesta de umilinta, nici care sa atraga atentia oamenilor, incat sa impiedice adevarata Sa lucrare sau chiar sa fi fost banuita in El cautarea onoarei pentru Sine Insusi. Iar Duhul Domnului era peste El ca peste Acela care Se dovedise Preaiubitul Sau, in care sufletul Sau Isi gasea desfatarea; El va vesti natiunilor judecata si ele se vor crede in Numele Lui.

Aplicarea profetiei acesteia la Isus chiar in clipele acelea este foarte evidenta. Vedem cat de rezervat era El cu iudeii, ferindu-Se sa le satisfaca dorintele firesti si multumit sa fie in umbra, numai ca Tatal Sau sa fie onorat. El Insusi preamarea in mod perfect pe Tatal Sau pe pamant, facand bine. In curand El avea sa fie vestit natiunilor, fie in executarea judecatii lui Dumnezeu, fie prezentandu-Se lor ca singurul in care se puteau crede (versetele 17-21).

Textul din Isaia 42 este in mod evident pus aici de Duhul Sfant pentru a arata clar pozitia Domnului, inainte de a ne fi prezentate noi aspecte ale consecintelor respingerii Sale.

Orbirea oamenilor religiei; puterea lui Beelzebul

Domnul scoate atunci un demon dintr-un om orb si mut (versetul 22 si urmatoarele) – stare trista care o zugravesce pe cea a lui Israel fata de Dumnezeu. Multimile, pline de admiratie, se intreaba: Nu este Acesta Fiul lui David? Dar cei religiosi dintre ei, auzind aceasta, gelosi pe Domnul si impotrivitori marturiei lui Dumnezeu, spun ca Isus facea minunea aceasta cu puterea lui Beelzebul, pecetluind in felul acesta propria lor stare, asezandu-se sub judecata definitiva a lui Dumnezeu. Isus demonstreaza absurditatea acuzatiei lor. Satan nu si-ar distruge propria lui imparatie. Copiii lor, care afirmau ca alunga demonii, le vor judeca nelegiuirea. Dar daca lucrul acesta nu se facea cu puterea lui Satan (si fariseii recunosteau ca demonii fusesera intr-adevar scosi), insemna ca aici era degetul lui Dumnezeu, iar Imparatia lui Dumnezeu era in mijlocul lor.

Cel care intrase in casa omului tare trebuia mai intai sa-l lege pentru ca sa-i pradeze bunurile (versetul 29).

Pacatul care nu se poate ierta; hotararea propriei lor sorti

Fapt este ca prezenta lui Isus punea totul la incercare; totul se concentra in El, din partea lui Dumnezeu. Emanuel Insusi era acolo! Cel care nu era cu El, era impotriva Lui; cel care nu strangea cu El, risipea (versetul 30). Totul acum depindea numai de El. El urma sa suporte toata necredinta referitoare la Persoana Sa. Harul nu putea inlatura aceasta necredinta. Isus putea ierta orice pacat; dar a vorbi impotriva Duhului Sfant si a-L huli (adica a recunoaste lucrarea unei puteri, care este de

la Dumnezeu, dar a o atribui lui Satan), aceasta nu putea fi iertat; fariseii admiteau ca demonul fusese scos (versetul 24) si numai cu rautate si deplin constienti, cu ura impotriva lui Dumnezeu si cu ochii deschisi, ei atribuiau lui Satan lucrarea aceasta. Si pentru hula aceasta, ce iertare ar fi putut avea ei? Nu putea fi iertare nici in veacul legii , nici in cel al lui Mesia.

Soarta celor care huleau astfel era pecetluita. Domnul ii face sa inteleaga lucrul acesta. Pomul se recunostea dupa roada lui, iar roada aceasta era rea intru adevar. Ei erau o generatie de vipere; Ioan le spusese la fel. Cuvintele lor ii condamnau. In acest moment carturarii si fariseii cer un semn (versetul 38 si urmatoarele). Aceasta nu era altceva decat rautate. Ei vazusera destule minuni. Nu spuneau asa decat ca sa provoace necredinta celorlalti.

Cererea fariseilor admisa; prezentarea sensului judecatii; condamnarea lor de catre natiuni

Cererea lor a dat Domnului ocazia de a rosti judecata generatiei acesteia.

Nu va fi dat acestei generatii rele alt semn decat cel al lui Iona. Asa cum Iona a ramas trei zile si trei nopti in pantecele pestelui, tot asa Fiul Omului va ramane trei zile si trei nopti in inima pamantului. Dar atunci, vai! Hristos era deja respins.

In ziua judecatii, oamenii din Ninive vor condamna generatia aceasta prin purtarea lor, pentru ca ei s-au pocait la predica lui Iona; si acolo era Cineva mai mare decat Iona. Imparateasa de la miazazi de asemenea va da aceeasi marturie impotriva acestei generatii viclene. Inima imparatesei, atrasa de renumele intelepciunii lui Solomon, o condusesese la el, de la marginile pamantului; si acolo era unul mai mare decat Solomon! Acesti sarmani pagani ignoranti intelegeau mai bine intelepciunea lui Dumnezeu in Cuvantul Sau, fie prin profet, fie prin imparat, decat poporul Sau preaiubit, chiar atunci cand marele Imparat si Profet era printre ei.

Judecata lui Israel pronuntata

Iata deci judecata lui Dumnezeu: duhul necurat (duhul de idolatrie) care iesise din popor, negasind odihna departe de Israel (si Israel ii era adevarata locuinta, in timp ce ar fi trebuit sa fie o locuinta a lui Dumnezeu), va reveni cu sapte duhuri mai rele decat el. Vor gasi casa goala, maturata si impodobita; si starea ei din urma va fi mai rea ca cea dintai (versetul 45).

Ce judecata solemnă a poporului era aceasta – ca aceia in mijlocul carora umblase Domnul, sa devina locuinta unui duh necurat, a unor multimi de duhuri necurate! Sunt nu numai sapte demoni, un numar complet, ci impreuna cu acestia (care vor indemna poporul la toata nebunia impotriva lui Dumnezeu si impotriva celor ce vor onora pe Dumnezeu, conducandu-i astfel la propria lor distrugere), este si acest alt duh necurat care va afunda poporul in idolatria mizerabila din care scapase! Judecata lui Israel era pronuntata.

Legaturile naturale rupte; cele noi recunoscute

In sfarsit, Isus rupe public legaturile care existau intre El si poporul Sau dupa trup (versetele 46-50), neacceptand ca ai Sai decat pe cei care erau formati prin Cuvantul lui Dumnezeu si dovediti prin

faptul ca implineau voia Tatalui Sau care era in ceruri. El nu recunostea ca rude ale Sale decat pe cei care erau formati dupa modelul predicii de pe munte.

Matei 13

O pozitie noua, o lucrare noua ca semanator pentru a produce roade

Faptele si cuvintele Sale, incepand cu acest moment, dau marturie despre lucrarea cea noua pe care El o facea in adevar pe pamant. El paraseste (capitolul 13) casa si Se aseaza pe malul lacului. El ia o pozitie noua in afara lui Israel, pentru a vesti multimii ce insemna intr-adevar lucrarea Lui. Un semanator a iesit sa semene.

Domnul nu mai cauta rod in via Sa. Trebuie, potrivit relatiilor lui Dumnezeu cu Israel, ca Domnul sa caute rodul aceasta; dar adevarata Lui lucrare, El stia bine, era nu de a gasi rod printre oameni, ci de a aduce omului ceea ce putea sa produca roade.

Este important de observat aici ca Domnul vorbeste de efectul evident si exterior al lucrarii Sale de semanator. Singura ocazie cand El exprima judecata Sa cu privire la cauza launtrica a rezultatului este atunci cand spune: „*n-are radacina*“; si chiar aici, El Se rezuma la a spune numai faptul. Invaturile relative la lucrarea divina necesara pentru a avea roade nu sunt tratate aici. Ne este prezentat doar semanatorul si rezultatul lucrarii lui, si nu ceea ce face sa incolteasca samanta in pamant. In fiecare caz, in afara de cel dintai, se produce un anumit efect.

Domnul este deci prezentat aici ca incepand o lucrare independenta de orice fel de relatie pe care Dumnezeu a avut-o pana aici cu oamenii, aducand cu Sine samanta Cuvantului pe care o seamana in inima prin lucrarea Sa. Acolo unde Cuvantul acesta ramane, acolo unde este inteles, unde nu este nici inabusit nici vestejit, el produce roade pentru gloria Domnului si pentru fericirea si folosul omului care aduce roade.

Distinctia dintre ramasita si natiune; motivul pentru care Domnul foloseste parabole

In versetul 11, Domnul arata de ce vorbeste enigmatic multimii. Deosebirea este acum in mod definitiv stabilita intre ramasita si natiune: aceasta era sub judecata orbirii rostite de profetul Isaia. Fericiti erau ochii ucenicilor care Il vedeau pe Emanuel, Mesia, tinta sperantelor si a dorintelor atator profeti si oameni drepti! Toate acestea arata judecata, si punerea deoparte a unei ramasite.

Caracterul persoanelor carora li se prezinta cuvantul

Voi adauga aici cateva observatii asupra caracterului persoanelor despre care Domnul vorbeste in pilda aceasta. Cand Cuvantul este semantat intr-o inima care nu-l intelege, cand el nu produce nici o legatura a mintii, a sentimentului sau a constiintei intre inima si Dumnezeu, vrajmasul rapeste ce s-a semantat: Cuvantul nu mai ramane in inima. Cel care l-a auzit nu este pentru aceasta mai putin vinovat: ce i se semanase in inima se potrivea tuturor nevoilor, firii si starii omului.

Primirea imediata a Cuvantului, cu bucurie, in cazul urmator, tinde mai degraba sa indice ca inima nu va pastra Cuvantul, pentru ca este putin probabil sa fi fost si constiinta atinsa. O constiinta atinsa de Cuvant il face pe om sa fie deosebit de serios; el se vede inaintea lui Dumnezeu, lucru care este intotdeauna solemn, oricat de mare ar fi atragerea harului lui Dumnezeu sau speranta pe care ar da-o bunatatea Sa. Atunci cand constiinta nu a fost atinsa, nu este radacina. Cuvantul a fost primit pentru bucuria pe care i-a adus-o; cand vine necazul, Cuvantul este parazit. Cand constiinta a fost deja exersata, evanghelia produce de indata bucurie; dar cand ea n-a fost exersata, evanghelia o trezeste, daca este o lucrare reala. In cel dintai caz, ea (Evanghelia) raspunde nevoilor care existau deja si le satisface; in cel de al doilea, ea creeaza aceste nevoi.

Istoria de fiecare zi este trista explicatie a celei de a treia clase! Nu este rea vointa, este sterilitate.

Cuvantul inteles; adevarata cunoastere a lui Dumnezeu este viata eterna

Adevarata cunoastere a Cuvantului este dovedita doar de cei care produc roade. Adevarata intelegere a Cuvantului aduce sufletul in legatura cu Dumnezeu, deoarece Cuvantul reveleaza pe Dumnezeu – exprima ce este El. Daca il inteleg, Il cunosc; si adevarata cunoastere a lui Dumnezeu (adica a Tatalui si a Fiului Sau Isus Hristos) este viata eterna. Si, oricare ar fi gradul de lumina, totdeauna Dumnezeu revelat in felul acesta este facut cunoscut prin cuvantul pe care Isus il seamana. In felul acesta, fiind nascuti prin Cuvant, vom produce in lumea aceasta, in diferite masuri, roada vietii lui Dumnezeu. Subiectul despre care se vorbeste aici este efectul, in lumea aceasta, al primirii adevarului adus de Isus (nu cerul, nici ceea ce Dumnezeu lucreaza in inima ca samanta sa aduca roade).

Parabola semanatorului ca principiu al lucrarii lui Hristos

Parabola aceasta nu vorbeste, ca asemanare, despre Imparatie, desi cuvantul semanat era cuvantul Imparatiei, ci de marele principiu elementar al lucrarii lui Hristos in aplicarea lui universală; si el a fost realizat in Persoana Lui si in lucrarea Lui cand era pe pamant si dupa plecarea Lui, cu toate ca subiecte si mai mari de har au mai fost prezentate dupa inaltarea Domnului la cer.

Asemanarile Imparatiei caracterizata de absenta Imparatului; cele doua impartiri ale lor

In cele sase pilde care urmeaza, gasim asemanari ale Imparatiei; si avem sa ne amintim ca Imparatia aceasta este stabilita in timpul cand Imparatul este respins; ea are prin urmare un caracter particular, adica este caracterizata prin absenta Imparatului; in plus, in explicarea celei dintai parabole, aflam care este efectul reintoarcerii Sale.

Primele trei dintre aceste sase pilde ne prezinta Imparatia in formele ei exterioare in lume. Ele sunt adresate multimii. Ultimele trei ne-o arata potrivit estimarii pe care o face Duhul Sfânt, potrivit cu realitatea pe care o vede Dumnezeu – gandul si planul lui Dumnezeu cu ea. De asemenea ele sunt adresate numai ucenicilor. Stabilirea publica a Imparatiei potrivit dreptatii si puterii lui Dumnezeu este de asemenea anuntata ucenicilor in explicarea parabolei neghinei.

Forma exterioara a Imparatiei

Sa ne gandim intai la forma exterioara pe care o va lua Imparatia aceasta, vestita public multimii.

Sa ne amintim ca Imparatul, adica Domnul Isus, a fost respins pe pamant; ca iudeii, respingandu-L, s-au condamnat ei insisi; Cuvantul lui Dumnezeu era folosit ca sa implineasca lucrarea Aceluia pe care Tatal Il trimisese, iar Domnul facea astfel cunoscut ca El va stabili Imparatia nu prin puterea Sa, aratata in dreptate si judecata, ci dand marturie inimilor oamenilor; si ca Imparatia acum lua un caracter in legatura cu responsabilitatea omului si cu rezultatul care se va produce cand cuvantul luminii este semanat pe pamant, adresat inimilor oamenilor si incredintat ca sistem de adevar credinciosiei lor si grijii lor (Dumnezeu totusi mentinand dreptul Sau suveran de a pazi pe copiii Sai si adevarul insusi). Partea aceasta din urma nu este subiectul acestor parabole. Am mentionat-o aici, pentru ca altfel s-ar fi putut presupune ca totul ar depinde in mod absolut de om. In acest caz, totul ar fi fost pierdut!

Parabola neghinei; Imparatia aici pe pamant in mainile oamenilor

Parabola neghinei vine cea dintai (versetele 24-30) Ea ne da o idee generala despre efectul semanaturii cu privire la Imparatie sau mai degraba ce a rezultat dupa ce Imparatia aici pe pamant a fost incredintata pentru un timp in mainile oamenilor.

Rezultatul a fost ca Imparatia aceasta n-a mai prezentat, ca intreg, aparenta lucrarii insasi a Domnului. Domnul nu seamana neghina; dar, prin neglijenta si necredinciosia oamenilor, vrajmasul a gasit mijlocul de a o semana. Observati ca „*neghina*“ nu este imaginea nici a paganilor, nici a iudeilor, ci a raului lucrat in mijlocul crestinilor de catre Satan, prin invataturile rele, prin invatatorii rai si adeptii lor. Domnul Isus a semanat. Satan a semanat si el, in timp ce oamenii dormeau. Au fost iudaizanti, filozofi, eretici care apartineau de unii si de ceilalti sau care se impotriveau adevarului Vechiului Testament.

Totusi Hristos semanase numai grau curat. Atunci ar trebui smulsa neghina? Este clar ca starea Imparatiei in lumea aceasta, in timpul absentei lui Hristos, depinde de raspunsul la intrebarea aceasta; si ea arunca lumina si asupra acestei stari. Dar era nevoie de mai multa putere pentru a remedia introducerea raului, decat pentru a-l preveni. Totul era iremediabil pana la interventia Imparatului la timpul secerisului. Imparatia cerurilor pe pamant, asa cum este ea in mainile oamenilor, trebuie sa ramana un sistem amestecat. Eretici, frati falsi se gasesc in ea, la fel si rodul lucrarii Domnului; rodul insa, in aceasta din urma legatura a lui Dumnezeu cu omul, da marturie despre incapacitatea omului de a pastra ce este bun si curat in starea dintai. Si intotdeauna a fost asa.

Executarea judecatii asupra a tot ce nu este de la Dumnezeu

La timpul secerisului (expresie care arata o anumita perioada in care au loc evenimentele care se refera la seceris) Domnul Se va ocupa mai intai, in providenta Sa, de neghina. Spun „in providenta Sa“, pentru ca El foloseste pe ingeri. Neghina va fi legata in snopi, gata pentru a fi arsa.

Trebuie sa observam ca subiectul actelor de smulgere din radacini a stricaciunii sunt aici lucrurile exterioare din lume – fiind vorba despre stricaciunea care s-a dezvoltat in mijlocul crestinatatii.

Robii nu sunt in stare sa faca lucrul acesta. Amestecul (datorat slabiciunii si neglijentei lor) este de asa fel incat daca ar smulge neghina, ar smulge si graul cel bun. Nu numai priceperea, dar si puterea practica de a deosebi lucrurile le-ar lipsi pentru a executa un astfel de plan. Odata ce neghina este acolo, ei n-au nimic de facut cu ea, in ce priveste prezenta ei in lumea aceasta, in crestinatate. Lucrarea lor se refera la ce este bine. Grija de a curati crestinatatea nu face parte din ce li s-a incredintat. Aceasta este o lucrare de judecata asupra a ceea ce nu este de la Dumnezeu, lucrare care apartine Aceluia care stie s-o execute potrivit perfectiunii unei cunoasteri care cuprinde totul si a unei puteri careia nimic nu-i scapa; El va sti, dintre doi care vor fi in acelasi pat, sa ia pe unul si sa lase pe celalalt.

Executarea judecatii asupra celor rai in lumea aceasta nu apartine slujitorilor lui Hristos. Domnul va implini judecata aceasta prin ingerii puterii Sale, carora El le da grija de a o executa.

Strangerea graului

Dupa ce a legat neghina, El aduna graul cel bun in granarul Sau. Graul nu este legat in diferite manunchiuri; Domnul il ia pe tot la El. Asa este sfarsitul privitor la manifestarea exterioara a Imparatiei aici pe pamant. Aceasta nu este tot ce ne-ar putea invata aici parabola aceasta, dar ea termina subiectul acestei parti a capitolului. In timpul absentei lui Isus, ansamblul roadelor din ceea ce s-a semanat va fi stricat de lucrarea vrajmasului. La sfarsit, Domnul va lega in manunchi intreaga lucrare a vrajmasului, adica o va pregati in lumea aceasta pentru judecata. Apoi El va lua de aici Adunarea. Este evident ca aceasta termina aici pe pamant scena care se desfasoara in timpul absentei Sale. Judecata inca nu este executata; si inainte de a vorbi despre ea, Domnul da alte imagini ale formelor pe care Imparatia le va lua in timpul absentei Sale.

Grauntele de mustar: forma unei mari puteri

Ce s-a semanat ca un graunte de mustar devine un copac mare, expresie care este simbolul unei mari puteri pe pamant. Asirianul, Faraon, Nebucadnetar, ne sunt prezentati ca niste copaci mari in cuvânt (vedeti Ezechiel 31.3; 17.23,24; Daniel 4.10). Asa avea sa fie forma Imparatiei care incepea ca foarte mica prin Cuvânt, semanat de Domnul si mai tarziu de ucenicii Sai. Ceea ce va produce samanta aceasta va trebui sa imbrace putin cate putin forma unei mari puteri care se va arata in mod proeminent pe pamant si sub care ceilalti vor veni sa se adaposteasca, asemenea unor pasari sub ramurile unui copac. Si chiar asa s-a intamplat.

Aluatul: coruptia in doctrina

Apoi (de la versetul 33 inainte) nu numai ca aceasta va fi o mare putere pe pamant, dar Imparatia va avea caracterul unui sistem de doctrina care se va raspandi de la sine – o marturie care va cuprinde tot ce era de asteptat de la sfera ei de influenta. Cele trei masuri se vor dospiti in intregime. Nu insist aici asupra faptului ca mereu cuvântul „*aluat*“ este folosit in Scriptura intr-un sens rau; insa Duhul Sfânt vrea sa ne faca sa intelegem ca nu este vorba aici de puterea regeneratoare a Cuvântului in inima unei persoane, care in felul acesta ar veni la Dumnezeu; ca nu este vorba nici de vreo putere care sa lucreze prin forta exterioara, ca Faraon, Nebucadnetar si ceilalti copaci mari din Scriptura. Aici insa este un sistem nou de doctrina care, patrundand peste tot, va caracteriza toata plamadeala.

Nu este nici credinta propriu-zisa, nici viata; aici este o religie, crestinatatea. Marturisirea unei doctrine de catre inimi care nu suporta nici pe Dumnezeu, nici adevarul, duce intotdeauna la coruperea doctrinei insasi.

Cu parabola aluatului se termina invataturile Domnului date multimii. Toate erau acum prezentate multimii in parabole, pentru ca ea nu-L primea pe El, Imparatul; si El vorbea de niste lucruri care presupuneau respingerea Lui, de un aspect al Imparatiei necunoscut in revelatiile Vechiului Testament, revelatii care au in vedere ori Imparatia venita in putere, ori o ramasita mica, primind in mijlocul suferintelor cuvantul Imparatului Profet care fusese respins.

Cu ucenicii Sai, in casa, intr-un loc izolat

Dupa ce a spus parabola aluatului, Isus nu mai ramane cu multimea, pe malul marii – loc potrivit pozitiei in care El Se afla fata de popor dupa marturia data la sfarsitul capitolului 12 si unde El venise dupa ce a iesit din casa. Acum Isus intra din nou in casa cu ucenicii Sai; si acolo, intr-o intimitate deosebita cu ei, El descopera adevaratul caracter (sau scopul) Imparatiei cerurilor, rezultatul a ceea ce se facea in ea si mijloacele care vor fi folosite pentru a curati totul pe pamant, cand istoria exterioara a Imparatiei, din timpul absentei Sale, se va fi terminat. Deci aflam aici ce caracterizeaza Imparatia pentru omul spiritual, ce intelege el ca fiind adevaratul gand al lui Dumnezeu cu privire la Imparatie, precum si judecata care va inlatura ce li era impotriva – prin manifestarea puterii care va face ca Imparatia in exteriorul ei sa fie potrivita inimii lui Dumnezeu.

Explicarea parabolei neghinei

Am vazut istoria exterioara a Imparatiei terminandu-se cu aceste doua lucruri: graul cel bun pus in granar, iar pleava legata in manunchiuri pe pamant, gata sa fie arsa. Explicatia parabolei acesteia reia istoria Imparatiei in acel timp; insa ea ne face sa intelegem si sa deosebim partile diferite ale amestecului, atribuind fiecare parte din acest amestec adevaratului ei autor. Tarina este lumea; Cuvantul a fost semanat in ea pentru a stabili astfel Imparatia. Samanta cea buna erau fiii Imparatiei; ei apartineau intr-adevar de ea, potrivit gandului lui Dumnezeu; ei ii sunt mostenitorii. Iudeii nu mai erau acesti fii, iar apartenenta de Imparatie nu mai era privilegiul nasterii lor firesti, din aceasta natiune. Deveneai copil al Imparatiei prin Cuvant.

Dar in mijlocul copiilor Imparatiei, pentru a strica lucrarea Domnului, vrajmasul introduce tot felul de persoane, roade ale invataturilor pe care el le semanase in mijlocul celor care erau nascuti din adevar. Aceasta este lucrarea lui Satan, acolo unde invatatura lui Hristos a fost introdusa. „*Secerisul este sfarsitul veacului; seceratorii sunt ingerii*“ (versetul 39).

Se va remarca aici ca Domnul nu explica cele petrecute din perspectiva istorica, ci termenii folositi introduc deznodamantul cand soseste secerisul. Se subintelege implinirea istorica a ceea ce fusese vestit in parabola; si Domnul trece mai departe, pentru a prezenta marele rezultat, in afara Imparatiei insasi (asa cum este ea in timpul absentei Sale, cand El este in cer). Graul cel bun – adica Adunarea – este in granar, iar neghina in snopi pe pamant. Si Fiul Omului va lua tot ce formeaza acesti snopi, tot ceea ce, ca rau, necinsteste pe Dumnezeu in Imparatie, si il va arunca in cuptorul de foc unde sunt plansul si scrasnirea dintilor (versetele 40-42). Urmare acestei judecati, cei drepti vor straluci

intocmai ca El, adevaratul Soare al acestei zile glorioase – din veacul viitor – in Imparatia Tatalui lor. Hristos va fi primit Imparatia de la Tatal, ai Carui copii sunt ei, si ei vor straluci impreuna cu El potrivit acestui caracter.

Astfel aflam rezultatele, pe pamant, pentru multime, ale semanaturii divine si uneltirile vrajmasului – Imparatia prezentata sub aspectul acesta; apoi asocierea celor rai intre ei, in afara ordinii naturale pe suprafata tarinei, si rapirea Adunarii. Dar pentru ucenicii Sai, Domnul explica tot ce era necesar ca sa-i faca sa inteleaga perfect termenii parabolei. Apoi vine judecata facuta de Fiul Omului asupra celor rai, care sunt aruncati in foc, si aratarea celor drepti in glorie (aceste evenimente din urma implinindu-se dupa ce Domnul Se va fi ridicat si va fi pus capat formei exterioare a Imparatiei cerurilor pe pamant, cei rai fiind legati in snopi, iar cei sfinti luati sus).

Comoara ascunsa in ogor

Domnul, dupa ce a dat astfel, pentru invatatura deplina a ucenicilor Sai, explicatia istoriei vazute si rezultatele ei in judecata si in glorie, le comunica gandurile lui Dumnezeu cu privire la ce se va petrece pe pamant in timpul desfasurarii evenimentelor exterioare si pamantesti ale Imparatiei – doua categorii de lucruri pe care omul spiritual ar trebui sa le deosebeasca. Imparatia cerurilor este pentru el, pentru cel care avea intelegerea scopului lui Dumnezeu, ca o comoara ascunsa intr-un ogor (versetul 44). Un om gaseste comoara si cumpara tot ogorul, pentru a avea comoara aceasta. Nu ogorul era scopul pe care il avea, ci comoara care se gasea in el. In felul acesta Hristos a cumparat lumea. El o poseda de drept. Scopul Lui este comoara ascunsa in ea, poporul Sau, toata gloria rascumpararii care este in legatura cu ea; intr-un cuvant, Adunarea, prezentata nu in frumusetea sa morala si, intr-un anumit sens, divina, ci ca obiect special al dorintelor si al jertfirii Domnului – ceea ce inima Sa a gasit in lumea aceasta, potrivit planurilor si gandurilor lui Dumnezeu.

In parabola aceasta vedem atractia puternica a acestui „lucru nou“ care il face pe cel care l-a gasit sa cumpere ogorul, ca sa aiba ce dorea.

Iudeii nu erau un lucru nou; lumea nu avea nimic atragator, dar comoara aceasta noua il determina pe cel care a descoperit-o sa se lipseasca de tot ce avea numai ca s-o obtina. Intr-adevar, Hristos a parasit totul. Nu numai ca El S-a golit de toate pentru a ne rascumpara, dar El a renuntat la tot ce li apartinea ca om, ca Mesia pe pamant; El a renuntat la promisiunile care se refereau la El, la drepturile Sale imparatesti, la viata Sa, pentru a lua in stapanire lumea care continea comoara aceasta, poporul pe care El il iubea.

Perla de mare pret

Aceeasi idee, dar sub alt aspect, se gaseste in parabola perlei de mare pret (versetele 45,46). Un om cauta perle frumoase. Stia ce facea. Avea gustul, posibilitatea de a deosebi lucrurile, cunoasterea a ceea ce cauta. Frumusetea binecunoscuta a lucrului acestuia il facea sa caute. Cand a gasit o perla care corespundea gandurilor sale, a inteles ca merita sa vanda totul, numai s-o aiba. Perla avea pretul acesta in fata ochilor aceluia care stia sa-i aprecieze valoarea. Astfel, cumpara perla, fara nimic altceva impreuna cu ea. In felul acesta Hristos a gasit in Adunare, in ea insasi, o frumusetate si (din cauza acestei frumusetati) o valoare care L-a facut sa paraseasca totul pentru a o

obtine. Tocmai aceasta s-a intamplat cu Imparatia.

Cunoscand starea omului, chiar si a iudeilor, gloria lui Dumnezeu cerea ca totul sa fie parasit pentru a avea acest lucru nou; nu se gasea nimic in om pe care Hristos sa-l poata lua pentru Sine. Nu numai ca El Isi gasea bucuria in a lasa totul pentru a avea acest lucru nou; dar ceea ce inima Lui cauta si care nu se gasea in nici o alta parte, El a gasit in ceea ce Dumnezeu I-a dat, in cadrul Imparatiei. El n-a cumparat alte perle. Inainte de a descoperi perla aceasta, El nu avea nici un motiv ca sa vanda tot ce avea. Indata ce a vazut-o, El a luat o hotarare; El paraseste totul pentru ea. Valoarea pe care ea o are Il determina, pentru ca El stie cum sa judece si sa caute cu atentie.

Nu vreau sa spun ca fiii Imparatiei n-ar fi insufletiti de acelasi principiu. Cand cineva a inteles ce inseamna sa fii copil al Imparatiei, paraseste totul pentru a se bucura de faptul acesta, pentru a fi o parte din perla de mare pret. Dar noi nu cumparam lucruri fara valoare pentru a avea comoara in sine; si suntem departe de a cauta perle frumoase pentru a o gasi pe cea de mare pret. Parabolele acestea, in toata insemnatatea lor, nu se aplica decat lui Hristos. Scopul acestor parabole este de a face sa reiasa contrastul dintre ce se facea atunci si starea de lucruri care avusese loc inainte – adica relatiile pe care Domnul le avusese cu iudeii.

Navodul aruncat in mare; pestii cei buni Ne ramane inca de cercetat una din cele sapte parabole – cea a navodului aruncat in mare (versetele 47-50). In parabola aceasta nu se schimba personajele: aceiasi pescari care au aruncat navodul, il trag la mal si fac trierea, punand pestii cei buni in vase, fara sa se ocupe si de cei rai. A pune in siguranta pestii cei buni, aceasta era lucrarea celor care trageau navodul; si lucrarea aceasta nu se facea decat atunci cand au ajuns la mal. A face trierea este lucrarea lor, fara indoiala; dar ei nu se ocupa decat de pestii cei buni. Ei ii cunosc. A avea pesti buni este munca lor, scopul pescuirii lor. Fara indoiala, si alti pesti intra in navod si sunt retinuti acolo impreuna cu cei buni; dar ei nu sunt buni. Nu este necesara o alta judecata. Pescarii stiu care pesti sunt buni. Nu toti pestii sunt buni. Cei buni sunt pusi deoparte.

Lucrarea aceasta a pescarilor face parte chiar din istoria insasi a Imparatiei cerurilor. Nu este aici vorba de judecata celor rai. Ei sunt lasati deoparte atunci cand pescarii aduna pe cei buni in vase. Nu este vorba aici de soarta finala, nici a celor buni, nici a celor rai. Soarta celor buni nu este de a fi pusi deoparte pe tarm, nici a celor rai de a fi doar lasati acolo. Aceasta va fi dupa actiunea din parabola; si, cu privire la cei rai, judecata lor nu se face numai prin separarea lor de cei buni, printre care fusesera amestecati, ci prin nimicirea lor. Nici in parabola aceasta, nici in cea a neghinei si a graului, judecata nu face parte din parabola insasi. Acolo neghina este legata si lasata pe camp; aici, pestii rai sunt aruncati din navod. In felul acesta navodul Evangheliei a fost aruncat in marea popoarelor si a strans oameni de toate felurile. Dupa aceasta strangere generala care a umplut navodul, lucratorii Domnului, ocupandu-se de cei buni, ii aduna impreuna, despartindu-i de cei rai. Trebuie remarcat aici ca aceasta este o asemanare a Imparatiei. Acesta este caracterul pe care il ia Imparatia, cand evanghelia a adunat o multime formata din buni si rai. La sfarsit, cand navodul a fost tras, adunand tot felul de pesti, cei buni sunt pusi deoparte, pentru ca sunt pretiosi; ceilalti sunt lasati. Cei buni sunt adunati in diferite vase. Cei sfinti sunt adunati nu de ingeri, ci prin lucrarea celor care s-au straduit in numele Domnului. Deosebirea nu se face prin judecata, ci prin lucratorii care se ocupa de cei buni.

Executarea publica a judecatii

Executarea judecatii este cu totul alt lucru. Lucratorii nu au nimic a face cu ea. La sfarsitul veacului, ingerii vor iesi si vor desparti pe cei rai din mijlocul celor drepti – nu pe cei drepti de restul, cum au facut pescarii – si ii vor arunca in cuptorul de foc, unde vor fi plansul si scrasnirea dintilor (versetele 49,50). Nu se spune aici nimic despre vreo lucrare a lor cu privire la cei drepti. Nu era lucrarea ingerilor de a pune pe cei drepti in vase, ci a pescarilor.

In cele doua parabole, ingerii se ocupa de cei rai. In parabola neghinei, fusese prezentat rezultatul public, care are loc fie in timpul perioadei Imparatiei cerurilor, fie dupa aceea. Lucrul acesta nu este repetat aici. Dar aici se adauga lucrarea care trebuie facuta cu privire la cei drepti, cand navodul este plin. Soarta celor rai este prezentata inca o data, pentru a se vedea diferenta dintre lucrarea care se face cu privire la ei, fata de cea implinita de catre pescari care aduna pe cei buni in diferite vase.

De asemenea soarta celor rai este prezentata sub un alt punct de vedere: cei drepti sunt lasati la locul lor. In parabola neghinei, judecata celor rai este declarata astfel: ei vor fi aruncati acolo unde vor fi plansete si scrasniri de dinti; dar este descoperita in acelasi timp starea generala a Imparatiei, si ii vedem pe cei drepti stralucind ca soarele in partea cea mai inaltata a Imparatiei. In parabola navodului, numai cei intelepti inteleg, cei care au ganduri spirituale vad; cei drepti sunt pusi in vase. In cea dintai parabola, inaintea judecatii este, prin puterea spirituala, o separare care nu exista in starea publica generala a Imparatiei, ci numai ceea ce providenta a lucrat in camp; iar graul cel bun este primit in cer. Aici insa, separarea se face fata de cei buni. Pentru priceperea spirituala, acesta era punctul principal, mai insemnat decat o manifestare publica; ulterior judecata va fi executata in fapt asupra celor rai; atunci cei drepti vor fi lasati.

Explicarea parabolei pestilor

In explicarea celei de a doua parabole, adica in cazul neghinei, judecata absoluta si finala distruge si consuma ce ramane pe camp si care fusese deja strans si separat in mod providential de graul cel bun. Ingerii sunt trimisi la sfarsit nu pentru a separa neghina de grau (lucru care s-a facut), ci pentru a arunca neghina in foc, curatind astfel Imparatia. In explicatia parabolei pestilor (versetul 49) se face aceeasi triere: vor fi oameni drepti pe pamant si cei rai vor fi despartiti de ei. Invatatura practica a pildei acesteia este separarea celor buni dintre cei rai si strangerea laolalta a unui mare numar din cei dintai. Aceasta se repeta de mai multe ori, multi buni fiind astfel stransi laolalta. Slujitorii Domnului sunt instrumentele folosite pentru ceea ce are loc in parabola insasi.

Lucruri noi si vechi

Parabolele acestea contin lucruri vechi si lucruri noi (versetele 51,52). Invatatura despre Imparatie, de exemplu, era bine cunoscuta. Faptul ca Imparatia avea sa ia formele descrise de Domnul, ca avea sa cuprinda toata lumea fara deosebire, poporul lui Dumnezeu avandu-si existenta nu de la Avraam, ci din Cuvant – toate acestea erau cu totul noi. Totul era de la Dumnezeu. Carturarul avea desigur cunostinta despre Imparatie, dar nu stia nimic despre caracterul pe care o va lua ca Imparatie a cerurilor intemeiata in lumea aceasta prin Cuvant, de care totul depinde aici.

Lucrarea reluata printre iudei; Hristos respins ca Profet si Imparat

Dupa aceea (versetele 53 si urmatoarele) Domnul reia lucrarile Sale printre iudei . Pentru ei, El nu era decat „*fiul tamplarului*“; ei cunosteau familia Lui pamanteasca. Imparatia cerurilor nu era nimic pentru ei. Descoperirea Imparatiei acesteia era dusa in alta parte si acolo lucrurile divine erau comunicate. Iudeii nu vedeau nimic dincolo de lucrurile pe care inima fireasca le putea intelege. Binecuvantarea Domnului era oprita de necredinta lor: El era respins de Israel atat ca Profet cat si ca Imparat.

Matei 14

Moartea lui Ioan Botezatorul

Aici Evanghelia reia cursul istoric al acestor revelatii, dar in asa fel incat sa faca sa se arate spiritul care insufla multimea. Irod (iubind puterea sa pamanteasca si propria lui glorie mai mult decat supunerea fata de marturia lui Dumnezeu, si legat mai mult de o gandire gresita omeneasca decat de constiinta lui, desi parea sa fi recunoscut in multe privinte puterea adevarului) taiase capul precursorului lui Mesia, Ioan Botezatorul, pe care il pusese in inchisoare, ca sa inlature din fata sotiei sale pe acela care il mustra cu credinciosie pentru pacatul in care traia.

Isus, ca Yahve, ingrijeste de toate nevoile poporului Sau

Isus este sensibil fata de insemnatatea faptei acesteia care li este adusa la cunostinta. Implinind impreuna cu Ioan, intr-o lucrare smerita (desi personal era nespus de inaltat fata de el) marturia lui Dumnezeu in popor, El Se simtea atasat de Ioan in inima si in lucrarea Lui, pentru ca intotdeauna credinciosia in mijlocul raului uneste strans inimile; si Isus a binevoit sa ia un loc acolo unde era vorba de credinciosie (vezi Psalmul 40.9,10). Afland despre moartea lui Ioan, El Se retrage intr-un loc pustiu; dar, in timp ce Se departa de multimea lui Israel, care incepea astfel sa respinga clar marturia lui Dumnezeu, Isus nu inceteaza sa fie sustinatorul tuturor nevoilor acestei multimi si sa dea astfel marturie ca Acela care putea ingriji direct de nevoile lor era acolo in mijlocul lor. Multimea care simtea aceste nevoi, desi nu avea credinta, totusi admira puterea lui Isus si L-a urmat in locul acela pustiu; si Isus, facandu-l-se mila, a vindecat pe toti cei bolnavi.

Seara, ucenicii L-au rugat sa dea drumul multimii ca sa-si caute de mancare. El n-a vrut si a dat o marturie deosebita despre prezenta, in Persoana Sa, a Aceluia care avea sa sature cu paine pe saracii din poporul Sau (Psalmul 132). Domnul (Yahve), Mantuitorul, care intarea tronul lui David, era acolo in Persoana Aceluia care trebuia sa mosteneasca acest tron (versetele 13-21). Nu ma indoiesc ca cele douasprezece cosuri cu firimituri se refera la numarul care arata totdeauna in Scripturi perfectiunea puterii administrative exercitata de om.

Ucenicii ca instrumente ale binecuvantarii si puterii Imparatiei

Este de observat de asemenea ca Domnul astepta ca cei doisprezece ucenici sa fie capabili de a servi ca instrumente pentru implinirea faptelor Sale de binecuvantare si de putere, administrand

potrivit puterii Sale binecuvantarile Imparatiei. „*Dati-le voi sa manance*“, spune El (versetul 16). Aceasta se aplica la binecuvantarea Imparatiei Domnului si la ucenicii lui Isus, cei doisprezece, ca fiind slujitorii ei; dar este si un principiu foarte insemnat cu privire la efectul credintei fata de orice interventie a lui Dumnezeu in har. Credinta ar trebui sa poata folosi puterea care lucreaza intr-o astfel de interventie, pentru a produce lucrarile potrivite acestei puteri, in conformitate cu randuiala dispensatiei respective si cu intelegerea acestei dispensatii prin credinta. Vom gasi in alte parti acest principiu si mai mult dezvoltat.

Ucenicii voiau sa dea drumul multimii, nestiind sa foloseasca puterea lui Hristos. Ei ar fi trebuit sa stie s-o foloseasca in favoarea lui Israel, potrivit gloriei Aceluia care Se afla in mijlocul lor.

Ucenicii in mijlocul marii; Isus in furtuna si in liniste

Daca acum Domnul arata cu o rabdare perfecta, prin faptele Sale, ca Acela care putea sa binecuvanteze in felul acesta pe Israel era in mijlocul poporului Sau, totusi dadea in acelasi timp marturie ca El era despartit de poporul acesta din cauza necredintei lui. Isus face ca ucenicii Lui sa se suie intr-o corabie ca sa treaca marea, singuri; si, dand drumul multimii, El Se urca pe un munte, deoparte, ca sa Se roage, in timp ce corabia in care sunt ucenicii este batuta de valurile marii, agitata de un vant care era impotriva: tablou miscator a ceea ce urma sa aiba loc.

Dumnezeu, intr-adevar, a trimis pe ai Sai sa treaca singuri marea furtunoasa a lumii, intampinand o impotrivire fata de care este greu de luptat. In timpul acesta, Isus Se roaga singur, sus. El trimisese acasa pe cei din poporul iudeu care Il inconjuraseră in timpul prezentei Sale aici pe pamant. In afara caracterului ei general, plecarea ucenicilor ne prezinta in mod deosebit ramasita evreiasca. Petru, individual, iesind din corabie, depaseste chiar, simbolic vorbind, pozitia acestei ramasite. El reprezinta credinta aceasta care, parasind comoditatea pamanteasca a corabiei, merge in intampinarea lui Isus, care i S-a descoperit.

Petru merge pe mare – incercare indrazneata, dar intemeiata pe cuvintele lui Isus: „*Vino*“ (versetul 29). Dar observati ca mersul acesta al lui Petru nu are alta baza decat cuvintele acestea: „*Daca esti Tu*“ (versetul 28), adica Isus Insusi. Nu exista nici un sprijin, nici o posibilitate de a merge, daca Il pierzi din vedere pe Hristos. Totul depinde de El. Corabia era mijlocul cunoscut de a ajunge la locul dorit; numai credinta care priveste la Isus poate merge pe ape. Omul, numai ca om, se afunda prin chiar faptul ca este acolo. Nimeni nu se poate mentine deasupra apelor, in afara de credinta care isi gaseste in Isus puterea care este in El si care apoi li urmeaza exemplul. Dar este placut sa fii ca Isus, sa-L imiti; si atunci esti mai aproape de El, mai asemenea Lui.

Aceasta este adevarata pozitie a Adunarii, in contrast cu ramasita in caracterul ei obisnuit. Isus merge pe ape ca pe pamantul tare. El, care a creat elementele asa cum sunt, poate foarte bine sa dispuna de calitatile lor asa cum li place.

El ingaduie furtunile pentru a ne pune la incercare credinta. El merge pe valurile furioase ca si pe timp linistit. De altfel furtuna nu schimba nimic. Cel care se afunda in ape, se va afunda in timp linistit ca si in furtuna, iar cel care poate merge pe ape, va merge in furtuna ca si atunci cand apele sunt potolite. Dar indata ce privesti la imprejurari, credinta se duce si Domnul este uitat. Deseori,

intr-adevar, imprejurarile ne fac sa-L uitam pe Isus, acolo unde credinta in Cel care este mai presus de toate lucrurile ar trebui sa ne faca in stare sa le dominam.

Totusi, Dumnezeu fie laudat, Cel care cu propria Sa putere merge pe ape este prezent pentru a sustine credinta si pasii sovaitori ai sarmanului ucenic; oricum ar fi, credinta aceasta adusesse pe Petru atat de aproape de Isus incat El ii intinde mana si il sustine. Greseala lui Petru era ca el privea la valuri, la furtuna (care, de fapt nu avea insemnatate), in loc sa priveasca la Isus, care nu Se schimbase si mergea chiar peste valuri, fapt pe care credinta lui Petru ar fi trebuit sa-l remarce. Cu toate acestea, strigatul disperarii lui a pus in activitate puterea lui Isus, asa cum credinta lui Petru ar fi trebuit s-o faca: insa aceasta era acum spre rusinea lui, in loc sa fi fost in bucuria partasiei cu Domnul si mergand ca El.

In corabie cu ramasita; in Ghenezaret si, in viitor, in lume

Dupa ce Isus S-a suit in corabie, vantul a incetat. Asa va fi si cand Domnul Se va intoarce la ramasita poporului Sau in lumea aceasta. Atunci de asemenea El va fi adorat ca Fiu al lui Dumnezeu de toti cei care sunt in corabie cu ramasita lui Israel. La Ghenezaret, Isus Isi arata din nou puterea care mai tarziu va inlatura de pe pamant tot raul pe care Satan l-a facut. Cand va veni El din nou, lumea Il va recunoaste. Acesta este un tablou frumos al rezultatului respingerii lui Hristos in mijlocul poporului evreu, respingere pe care Evanghelia dupa Matei ne-a prezentat-o deja.

Matei 15

Punerea deoparte de catre Dumnezeu a sistemului iudaic

Capitolul acesta ne prezinta pe om si pe Dumnezeu, contrastul moral intre invatatura lui Hristos si cea a iudeilor; de asemenea, sistemul iudaic este, din punct de vedere moral, inlaturat de Dumnezeu. Vorbind despre sistem, ma gandesc la intreaga stare morala a iudeilor ajunsa un sistem prin fatarnicia care cauta sa ascunda nelegiuirea, insa inaltandu-se in ochii lui Dumnezeu inaintea Caruia se prezentau pe ei insisi. Ei se serveau de numele lui Dumnezeu pentru a cobori, sub pretextul evlaviei, mai jos decat regulile constiintei naturale. In felul acesta un sistem religios devine marele instrument al puterii vrajmasului, si mai ales atunci cand acest sistem din care a ramas doar numele, a fost instituit de Dumnezeu. Dar prin aceasta omul este judecat, pentru ca iudaismul insemna omul care avea legea si cultura transmise din partea lui Dumnezeu.

Moralitatea adevarata si traditia Judecata pe care Domnul o rosteste asupra sistemului acestuia fatarnic, aratandu-i rezultatul, adica punerea deoparte a lui Israel, da loc unei invataturi care merge si mai departe. Cercetand inima omului si judecand pe om dupa ceea ce iese din ea, se vede ca inima lui este un izvor al tuturor nelegiuirilor; El arata astfel foarte clar ca orice adevarata moralitate isi are temelia in convingerea despre pacat si in marturisirea lui. Fara aceasta convingere si aceasta marturisire, inima este intotdeauna intr-o atitudine gresita si se considera satisfacuta. Astfel Isus ajunge la izvorul tuturor lucrurilor si iese din relatiile speciale si temporare ale poporului evreu pentru a intra in adevarata moralitate care apartine tuturor timpurilor. Ucenicii nu tineau traditia batranilor (versetele 1,2); Domnul nu Isi facea griji cu aceasta traditie. El prinde ocazia cu acuzatia aceasta ca

sa atinga constiinta acuzatorilor lor, spunand adevarul acesta, ca judecata care va veni in urma respingerii Fiului lui Dumnezeu era indreptatita si de temeiul relatiilor care existau deja intre Dumnezeu si Israel.

Carturarii si fariseii anulau porunca lui Dumnezeu prin traditiile lor, si aceasta intr-un punct capital si de care depindeau toate binecuvantarile pamantesti pentru copiii lui Israel. Isus (versetele 8,9) le arata astfel, prin propriile lor randuieli, fatarnicia profunda, egoismul si zgarcenia acelor care pretindeau ca ar fi conducatori ai poporului si ca i-ar forma inima pentru moralitatea si inchinarea catre Domnul (Yahve). Isaia rostise deja judecata lor.

Apoi El arata multimii (incepand cu versetul 10) ca problema se pune in ceea ce este omul, ce iese din inima lui, din launtrul fiintei lui; si descrie suvoaiele intunecate care vin din acest izvor corupt. Dar ce scandaliza pe cei care se socoteau ei insisi drepti inaintea lumii acesteia si ce era de neinteles chiar pentru ucenici era adevarul simplu cu privire la inima omului asa cum este cunoscuta ea de Dumnezeu. Nimic nu este mai simplu decat adevarul, atunci cand este cunoscut; nimic nu este atat de dificil, atat de neclar, cand o judecata este formata cu privire la el de catre inima unui om care nu are adevarul. Omul judeca potrivit propriilor sale ganduri si adevarul nu se afla in ele. Intr-un cuvint, Israel si indeosebi Israelul religios este pus in contrast cu adevarata morala: omul este pus in propria lui responsabilitate si aratat in adevaratul lui caracter inaintea lui Dumnezeu.

Formele exterioare sau curatia launtrica

Isus cerceteaza inima; dar, purtandu-Se cu har, El lucreaza potrivit inimii lui Dumnezeu, pe care o arata ca fiind deasupra termenilor obisnuiti ai relatiilor lui Dumnezeu cu Israel. O persoana divina, Dumnezeu, poate umbla in limitele legamantului pe care l-a dat, dar nu este limitata de el. Necredinciosia poporului Sau fata de acest legamant da ocazia de a ne arata pe Domnul plasandu-Se deasupra lui. Notati aici efectul religiei traditionale care orbeste judecata morala. Ce este mai clar si mai simplu ca adevarul acesta, ca ceea ce intineaza pe om nu este ceea ce el mananca, ci ce iese din gura si din inima sa? Dar ucenicii nu puteau sa inteleaga lucrul acesta, fiind sub influenta nefericita a invataturii fariseice care punea formele exterioare in locul curatiei launtrice.

Cererea femeii canaanite; asprimea aparenta a Domnului

Hristos paraseste atunci hotarele lui Israel si disputele cu carturarii din Ierusalim, pentru a vizita locurile cele mai departate de privilegiile iudaice. S-a dus in partile Tirului si Sidonului (versetul 21), aceste cetati pe care El Insusi le daduse ca exemple ale celor care erau cei mai departe de pocainta. Vedeti capitolul 11, unde El pune aceste orase in acelasi rand cu Sodoma si Gomora, ba chiar mai impietrite decat acestea.

O femeie a venit din tinuturile acestea. Ea era dintr-un popor blestemat, potrivit principiilor care deosebeau pe Israel (Deuteronom 7.1,2). Era canaanita. Femeia aceasta a venit sa ceara interventia lui Isus pentru fiica ei stapanita de un demon. Cerand lui Isus favoarea aceasta, ea se serveste de titlul pe care credinta il recunostea Domnului in relatia Sa cu iudeii, si li spune: „*Fiu al lui David*“. Aceasta da loc unei intregi dezvoltari a pozitiei Domnului si, in acelasi timp, a conditiilor sub care omul putea spera sa aiba parte de bunatatea Sa, de revelatia lui Dumnezeu Insusi.

Ca *Fiu al lui David*, El nu are nimic a face cu o canaanita. El nu-i raspunde. Ucenicii ar fi vrut ca El sa-i satisfaca cererea, ca sa scape de ea, sa termine cu aceasta staruinta plictisitoare. Domnul le raspunde ca El nu este trimis decat la oile pierdute ale casei lui Israel (versetul 24). Si asa stateau lucrurile. Oricare ar fi putut fi planurile lui Dumnezeu aratate cu ocazia respingerii Sale (vedeti Isaia 49), El era slujitor al taierii imprejur pentru adevarul lui Dumnezeu, ca sa implineasca promisiunile facute parintilor (Romani 15.8).

Luandu-si adevaratul loc, femeia canaanita se bucura de bunatatea suverana a lui Dumnezeu fata de natiuni

Femeia, cu un limbaj mai simplu si mai direct, expresie mai naturala a sentimentelor ei, cere interventia plina de indurare a Aceluia in a Carui putere ea isi pune toata increderea. Domnul ii raspunde ca nu este potrivit sa iei painea copiilor si s-o arunci cateilor (versetul 26). Vedem aici adevarata pozitie a Domnului, ca Unul care venise la Israel; promisiunile erau pentru copiii Imparatiei. Fiul lui David era administratorul acestor promisiuni. Putea El atunci sa nu ia in seama ceea ce distingea poporul lui Dumnezeu?

Dar credinta aceasta care isi trage taria din nevoia ei si care nu gaseste alt ajutor decat in Domnul Insusi, accepta umilirea pozitiei ei si socoteste ca la Domnul exista paine si pentru foamea acelora care nu au dreptul la ea. Credinta aceasta staruie in felul acesta, pentru ca era o nevoie bine simtita si era incredere in Cel care venise in har.

Ce a facut El prin duritatea Sa aparenta? El a adus sarmana femeie la sentimentul si la exprimarea adevaratului ei loc inaintea lui Dumnezeu, adica la adevarul cu privire la ea. Dar atunci este adevarat sa spui ca Dumnezeu era mai putin bun decat credea ea, mai putin bogat in indurare fata de cea lipsita de orice, care nu avea speranta si incredere decat in indurarea aceasta? A spune aceasta inseamna a tagadui caracterul si natura lui Dumnezeu, a carui expresie, adevar si martor pe pamant era Isus; ar fi insemnat sa Se tagaduiasca pe Sine Insusi si scopul misiunii Sale. Isus nu putea spune: „Dumnezeu nu are o faramitura pentru o astfel de faptura“. El raspunde cu toata inima: „O, femeie, mare este credinta ta; faca-ti-se dupa cum voiesti!“ (versetul 28). Dumnezeu iese din limitele stramte ale legamantului Sau cu evreii pentru a lucra in bunatatea Sa suverana, potrivit insasi firii Sale. El Se arata ca Dumnezeu al bunatatii, si nu numai ca Yahve al lui Israel.

Simtul nevoii si Izvorul binecuvantarii

Dar bunatatea aceasta se arata fata de un suflet adus sa recunoasca, in prezenta acestei bunatati, ca nu are nici un drept la ea. Aici a condus-o aparenta duritate a Domnului. Ea primea totul prin har, fiind ea insasi nedemna de orice. Asa, si numai asa, orice suflet obtine binecuvantarea. Nu este numai simtul nevoilor ei – femeia canaanita il avea de la inceput – nevoile ei au adus-o aici. Nu era de ajuns sa-si dea seama ca Domnul Isus poate sa raspunda nevoilor ei; femeia a venit recunoscand lucrul acesta. Trebuie sa ne aflam in prezenta singurului izvor de binecuvantare si sa fim adusi sa simtim ca, desi suntem acolo, nu avem nici un drept de a ne bucura de el. Si aceasta este o pozitie extrem de grea. Cand am ajuns aici, totul este har. Dumnezeu poate atunci sa lucreze potrivit propriei Sale bunatati; si El raspunde oricarei dorinte pe care inima si-o poate forma pentru

adevarata ei fericire.

Inima omului si inima lui Dumnezeu; intelepciunea, credinciosia si harul lui Dumnezeu

Vedem deci aici pe Hristos, slujitor al taierii imprejur pentru adevarul lui Dumnezeu, ca sa implineasca promisiunile facute parintilor si pentru ca natiunile sa glorifice pe Dumnezeu pentru indurarea Sa, potrivit cu ce este scris: Romani 15.8,9. In acelasi timp, adevarul acesta din urma arata starea reala a omului si harul deplin si perfect al lui Dumnezeu. Dumnezeu lucreaza potrivit acestui adevar, ramanand totusi credincios promisiunilor Sale; si intelepciunea Sa se desfasoara intr-un fel care trezeste admiratia noastra.

Vedem cat de mult introducerea in locul acesta a istoriei femeii canaanite dezvolta si ilustreaza partea aceasta a Evangheliei pe care o studiem. Inceputul capitolului expune starea morala a iudeilor, falsitatea religiozitatii fariseice si pretesti; el face sa vedem starea adevarata a omului ca om, ce fel de izvor este inima omului si apoi descopera inima lui Dumnezeu asa cum este ea manifestata in Isus. Felul de purtare al lui Isus fata de femeia aceasta arata credinciosia lui Dumnezeu fata de promisiunile Sale; si binecuvantarea, in sfarsit acordata, face sa reiasa harul deplin al lui Dumnezeu, in legatura cu manifestarea adevaratei stari a omului, recunoscuta de constiinta – harul ridicandu-se mai presus de blestemul care apasa asupra obiectului acestui har – ridicandu-se mai presus de orice, pentru a-si croi un drum pana la nevoia pe care credinta i-o prezenta.

In Galileea; dovezi reinnoite ale indurarii Domnului

Acum Domnul Se retrage de acolo si Se duce in Galileea, locul in care era in legatura cu ramasita dispretuita a iudeilor. Nu era nici Sionul, nici templul, nici Ierusalimul, ci cei saraci ai turmei, acolo unde poporul zacea in mare intuneric (Isaia 8.9). Mila Sa urmeaza acolo ramasita saraca si se arata inca de partea ei. El reinnoieste dovezile, nu numai ale milei Sale simtitoare, ci si ale prezentei Sale, care satura cu paine pe cei saraci din poporul Sau. Totusi nu foloseste puterea administrativa pe care ar fi putut-o incredinta ucenicilor Sai, ci lucreaza potrivit propriei Sale perfectiuni si luand El Insusi initiativa. El are grija de nevoile ramasitei poporului Sau. Apoi s-au strans sapte cosnite pline cu resturile firimiturilor de paine (versetul 37). Isus pleaca fara sa aiba loc si alte intamplari.

Am vazut moralitatea valabila in toate timpurile si adevarul launtric inlocuite cu fatarnicia formelor, religia legalista a omului si inima lui aratata ca un izvor de rau si de nimic altceva; iar, pe de alta parte, inima lui Dumnezeu pe deplin descoperita, ridicandu-se mai presus de orice dispensatie pentru a arata harul deplin care este in Hristos. Astfel dispensatiile sunt puse deoparte, desi bine recunoscute, si prin aceasta omul si Dumnezeu sunt descoperiti pe deplin.

Acesta este un capitol minunat, aratand ceea ce este etern in adevarul cu privire la Dumnezeu si ceea ce revelatia lui Dumnezeu dezvaluie in om. Si aceasta, observati, da ocazia de a revela, in capitolul urmator, Adunarea, care nu este o dispensatie, ci este intemeiata pe ceea ce Hristos este, Fiul Dumnezeului Celui viu. In capitolul 12, Hristos este respins in dispensatia in care se afla si, in capitolul 13, acesteia ii ia locul Imparatia. Aici omul este pus deoparte, la fel tot ce a facut el din lege, iar Dumnezeu lucreaza potrivit propriului Sau har, mai presus de toate dispensatiile. Apoi apar

Adunarea si Imparatia in glorie.

Matei 16

Raspunsul Domnului fata de inima si vointa necredincioasa

Capitolul 16 nu se rezuma la prezentarea harului lui Dumnezeu, ci merge mai departe. Isus descopera ceea ce avea sa se formeze in sfaturile acestui har in care El era recunoscut, aratand ca toti cei mandri din poporul lui Dumnezeu sunt lepadati, ca Dumnezeu se scarbise de ei (Zaharia 11), asa cum si ei dispretuiau pe Dumnezeu. Inchizand ochii (in perversitatea vointei lor) fata de semnele minunate si binefacatoare ale puterii Sale, pe care El le arata fara incetare saracilor care Il cautau, fariseii si saducheii – marcati totusi, prin forta lucrurilor care se manifestau prin El, desi necredinciosi cu vointa si cu inima – cer un semn din cer. Domnul le reproseaza necredinta, aratandu-le ca daca ei stiau sa deosebeasca semnele cerului (versetele 2,3), totusi semnele timpurilor erau si mai izbitoare. Ei erau generatia adultera si rea si El „i-a parasit“: expresie semnificativa despre ceea ce se petrecea atunci in Israel.

Ucenicii uituci instiintati cu un har rabdator

Isus previne pe ucenicii Sai care uitau repede, impotriva sireteniilor acestor subtili adversari ai adevarului si ai Aceluia pe care Dumnezeu Il trimisese ca sa le aduca la cunostinta acest adevar (versetele 5-12). Israel ca popor este parasit in persoana conducatorilor lor. In acelasi timp, intr-un har rabdator, El aminteste ucenicilor Sai ce le explicase prin cuvintele Sale.

Revelatia Tatalui catre Petru cu privire la Persoana lui Hristos

Dupa aceea Isus intreaba pe ucenicii Sai ce zic oamenii despre El (versetul 13 si urmatoarele). Toate gandurile oamenilor nu erau decat pareri, nu credinta; aratau nesiguranta care tine de indiferenta morala, de lipsa acestor nevoi simtite ale sufletului, care nu se pot linisti decat in adevar, in Mantuitorul. Apoi Isus intreaba pe ucenici ce spuneau ei insisi despre El. Petru, caruia Tatal a binevoit sa i Se descopere isi arata credinta, raspunzand: „*Tu esti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu*“. Nici un fel de nesiguranta, nici doar o simpla opinie, ci efectul puternic al revelatiei facute de Tatal Insusi, despre Persoana lui Hristos, ucenicului pe care El l-a ales pentru a se bucura de privilegiul acesta.

Trei clase prezentate

Aici reiese intr-un fel remarcabil starea poporului, nu cu privire la lege, ca in capitolul dinainte, ci cu privire la Hristos care le-a fost prezentat. Este o stare ce apare in contrast cu revelarea gloriei Sale catre cei care Il urmasera. Avem astfel trei clase: in primul rand, fariseii aroganti si necredinciosi; apoi, persoanele care simteau si recunosteau ca in Hristos era o putere divina si o autoritate, dar care ramaneau indiferente; in sfarsit, aceia care beneficiau de revelatia lui Dumnezeu si de credinta transmisa pe cai divine.

Harul in contrast cu neascultarea

În capitolul 15, harul față de cel care nu are altă speranță este pus în contrast cu neascultarea și cu pervertirea din ipocrizie a legii, prin care carturarii și fariseii cautau să acopere neascultarea aceasta sub pretextul evlaviei.

Revelația Persoanei lui Hristos ca temelie a Adunării și administrare a Împăratiei

Capitolul 16, judecând necredința fariseilor cu privire la Persoana lui Hristos și punând deoparte pe acești oameni pervertiți, introduce revelația acestei Persoane ca temelie a Adunării care avea să înlocuiască pe iudei ca martor al lui Dumnezeu pe pământ; și apoi El arată planurile lui Dumnezeu cu privire la întemeierea acestei Adunări. El ne arată totodată administrarea Împăratiei așa cum se stabilea ea atunci pe pământ.

Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu

Să ne gândim în primul rând la revelația persoanei lui Hristos. Petru mărturisește că Isus este Hristosul, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu și a profetiilor care anunțau împlinirea lor. El era Cel care trebuia să vină, Mesia promis de Dumnezeu. Mai mult, El era Fiul lui Dumnezeu. Psalmul 2 vestise că, în ciuda uneltirilor capetenilor decazute ale poporului și a vrajmasiei pline de îngâmfare a împăraților pământului, Împăratul lui Dumnezeu va fi uns pe muntele Sion. Acesta era Fiul, născut din Dumnezeu. Împărații și judecătorii pământului sunt chemați să se supună, ca să nu fie loviți de toiagul puterii Lui când va lua națiunile ca moștenire. De aceea credinciosul adevărat aștepta pe Fiul lui Dumnezeu, născut la timpul potrivit pe pământ. Petru mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Așa făcuse și Natanael: „*Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel*” (Ioan 1.49). Marta a spus același lucru mai târziu.

Fiul Dumnezeului celui viu, piatra de temelie a puterii de viață neschimbătoare

Totuși Petru, în mod special învățat de Tatăl, adăuga la mărturie sa un cuvânt simplu, însă plin de putere: „*Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu*.” Isus este nu numai Cel care împlineste promisiunile și răspunde profetiilor; El este Fiul al Dumnezeului celui viu, al Aceluia în care este viața și care poate să dea viața.

El moștenește această putere de viață în Dumnezeu, pe care nimic n-o poate învinge nici distruge. Cine ar putea învinge puterea Lui – a acestui Fiu – care a venit de la „Cel care este viu”? Satan are puterea morții; el este cel care ține pe om sub stăpânirea acestei consecințe înfricoșătoare a păcatului; și aceasta, prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu, care îi constituie puterea. Expresia din versetul 18, *portile Locuintei Mortilor* (Hadesului), a locului nevăzut, se referă la această împăratie a lui Satan.

Deci pe această putere, care reduce la nimic fortăreața vrajmasului, este zidită Adunarea. Viața lui Dumnezeu nu va fi nimicită. Fiul Dumnezeului celui viu nu va fi învins. Ceea ce Dumnezeu întemeiază pe stâncă aceasta a puterii de viață neschimbătoare în Fiul Său, nu va fi răsturnat de împăratia morții. Dacă omul a fost învins și a căzut sub puterea acestei împăratii a raului, Dumnezeu, Dumnezeul celui viu nu poate fi învins. Și tocmai pe această temelie zidește Hristos Adunarea Să. Ea este lucrarea lui Hristos, întemeiată pe El ca Fiul al Dumnezeului celui viu și nu al celui dintâi

Adam; Adunarea nu este intemeiata pe intaiul Adam, ci pe lucrarea lui Hristos, implinita potrivit puterii pe care adevarul acesta il descopera. Persoana lui Isus, Fiul Dumnezeuului celui viu ii este puterea. Invierea a dovedit puterea aceasta. Acolo, El este declarat Fiu al lui Dumnezeu in putere. De aceea, Isus a inceput lucrarea aceasta nu in timpul vietii Sale, ci atunci cand a inviat. Viata era in El Insusi; dar dupa ce Tatal a zdrobit chiar portile Hadesului – ba chiar El, prin puterea Sa divina a facut aceasta si a inviat – fiind inaltat la cer, El incepe sa zideasca, prin Duhul Sfânt, ceea ce puterea mortii sau a celui care a fost deja invins, nu va putea niciodata sa nimiceasca. Persoana Lui este avuta in vedere aici si pe persoana Lui se intemeiaza totul. Invierea este dovada ca El este Fiul Dumnezeuului celui viu si ca portile Hadesului nu pot face nimic impotriva Lui; puterea lor este distrusa prin inviere. Prin aceasta, noi vedem ca Adunarea (desi intemeiata pe pamant) este mai mult decat o dispensatie; fapt ce nu se poate spune si despre Imparatie.

Lucrarea crucii era necesara; dar aici nu este vorba de ceea ce cerea judecata dreapta a lui Dumnezeu sau indreptatirea unui individ, ci de ce anume zdrobea puterea vrajmasului. I-a fost dat lui Petru sa recunoasca persoana Aceluia care traia potrivit puterii vietii din Dumnezeu. Era o revelatie deosebita si directa din cer, din partea Tatalui. Fara indoiala, Hristos daduse destule dovezi despre ceea ce era; dar ele n-au dovedit nimic inimii omului. Revelatia Tatalui era mijlocul de a sti cine era El, si aceasta mergea mult mai departe decat sperantele legate de Mesia.

Numele dat lui Petru

Aici, Tatal descoperise direct adevarul persoanei insasi a lui Hristos, o revelatie care mergea dincolo de orice relatie cu iudeii. Pe aceasta temelie, Hristos va zidi Adunarea Sa. Petru, deja numit in felul acesta de catre Domnul, primeste cu ocazia aceasta o confirmare a acestui titlu. Tatal descoperise lui Simon, fiul lui Iona, taina persoanei lui Isus; si apoi Isus indica de asemenea, prin numele pe care i-l da, stabilitatea, taria, durabilitatea, puterea practica a slujitorului Sau favorizat de har.

Dreptul de a da un nume apartine unei persoane superioare care poate recunoaste celui care il poarta, locul sau si numele sau in familie sau in pozitia in care persoana inferioara se gaseste. Dreptul acesta, cand este real, presupune discernamant, inteligenta in ceea ce se face: Adam da nume animalelor (Geneza 2.19,20). Nebucadnetar da nume noi iudeilor captivi (Daniel 1.7); imparatul Egiptului, lui Eliachim, pe care l-a pus pe tron (2 Imparati 23.34). Isus ia deci locul acesta, spunand lui Petru: Tatal ti-a descoperit lucrul acesta, iar Eu de asemenea iti dau un loc si un nume in legatura cu harul acesta. Pe ceea ce Tatal ti-a descoperit voi zidi Adunarea Mea, pe care (fiind intemeiata pe aceasta viata care vine de la Dumnezeu) portile Locuintei mortilor nu o vor invinge; si Eu care zidesc pe aceasta temelie de nezdruncinat, Eu iti dau locul unei pietre (Petru) in legatura cu acest templu viu. Prin darul lui Dumnezeu, tu apartii deja prin natura cladirii – piatra vie, avand cunostinta adevarului acestuia care ii este temelia si care face din fiecare piatra o parte din cladire. Petru era in mod sigur asa, prin marturia aceasta; el era asa si mai dinainte, prin alegerea lui Dumnezeu. Tatal ii face descoperirea aceasta in suveranitatea Sa. Domnul ii stabileste in acelasi timp locul pe care il are, deoarece El are dreptul de administrare si autoritate in Imparatia pe care avea s-o intemeieze.

Iata ce ni se spune cu privire la Adunare, numita aici pentru prima data, iudeii fiind pusi deoparte din cauza necredintei lor, iar omul fiind incredintat de pacatul lui.

Imparatia lui Dumnezeu pe pamant guvernata din ceruri; cheile ei

Un alt subiect se prezinta in legatura cu cel al Adunarii pe care Domnul avea s-o zideasca; este vorba de Imparatia care trebuia sa fie stabilita. Imparatia aceasta trebuia sa ia forma Imparatiei cerurilor; asa era in planurile lui Dumnezeu; dar Imparatul fiind neprimut pe pamant, Imparatia avea sa se stabileasca acum intr-un mod cu totul special.

Totusi, asa respins cum era, Domnul tinea cheile acestei Imparatii; autoritatea Imparatiei era a Lui. El avea sa le incredinteze lui Petru, care, atunci cand El va fi plecat, sa deschida portile Imparatiei, intai pentru iudei si apoi pentru natiuni. Petru trebuia apoi sa-si exercite autoritatea in Imparatie, din partea Domnului; in felul acesta, ce va lega pe pamant in numele lui Hristos (adevaratul Imparat, desi inaltat la cer), va fi legat in cer si daca va dezlega ceva pe pamant, actul respectiv va fi recunoscut in cer.

Intr-un cuvant, Petru avea autoritatea de a da comanda in Imparatia lui Dumnezeu pe pamant, ea avand acum caracterul de Imparatie a cerurilor, pentru ca Imparatul ei era in cer, iar cerul pecetluia cu autoritatea lui faptele lui Petru. Dar aici este vorba de faptul ca cerul era de acord cu deciziile luate de Petru pe pamant, nu ca Petru lega si dezlega pentru cer. Adunarea, fiind in legatura cu caracterul Fiului Dumnezeului celui viu si zidita pe Hristos, desi formata pe pamant, apartine cerului; Imparatia, desi dirijata din cer, apartine pamantului – aici isi are ea locul si slujirea.

Planurile de viitor ale lui Dumnezeu in Adunare si Imparatie, in legatura cu Petru

Patru lucruri sunt aratate de Domnul in textul acesta:

1. Revelatia facuta de Tatal lui Simon;
2. Numele dat acestui Simon de catre Isus care avea sa zideasca Adunarea Sa pe temelia revelata in ceea ce Tatal comunicase lui Simon;
3. Adunarea zidita de Hristos Insusi, inca incompleta, pe temelia persoanei lui Isus recunoscut ca Fiu al Dumnezeului celui viu;
4. Cheile Imparatiei incredintate lui Petru, adica autoritatea in Imparatie data lui Petru ca sa administreze Imparatia aceasta din partea lui Hristos si sa randuiasca in ea lucruri care erau dupa voia Sa si care aveau sa fie recunoscute in cer. Toate acestea sunt in legatura personala cu Simon (datorita alegerii Tatalui, care il pusese deoparte in intelepciunea Sa pentru a primi revelatia aceasta) si in virtutea autoritatii lui Hristos (care i-a daruit numele care il evidentia, ca beneficiar al acestei favori).

Moartea Domnului anuntata; tranzitia de la sistemul mesianic la intemeierea Adunarii

Odata ce Domnul a facut cunoscute astfel planurile lui Dumnezeu cu privire la viitor – planuri care sa fie implinite in Adunare si in Imparatie – nu mai era loc pentru prezentarea Sa ca Mesia catre iudei. Nu inseamna ca El abandona marturia aceasta plina de har si de rabdare fata de popor, marturie pe care El a dat-o in tot timpul lucrarii Sale. Nu; marturia aceasta continua de fapt, dar ucenicii Sai aveau sa inteleaga ca nu mai era lucrarea lor sa-L vesteasca poporului ca fiind Hristosul. De asemenea, de aici inainte El incepe sa invete pe ucenicii 138 Sy nops i s Sai ca trebuia sa sufere, sa fie omorat si sa invie (versetul 21 si urmatoarele).

Petru facand lucrarea vrajmasului; singura cale este crucea

Dar oricat de binecuvantat si onorat a fost Petru prin revelatia pe care Tatal i-o facuse, inima lui inca tinea intr-un mod firesc la gloria omeneasca a Stapanului sau (si de fapt la a sa proprie) si era departe de a se ridica la inaltimea gandurilor lui Dumnezeu. Si in mod trist el nu este singurul in felul acesta! Una este sa fii convins de adevarurile cele mai inalte si chiar sa te bucuri in mod sincer de ele ca adevaruri, si alta este sa ai inima formata pentru sentimente si pentru un mers aici pe pamant care sa fie potrivite cu aceste adevaruri. Ceea ce lipseste nu este sinceritatea in a te bucura de adevar, ci atitudinea de a tine firea, eul, in pozitia de mort fata de lume. Ne putem bucura cu sinceritate de adevar asa cum ne este el prezentat din partea lui Dumnezeu si totusi sa nu dam mortii madularele carni si sa nu avem o inima intr-o stare potrivita acestui adevar.

Petru, de curand atat de onorat prin revelatia gloriei lui Isus si facut intr-un mod atat de deosebit depozitarul administrarii Imparatiei incredintate Fiului – avand un loc distinct in starea de lucruri care avea sa urmeze respingerii lui Hristos de catre iudei, tocmai acest Petru face acum lucrarea vrajmasului cu privire la supunerea perfecta a lui Isus, la suferinta si la rusinea care aveau sa introduca aceasta glorie si sa caracterizeze Imparatia. Vai! Totul era limpede; Petru gandea la lucrurile omului, nu la cele ale lui Dumnezeu. Dar Domnul in credinciosia Sa, il respinge pe Petru in privinta aceasta si invata pe ucenicii Sai ca singura cale, randuita si necesara, este crucea; si cine voia sa-L urmeze, trebuia sa intre pe aceasta cale pe care El Se angajase. De altfel, ce ar folosi un om sa castige lumea intreaga, daca si-ar pierde sufletul? Pentru ca despre aceasta era vorba , si nu in primul rand despre gloria vazuta, din Imparatie.

Necredinta printre iudei si in inimile ucenicilor

Dupa ce am cercetat capitolul 16, ca fiind expresia trecerii de la sistemul mesianic la stabilirea Adunarii intemeiata pe revelarea Persoanei lui Hristos, doresc de asemenea sa atrag atentia asupra caracterelor de necredinta care se dezvolta atat printre iudei cat si in inimile ucenicilor. Ne va fi de folos sa observam putin formele acestei necredinte.

Mai intai, ea ia un aspect mai grosolan, cerand un semn din cer. Fariseii si saducheii se unesc pentru a arata insensibilitatea lor fata de tot ceea ce Domnul facuse. Ei cer o dovada pentru simturile lor naturale, adica pentru necredinta lor. Ei nu vor sa creada pe Dumnezeu, fie ascultand cuvintele Lui, fie observand lucrarile Lui. Ar fi trebuit ca Dumnezeu sa satisfaca propria lor vointa, ceea ce n-ar fi fost nici credinta, nici lucrare a lui Dumnezeu. Ei aveau pricepere pentru lucrurile omenesti, care erau manifestate cu mai putina claritate, dar nu aveau deloc pentru cele ale lui Dumnezeu. De aceea

nu le va fi dat nici un alt semn decat un Mantuitor pierdut pentru ei, ca iudei pe pamant. Va trebui ca ei sa se supuna, de buna voie sau nu, judecarii necredintei pe care o aratau. Imparatia le va fi luata; Domnul ii paraseste. Semnul lui Iona este in legatura cu subiectul intregului capitol.

Apoi, regasim – si la ucenici – aceeasi indiferenta pentru puterea manifestata in lucrarile lui Isus; dar nu mai este impotrivirea vointei plina de necredinta, ci o preocupare a inimii cu lucrurile de acum care o sustrage de sub influenta semnelor deja date. Aceasta este slabiciune, nu rea vointa. Totusi, ucenicii sunt vinovati si Isus ii numeste „*oameni putin credinciosi*“; dar nu „*fatarnici*“ sau „*generatie rea si adultera*“.

Dupa aceea vedem necredinta manifestandu-se sub forma unei atitudini nepasatoare, care arata ca inima si constiinta celor despre care este vorba nu se intereseaza de un subiect care ar trebui sa-i domine – subiect de asa fel incat, daca inima s-ar aseza cu adevarat in fata lui si a insemnatii lui, n-ar putea ramane linistita inainte de a dobandi cu privire la acest adevar o siguranta deplina. Sufletul care nu are nici o nevoie, nu are nici discernamant. Cand sufletul simte aceste nevoi, un singur lucru ii poate da un raspuns; si nu exista odihna pana la aflarea acestui lucru. Revelatia lui Dumnezeu care a creat nevoia nu lasa sufletul linistit pana nu are certitudinea posesiei lucrului revelat. Cei care nu au nevoi pot sa ramana in probabilitati, fiecare potrivit cu caracterul sau natural, cu educatia sa, cu imprejurarile sale. Sunt destule lucruri care trezesc curiozitatea si mintea se ocupa cu ele. Credinta insa are nevoi; si are, din principiu, pricepere fata de ceea ce raspunde acestor nevoi; sufletul este in cautare pana gaseste ceea ce ii trebuie. Iar Dumnezeu este prezent, alaturi, in tot acest timp.

Credinta vie a lui Petru, ca o piatra vie in templu

Asa este cazul lui Petru. Tatal ii descopera pe Fiul Sau. Desi era slab, se gasea in el o credinta vie si recunoastem starea lui de suflet cand spunea: „*Doamne, la cine sa ne ducem? Tu ai cuvintele vietii eterne; si noi am crezut si am cunoscut ca Tu esti Sfantul lui Dumnezeu*“ (Ioan 6.68,69). Ferice de omul caruia Dumnezeu ii descopera astfel de adevaruri, in care El trezeste astfel de nevoi! Se poate sa fie lupte, multe lucruri de invatat, multe aspecte firesti care trebuie omorate; dar exista o permanenta insotire din partea lui Dumnezeu care este acolo, cu planurile Sale si cu viata care este in legatura cu ele. Am vazut efectul in cazul lui Petru. Fiecare crestin isi are locul lui in templul in care Simon era o piatra atat de remarcabila. Urmeaza deci ca inima ar fi in mod practic la inaltimea revelatiei care i-a fost facuta? Nu; carnea, dupa toate acestea, se poate sa nu fie mortificata, iar aceasta se vede acolo unde revelatia atinge pozitia noastra pamanteasca.

Revelatia data lui Petru presupunea respingerea lui Hristos de catre oameni si implica un drum de smerenie pana la moarte. Acesta era punctul esential. A aduce revelatia Fiului lui Dumnezeu, a Adunarii si a Imparatiei ceresti, in locul manifestarii lui Mesia pe pamant – ce insemna aceasta, decat ca Isus trebuia sa fie dat in mainile celor dintre natiuni, sa fie rastignit si apoi sa invie? Dar Petru nu atinsese nivelul acesta din punct de vedere moral, ci inima lui fireasca profita de revelatia care ii fusese facuta si de ceea ce Domnul ii spusese, pentru a se inalta in ochii sai. El vedea deci gloria personala a lui Isus, fara a-i intelege consecintele morale. El mustra chiar pe Domnul si cauta sa-L abata de la calea ascultarii si a supunerii. Domnul, intotdeauna credincios, il trateaza ca vrajmas.

Vai! De cate ori ne-am bucurat de un adevar si am facut aceasta cu sinceritate, totusi am gresit in consecintele practice care ar fi urmat din acesta pentru noi pe pamant. Un Mantuitor ceresc, glorificat, care Isi zideste Adunarea, aceasta presupune crucea pe pamant. Carnea nu poate pricepe lucrul acesta. Ea ar inalta pe Mesia chiar pana la cer; dar imaginea ei despre Mesia glorificat nu include participarea la umilirea care, in mod necesar, va urma. Carnea trebuie sa fie mortificata pentru a ajunge aici. Pentru aceasta este nevoie de puterea lui Hristos, prin Duhul Sfânt. Un crestin care nu este rastignit fata de lume nu este decat o piatra de poticnire pentru oricine cauta sa urmeze pe Hristos.

Acestea sunt formele de necredinta care vin inaintea adevaratei marturisiri a lui Hristos si care se gasesc, vai! in cei care L-au marturisit cu sinceritate si L-au cunoscut (firea pacatoasa nefiind data mortii, in asa fel incat sa lase ca sufletul sa umble la inaltimea celor invatate de la Dumnezeu, iar priceperea spirituala fiind intunecata de gandul consecintelor pe care carnea le respinge).

Titlul glorios de „Fiul Omului“ inlocuind pe cel de Mesia

Dar daca crucea este poarta Imparatiei, gloria nu va intarzia sa se arate. Mesia fiind respins de iudei, un titlu si mai glorios si de o insemnatate mult mai profunda este revelat: Fiul Omului va veni in gloria Tatalui Sau (pentru ca El este Fiul lui Dumnezeu) si atunci va rasplati fiecaruia dupa faptele lui (versetul 27).

Chiar unii care stateau acolo, nu vor gusta moartea (pentru ca ei despre aceasta vorbeau) inainte de a vedea manifestarea gloriei Imparatiei, care apartinea Fiului Omului. Se poate observa aici titlul de „Fiul lui Dumnezeu“ pus ca temelie; titlul de Mesia este lasat deoparte, ca marturie data in timpul acela, si inlocuit cu cel de „Fiul Omului“, pe care Isus il ia in acelasi timp cu cel de Fiu al lui Dumnezeu si care avea o glorie ce li apartinea de drept. Isus avea sa vina in gloria Tatalui Sau ca Fiu al lui Dumnezeu, si in Imparatia Sa, ca Fiu al Omului.

Hristos ca Fiu al Omului in Psalmi

Este interesant a aminti aici invatatura care ne este data la inceputul cartii Psalmilor. Omul cel drept, deosebit de adunarea celor rai, a fost prezentat in Psalmul 1. Apoi, in Psalmul 2, gasim revolta imparatilor pamantului si a printilor impotriva Domnului si a Unsului Sau (adica a Hristosului Sau). Cu privire la aceasta este data hotararea Domnului (Yahve). Adonai, Domnul, Isi bate joc de ei, din ceruri. Mai mult, Imparatul Domnului (Yahve) va fi asezat pe Muntele Sionului. Iata hotararea aceasta: „*Domnul (Yahve) Mi-a zis: Tu esti Fiul Meu, astazi Te-am nascut!*“. Se porunceste imparatilor pamantului si judecatorilor sa sarute pe Fiul.

In psalmii urmasori, toata aceasta glorie se intuneca. Ne este redată suferinta ramasitei, la care Hristos are parte. Apoi, in Psalmul 8, Hristos este aclamat ca Fiu al Omului, mostenitor al tuturor drepturilor conferite in suveranitate omului prin planurile lui Dumnezeu. Numele lui Yahve devine mare pe tot pamantul. Psalmii acestia nu depasesc partea pamanteasca a acestor adevaruri, in afara unui singur pasaj: „*Cel care locuieste in ceruri rade*“ (Psalmul 2.4), in timp ce in Matei 16 ne este prezentata atat legatura dintre Fiul lui Dumnezeu si ceruri, cat si venirea Sa impreuna cu ingerii (nemaivorbind despre Adunare). Adica vedem ca Fiul Omului va veni in gloria cerului. Nu inseamna

ca sederea lui în cer ar fi adevărul vestit în textul acesta; însă Fiul Omului, venind pentru a-și instaura Împărăția pe pământ, este investit cu cea mai înaltă glorie a cerului. El vine în Împărăția Sa. Împărăția este întemeiată pe pământ; dar atunci când primește Împărăția, El vine cu toată gloria cerului. Vom vedea aceasta în capitolul următor, potrivit promisiunii făcute aici în versetul 28.

Un exemplu al gloriei viitoare dat ca să întărească credința ucenicilor

În fiecare Evanghelie care ne vorbește despre faptul acesta, promisiunea de a nu gusta moartea înainte de a vedea Împărăția Fiului Omului este urmată imediat de schimbarea la față. Și nu numai atât, dar Petru (în a doua lui epistolă, capitolul 1.16), amintind despre scena aceasta, spune că ea a fost o manifestare a puterii și a venirii Domnului nostru Isus Hristos. El face referire la cuvântul profetic care le-a fost confirmat prin vederea măreției Lui; astfel că apostolii știau despre ce vorbeau vestind puterea și venirea lui Hristos, deoarece contemplaseră măreția Lui. De fapt tocmai în acest sens Domnul vorbește aici despre venirea Sa, așa cum am văzut; acesta era un exemplu al gloriei în care El va reveni, exemplu menit să întărească credința ucenicilor Săi, în perspectiva morții Sale pe care El tocmai le-o anunțase.

Matei 17

Transfigurarea

În capitolul 17, Isus conduce pe Petru, Iacov și Ioan pe un munte înalt și acolo El este transfigurat înaintea lor: fața Lui a strălucit ca soarele și hainele Lui au devenit albe ca lumina. Moise și Ilie au apărut de asemenea, vorbind cu El. Pentru moment vom lăsa subiectul convorbirii lor, care este de un interes profund, până ce vom ajunge la Evanghelia după Luca. Evanghelistul acesta adaugă câteva detalii care prezintă în anumite privințe un alt aspect al acestei scene.

Aici, Domnul apare în glorie, iar Moise și Ilie sunt cu El: unul, legislatorul iudeilor, iar celălalt (aproape tot atât de remarcabil), profetul care a căutat să readucă la închinarea către Domnul (Yahve) pe cele zece semintii apostate și care, fiind dezamăgit de popor, s-a întors la Horeb, de unde ieșise legea, și a fost luat la cer fără a trece prin moarte.

Greșeala lui Petru; obiectul desfătării Tatalui, destinat să fie și al nostru

Aceste două personaje deosebit de însemnate în calea lui Dumnezeu cu Israel, unul întemeietorul, celălalt restauratorul potrivit legii, acești doi bărbați apar împreună cu Isus. Petru (frapat de această apariție, fericit să vadă pe Stăpanul lui asociat acestor stalpi ai sistemului iudaic, acestor slujitori atât de însemnați ai lui Dumnezeu, ignorând gloria Fiului Omului și uitând revelația pe care tot el o primise despre gloria persoanei Sale ca Fiul al lui Dumnezeu) dorește să facă trei corturi și să pună pe Isus, Moise și Ilie pe același nivel, ca pe niște profeti ai lui Dumnezeu. Dar gloria lui Dumnezeu se arată, adică semnul cunoscut în Israel ca locuința (sekina) a acestei glorie; și vocea Tatalui se face auzită. Harul poate pune pe Ilie și pe Moise în aceeași glorie cu Fiul lui Dumnezeu și să-i asocieze cu El; dar dacă nebunia omului, în ignoranța lui, vrea să-i pună împreună ca și cum ar avea în ei înșiși o autoritate egală asupra inimii celui credincios, trebuie ca Tatăl să revindică de îndată

drepturile Fiului Sau. Nici o clipa nu trece si vocea Tatalui proclama gloria Persoanei Fiului Sau, legatura cu El, subliniind cu tarie ca El este Obiectul intregii Sale afectiuni, in care Isi gaseste toata placerea. De El trebuie sa asculte ucenicii.

Moise si Ilie au disparut. Hristos ramane acolo singur, ca fiind Acela care trebuie sa fie glorificat, sa invete pe cei care ascultau vocea Tatalui. Tatal Insusi li da aceasta distinctie, Il prezinta atentiei ucenicilor, nu ca fiind demn de dragostea lor, ci ca Obiect al propriei Sale desfatari. El Insusi Isi gasea desfatara in Isus. In felul acesta afectiunile Tatalui ne sunt prezentate ca indrumandu-le pe ale noastre – deoarece avem inainte una si aceeasi Persoana glorificata. Ce pozitie pentru fiinte atat de neinsemnate ca noi! Ce har!

Isus, singurul Daruitor al cunoasterii si al gandului lui Dumnezeu

In acelasi timp legea si orice gand de restabilire a legii sub vechiul legamant trecusera; si Isus, glorificat ca Fiu al Omului si Fiu al Dumnezeului celui viu, ramane singurul care poate da cunoasterea lui Dumnezeu si a gandurilor Sale. Ucenicii, inspaimantati cand au auzit vocea lui Dumnezeu, au cazut cu fețele la pamant. Isus, pentru care gloria aceasta si vocea aceasta erau naturale, ii incurajeaza, asa cum a facut totdeauna cand era aici pe pamant, spunandu-le: *„Nu va temeti“* (versetul 7). Erau cu El, obiectul afectiunii Tatalui; de ce ar fi avut sa se teama? Cel mai bun Prieten al lor era manifestarea lui Dumnezeu pe pamant; a Lui era gloria. Moise si Ilie disparusera, la fel si gloria pe care ucenicii nu erau inca in stare s-o suporte. Isus – care li Se aratase astfel in gloria care li era data si in drepturile Persoanei Sale minunate, in relatiile Lui cu Tatal – Isus ramane cu ei, acelasi cum Il cunoscusera dintotdeauna. Dar gloria aceasta nu trebuia sa fie subiectul marturiei lor decat atunci cand El, Fiul Omului, va fi inviat dintre cei morti – Fiul Omului care avea sa sufere. Trebuia atunci data dovada cea mare ca El era Fiul lui Dumnezeu in putere. Si trebuia data marturie cu privire la faptul ca El va intra personal in gloria aceasta care tocmai stralucise inaintea ochilor lor.

Venirea si respingerea lui Ilie si a Fiului Omului

Se ridica insa o dificultate in duhul ucenicilor, datorita doctrinei carturarilor cu privire la Ilie. Ei spuneau ca Ilie trebuie sa vina inainte de aratarea lui Mesia; si, intr-adevar, profetia lui Maleahi 4.5,6 dadea loc acestei asteptari. Ucenicii intreaba pe Isus: *„De ce zic carturarilor ca intai trebuie sa vina Ilie?“* – adica inainte de aratarea lui Mesia, in timp ce noi tocmai am vazut ca Tu esti Mesia, iar Ilie n-a venit. Isus confirma cuvintele profetului, adaugand ca Ilie va restabili toate lucrurile (versetul 11). *„Dar“*, continua Domnul, *„va spun ca Ilie a si venit si ... ei n-au facut ce au vrut; tot asa va suferi si Fiul Omului din partea lor“* (versetul 12). Ucenicii au inteles ca El vorbea despre Ioan Botezatorul, care venise in duhul si in puterea lui Ilie, asa cum Duhul Sfant anuntase lui Zaharia, tatal lui (Luca 1.17). Dar textul acesta cere unele observatii.

Mai intai, cand Domnul spune (Matei 17.11): *„Intr-adevar, Ilie va veni si va restabili toate lucrurile“*, El nu face decat sa confirme ce spuneau carturarilor potrivit profetiei lui Maleahi, ca si cum ar fi zis: „Ei au dreptate.“ Apoi, Domnul arata urmarile venirii lui Ilie: *„El va restabili toate lucrurile“*. Dar venirea Fiului Omului era inca un eveniment viitor. Isus spusese ucenicilor Sai: *„Nu veti sfarsi de strabatut*

cetatile lui Israel pana va veni Fiul Omului" (Matei 10.23). Totusi Fiul Omului venise si chiar statea de vorba cu ei. Insa venirea aceasta a Fiului Omului despre care le vorbea era venirea Sa in glorie, cand Fiul Omului Se va arata la judecata, potrivit cu Daniel 7. In felul acesta tot ce fusese spus iudeilor se va implini; si in Evanghelia dupa Matei, Isus vorbeste ucenicilor Sai in legatura cu aceasta asteptare. Totusi Isus a trebuit sa fie prezentat natiunii si sa sufere. Era necesar ca natiunea sa fie pusa la incercare prin prezentarea lui Mesia potrivit promisiunii. Lucrul acesta a avut loc si, asa cum Dumnezeu spusese mai dinainte prin profeti, El a fost respins de oameni. De asemenea Ioan a mers inaintea Lui potrivit cu Isaia 40, ca un glas in pustiu, in duhul si puterea lui Ilie; Ioan a fost respins, asa cum avea sa fie si Fiul Omului.

Respingerea Fiului Omului; punerea deoparte pentru un timp a natiunii si amanarea restabilirii tuturor lucrurilor

Deci prin cuvintele acestea Domnul vesteste ucenicilor Sai (in legatura cu scena pe care tocmai o contemplasera si cu toata aceasta parte a Evangheliei noastre) ca Fiul Omului, asa cum era acum prezentat iudeilor, trebuia sa fie respins. Dar tot acest Fiul al Omului trebuia sa fie aratat in glorie, asa cum Il vazusera pentru putin timp pe munte. Ilie in adevar trebuia sa vina, asa cum spuneau carturarii; dar Ioan Botezatorul implinise cu putere aceasta functie a lui Ilie, in vederea prezentarii Fiului Omului. Iudeii fiind lasati, asa cum era potrivit, in propria lor responsabilitate, au respins aceasta prezentare, ceea ce a condus la punerea deoparte a lui Israel, pana in zilele in care Dumnezeu va relua relatiile Sale cu poporul care ramane preaiubit al Sau, indiferent de starea in care se afla. Dumnezeu va restabili atunci toate lucrurile (lucrare mareata pe care El o va implini introducand in lume pe Cel intai-nascut al Sau). Expresia „*a restabili toate lucrurile*“ este aici in legatura cu iudeii, folosita intr-un sens moral. In Fapte 3 ea arata efectul prezentei insasi a Fiului Omului.

Ultimul pas in punerea la proba a iudeilor: harul curat

Prezenta temporara a Fiului Omului a fost momentul implinirii unei lucrari de care depinde gloria eterna si in care Dumnezeu a fost pe deplin preamarit, mai presus si in afara de orice dispensatie; lucrare fata de care chiar gloria exterioara a Fiului Omului nu este decat un rod (prin faptul ca aceasta glorie depinde de lucrarea Sa, si nu de persoana Sa divina); in sfarsit, o lucrare in care din punct de vedere moral El a fost glorificat in chip desavarsit si L-a glorificat in acelasi mod pe Dumnezeu.

Totusi in ce priveste promisiunile facute iudeilor, aceasta prezenta a Fiului Omului era ultimul moment al incercarii la care harul a supus acest popor. Dumnezeu stia bine ca ei vor respinge pe Fiul Sau; dar El nu avea sa-i socoteasca in mod definitiv vinovati, atat timp cat ei nu facusera lucrul acesta. Astfel Dumnezeu in intelepciunea Sa divina (desi va implini mai tarziu promisiunile Sale de neschimbat) prezinta iudeilor pe Isus, Fiul Sau, Mesia al lor. Le da toate dovezile necesare. Le trimite pe Ioan Botezatorul ca inainte-mergator, in duhul si puterea lui Ilie. Fiul lui David este nascut in Betleem, cu toate semnele care ar fi trebuit sa-i convinga. Dar iudeii erau orbiti de mandria lor si de propria lor indreptatire si L-au respins cu totul.

Cu toate acestea, se cuvenea ca Isus sa Se adapteze in har, in ceea ce priveste pozitia Sa, conditiei mizerabile a poporului Israel. Tot astfel, ca si David, respins de asemenea in timpul lui, El impartasea necazul poporului Sau. Daca natiunile ii asupreau, El, imparatul lor, trebuia sa Se asocieze necazului lor, dand in acelasi timp dovezile cu privire la ce era El si cautand pe ai Sai in dragoste. El nefiind primit, totul devine numai har. Iudeii nu mai au dreptul la nimic potrivit promisiunilor si sunt adusi in situatia de a primi toate chiar de la acest har, asa cum putea face si un sarman dintre natiuni. Dumnezeu este perfect in harul Sau. In felul acesta Dumnezeu i■a pus in adevarata conditie de pacatosi urmand sa implineasca cu toata credinciosia promisiunile Sale. Acesta este subiectul din Romani 11.

Ioan Botezatorul si Ilie

Dar Fiul Omului care va reveni, va fi acelasi Isus care a plecat. Cerurile Il vor primi pana la restabilirea tuturor lucrurilor, despre care au vorbit profetii. Dar cel care trebuia sa fie inainte■mergatorul Sau in prezenta Sa temporara aici pe pamant nu putea sa fie unul si acelasi cu Ilie. Astfel, Ioan se potrivea cu manifestarea de atunci a Fiului Omului, in afara deosebirii care decurgea in mod necesar din Persoana Fiului Omului, care nu putea fi decat unul, cum nu era insa cazul nici pentru Ioan Botezatorul si nici pentru Ilie. Dar dupa cum Isus a manifestat toata puterea lui Mesia, toate drepturile Sale fata de tot ce li apartinea, fara a arata gloria exterioara, pentru ca timpul Sau (Ioan 7) nu venise inca, tot asa Ioan a implinit din punct de vedere moral si in putere misiunea lui Ilie de a pregati calea Domnului inaintea Sa (potrivit adevaratului caracter al venirii Sale, asa cum il implinea atunci) si a implinit literal Isaia 40 si chiar Maleahi 3, singurele pasaje care ii sunt aplicate. De aceea Ioan a afirmat ca nu era el Ilie, iar Domnul a spus: „*Daca vreti sa primiti, el este Ilie, care trebuia sa vina*“ (Matei 11.14). Din acelasi motiv, Ioan nu■si aplica niciodata textul din Maleahi 4.5,6, dar se prezinta ca cel care implineste Isaia 40.3■5, si aceasta in toate Evangheliile, indiferent de caracterul lor particular.

Necredinta credinciosilor; nevoia simtita si remediul ei Dar sa continuam studiul capitolului 17. Daca Domnul Se inalta in glorie, El coboara totusi in lumea aceasta chiar acum, cu o deplina intelegere fata de oameni in duhul Sau, si intalneste multimile si puterea lui Satan cu care avem a face. In timp ce Domnul era pe munte, un sarman tata aduce ucenicilor pe fiul sau lunatic si stapanit de un demon (versetul 14 si urmatoarele). Aici se arata un alt caracter al necredintei omului, chiar a credinciosului – incapacitatea de a se servi de puterea care este pusa, sa spunem asa, la dispozitia lui in Domnul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Fiul Omului invinsese pe vrajmas, legase pe omul cel tare si avea dreptul sa■l izgoneasca. Ca Om ascultator, in ciuda ispitelor lui Satan, Hristos il invinsese in pustiu si avea astfel ca Om dreptul de a■l deposeda de stapanirea pe care o are asupra omului, asupra lumii; si tocmai aceasta face. Alungand demonii si vindecand pe cei bolnavi, El elibera pe om de puterea vrajmasului. „*Dumnezeu*“ spune Petru (Fapte 10.38) „*a uns cu Duh Sfânt si cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc in loc, facand bine si vindecand pe toti care erau asupriti de Diavolul.*“

Iar puterea aceasta ar fi trebuit sa fie folosita de ucenici, care ar fi trebuit prin credinta sa stie si sa■si insuseasca ceea ce Isus manifestase pe pamant; dar ei n■au fost in stare sa faca acest lucru. Ce folos atunci sa aduci aceasta putere pe pamant, daca ucenicii nu aveau credinta pentru a se

servi de ea? Puterea era prezenta, omul putea profita de ea pentru o eliberare deplina de orice asuprire a vrajmasului; dar credinta ii lipsea pentru aceasta – chiar cei credinciosi n-o aveau. Prezenta lui Hristos devenea astfel fara folos pe pamant, cand chiar ai Sai nu stiau sa profite de ea. Era mai multa credinta in acela care aducea copilul decat in ucenici, pentru ca nevoia il conducea spre remediu. Toti au trebuit sa primeasca aceasta apreciere a Domnului: „*Generatie necredincioasa si stricata!*” (versetul 17). El trebuie sa-i paraseasca; ceea ce gloria descoperise sus in cer, va intelege odata si necredinta aici jos, pe pamant.

Credinta individuala binecuvantata

Observam aici ca ceea ce pune capat unei interventii deosebite a lui Dumnezeu nu este raul in lume; dimpotriva, el da ocazie aratarii interventiei lui Dumnezeu in har. Hristos venise din cauza stapanirii pe care Satan o avea asupra oamenilor. El va pleca pentru ca cei care L-au primit sunt incapabili de a se servi de puterea pe care El a adus-o cu Sine sau pe care El le-a dat-o ca sa fie eliberati; ei nu stiau sa profite de avantajele de care se bucurau. Lipsea credinta. Totusi sa urmarim si acest adevar important si miscator ca, atat timp cat aceasta bunavointa a lui Dumnezeu continua, Isus nu omite sa raspunda cu binecuvantare credintei individuale, chiar si atunci cand ucenicii Sai nu stiu sa-L glorifice printr-un exercitiu de credinta. Aceeasi sentinta care judeca necredinta ucenicilor cheama pe tatal intristat sa aiba parte de bucuria binecuvantarii. De fapt pentru a profita de puterea lui Isus trebuie sa fii in comuniune cu El, prin energia practica a credintei.

Isus binecuvanteaza deci pe sarmanul tata potrivit nevoilor lui si, plin de rabdare, reia cursul invataturilor pe care le dadea ucenicilor Sai cu privire la respingerea Sa si la invierea Sa ca Fiu al Omului. Iubind pe Domnul si incapabili de a-si duce gandurile dincolo de imprejurarile de moment, ei sunt tulburati; totusi era vorba despre rascumparare, mantuire si despre gloria lui Hristos.

Asocierea cu un Stapan respins

Totusi inainte de a merge mai departe si de a-i invata ce se potrivea ucenicilor unui Stapan respins in felul acesta si pozitiei pe care ei urmau sa o ocupe, Hristos prezinta alor Sai in modul cel mai miscator gloria Sa divina si asocierea lor cu Acela care o avea, numai ei sa fi putut sa inteleaga. In acelasi timp El Se aseaza alaturi de ei cu o intelegere si o afectiune perfecta sau mai degraba El ii aseaza in acelasi loc cu El, Fiul marelui Imparat al templului si al intregului pamant (versetele 24-27).

Banii pentru tribut; condescendenta divina

Cei care strangeau tributul pentru serviciul templului vin la Petru si il intreaba daca Stapanul lor nu-i plateste. Petru, intotdeauna gata sa iasa inainte, uitand de gloria pe care o vazuse si de revelatia pe care Tatal i-o facuse, revine la nivelul obisnuit al propriilor sale ganduri, socotind ca este cazul ca Stapanul sau sa fie stimat de iudei si, fara sa-L intrebe, raspunde afirmativ. Atunci Domnul o ia inaintea lui Petru la intrarea lui in casa si ii arata cunoasterea divina pe care El o avea cu privire la ce se petrecea cand El nu era de fata. In acelasi timp El vorbeste despre Petru si despre Sine Insi ca fiind amandoi fii ai Imparatului templului (este vorba despre pozitia Sa ca Fiu al lui Dumnezeu, pastrand totusi cu o bunatate plina de rabdare locul Sau modest de iudeu) si fiind prin urmare

amandoi scutiti de tribut. Dar ei nu trebuiau sa faca pe altii sa se poticneasca.

Apoi Domnul porunceste creatiei (pentru ca El poate totul, dupa cum El si stie toate) si face sa I se aduca de catre un peste exact suma ceruta, punand din nou impreuna numele lui Petru alaturi de al Sau. Spusese: „*ca noi sa nu i facem sa se poticneasca*“, iar acum: „*da I pentru Mine si pentru tine.*“ Minunata si divina condescendentă! Cel care cerceteaza inimile si dispune dupa plac de intreaga creatie, Fiul Stapanului suveran al templului, pune pe simplii Sai ucenici chiar in relatie cu Tatal ceresc, cu Dumnezeu caruia I se aducea inchinare in acel templu. El Se supune cerintelor carora trebuiau sa fie supusi tocmai strainii; dar El pune pe ucenicii Sai in toate drepturile Sale ca Fiu. Legatura dintre aceasta aratare miscatoare a harului divin si subiectul acestor capitole reiese foarte clar; arata toata insemnatatea schimbarii care avea loc.

Epistolele lui Petru in legatura cu capitolele 16 si 17

Este interesant de remarcat ca cea dintai epistola a lui Petru este intemeiata pe Matei 16, iar cea de a doua pe capitolul 17 pe care tocmai l-am cercetat.⁵ In capitolul 16, Petru, invatat de Tatal, marturisise pe Domnul ca Fiul Dumnezeului celui viu; si Domnul spusese ca pe stanca aceasta El va zidi Adunarea Sa si cel care avea puterea mortii nu o va invinge. Tot asa, Petru, in cea dintai epistola a lui, spune ca el si ceilalti ucenici fusesera nascuti din nou pentru o speranta vie, prin invierea lui Isus Hristos dintre cei morti. Iar tocmai prin invierea aceasta s-a aratat puterea de viata a Dumnezeului celui viu. Apoi Petru Il numeste pe Hristos piatra vie la care si noi, adaugati ca niste pietre vii, suntem ziditi pentru a fi un templu sfant Domnului.

In cea de a doua epistola, el se refera la gloria transfigurarii ca dovada a venirii si a Imparatiei Fiului Omului. De asemenea el vorbeste in cea de a doua epistola despre judecata Domnului.

Matei 18

Caile lui Dumnezeu in noua ordine de lucruri

In acest capitol sunt aratate ucenicilor marile principii care se potrivesc cu noua ordine de lucruri. Sa privim putin aceste scumpe invataturi ale Domnului. Lucrurile pot fi privite sub doua aspecte. Mai intai este o descoperire a cailor lui Dumnezeu cu privire la ceea ce urma sa-L inlocuiasca pe Domnul aici pe pamant in pozitia de marturie data harului si adevarului. In al doilea rand aceste invataturi arata caracterul adevaratei marturii care trebuie data.

Acest capitol presupune ca Hristos este respins si absent de pe pamant. Gloria din capitolul 17 nu sosise inca. Descrierea face o punte peste capitolul precedent, 17, pentru a se lega de capitolul 16 (excluzand in felul acesta ultimele versete din capitolul 17 care sunt o marturie practica despre faptul ca Hristos a amanat adevaratele Sale drepturi pana in clipa in care Dumnezeu I le va da).

„Ca niste copilasi“; duhul care se potrivea celor care urmau pe un Domn respins

Domnul vorbeste deci in capitolul 18 despre subiectele pe care le priveste si in capitolul 16, Imparatia si Adunarea. Ceea ce se potrivea Imparatiei era acea blandete a unui copilasi care nu si

scotea in evidenta drepturile in fata unei lumi care nu ■ ia in seama – un duh de blandete si de smerenie. Trebuie sa devenim ca niste copilasi. In lipsa Domnului lor respins, acesta era duhul care li se potrivea celor care Il urmau. Oricine va primi un copilasi in Numele lui Isus, Il va primi pe Isus Insusi. De alta parte, oricine va pune o piatra de poticnire in calea unuia din acesti copilasi care cred in Isus va fi sub pedeapsa celei mai teribile judecati (versetele 5,6).

Asa face lumea; insa vai de lume din cauza aceasta. In ceea ce ■ i priveste pe ucenici, daca lucrurile pe care le apreciau cel mai mult deveneau o piedica pentru ei, atunci aceste lucruri trebuiau smulse si taiate (versetele 8,9) – adica trebuiau in har sa aiba cea mai mare grija de a nu fi o ocazie de cadere pentru unul din acesti micuti care credeau in Hristos si sa manifeste cea mai neinduplecata severitate fata de ei insisi in tot ceea ce ar fi putut deveni pentru ei o ocazie de cadere. Pierderea lucrurilor celor mai scumpe aici pe pamant nu insemna nimic in comparatie cu starea lor eterna intr ■ o alta lume; pentru ca despre lucrul acesta era vorba atunci, iar pacatul n ■ ar fi putut sa ■ si gaseasca locul in casa lui Dumnezeu. Grija deosebita fata de altii, chiar fata de cei mai slabi, severitate fata de sine, aceasta era regula Imparatiei, ca sa nu existe in ea nici pricini de poticnire, nici rau. In ceea ce priveste greselile, trebuia exercitat un har desavarsit in iertare. Ei nu trebuiau sa dispretuiasca pe nici unul din acesti micuti; pentru ca daca ei nu stiau sa ■ si croiasca singuri drum prin aceasta lume, erau totusi obiectul favorii speciale a Tatalui, ca aceia care, in curtile imparatesti de pe pamant, aveau privilegiul particular de a privi fata imparatului (versetul 10). Nu este vorba de faptul ca in ei n ■ ar fi existat pacat; insa Tatal nu ■ i dispretuia pe cei care erau departe de El. Fiul Omului venise sa mantuiasca ceea ce era pierdut.

Si vointa Tatalui era ca nici unul din acesti micuti sa nu piara (versetele 11 ■ 14). Domnul, nu ma indoiesc, vorbeste aici de un copilasi, ca acela pe care il tinea in bratele Sale; dar El indica ucenicilor Sai pe de o parte sa aiba un duh de smerenie si de dependenta, iar pe de alta parte sa manifeste acel duh al Tatalui pe care trebuie sa ■ l imite pentru a fi adevarati copii ai Imparatiei; ei nu trebuie sa umble dupa duhul omului care vrea sa ■ si mentina locul si sa ■ scoata in evidenta, ci sa se coboare si sa suporte dispretul; si in acelasi timp sa imite (aceasta fiind adevarata glorie) pe Tatal care priveste cu grija la cei smeriti si ii primeste in prezenta Sa. Fiul Omului venise pentru cei care erau vrednici de dispret. Iata duhul Imparatiei: acel duh de har despre care se vorbeste la sfarsitul capitolului 5.

Adunarea are pe Hristos in mijlocul ei

Dar Adunarea in mod deosebit trebuia sa ocupe locul lui Hristos pe pamant. In ceea ce priveste pacatul comis impotriva cuiva personal, acelasi duh de blandete se potrivea si ucenicului Domnului Isus; el trebuia sa castige pe fratele sau. Daca cel care pacatuse impotriva fratelui sau asculta, atunci lucrul era ingropat in inima celui care suferise jignirea; daca nu, cel pagubit trebuia sa ia cu el doua sau trei persoane si sa se duca la cel care gresise pentru a ■ i atinge constiinta sau daca nu, cel putin pentru a servi de marturie; dar daca aceste mijloace randuite ramaneau fara rezultat, lucrul trebuia adus la cunostinta adunarii, si daca vinovatul nu se supunea, trebuia sa fie privit de el ca un strain, asa cum erau inaintea lui Israel un pagan sau un vames. Aici nu este vorba de disciplina publica in randul Adunarii, ci de duhul in care trebuie sa umble crestinii. Daca vinovatul ceda in fata avertismentului trebuia sa i se ierte chiar de saptezeci de ori cate sapte in fiecare zi. Dar, desi nu

este vorba aici de disciplina in adunare, intelegem totusi ca Adunarea inlocuieste pe Israel pe pamant. Iar problema pozitiei in afara sau inaintu se refera de acum inainte la Adunare. Cerul va ratifica ceea ce Adunarea va lega pe pamant si Tatal de asemenea va asculta cererea a doi sau trei care vor fi de acord pentru a cere un anumit lucru; pentru ca Hristos este acolo unde doi sau trei sunt adunati in, sau pentru, Numele Sau.

Astfel fie in privinta deciziilor, fie in privinta rugaciunilor, ei erau ca si Hristos pe pamant, pentru ca Insusi Hristos era cu ei, un adevar solemn, o imensa favoare acordata la doi sau trei care sunt adunati cu adevarat pentru Numele Sau. Dar este in acelasi timp si un subiect de tristete profunda atunci cand sunt pretentii de unitate, dar nu exista realitatea acestei unitati.

Duhul imparatiei: har si smerenie

Un alt element al caracterului propriu Imparatiei care fusese manifestat in Dumnezeu si in Hristos este harul care iarta. Si in aceasta, copiii Imparatiei trebuiau sa fie imitatori ai lui Dumnezeu si sa ierte intotdeauna. Este vorba numai de greseli pe care altii le fac fata de noi insine si nu de disciplina publica. Iertarea trebuie sa mearga pana la capat, sau cu alte cuvinte sa nu aiba limite, in acelasi fel in care Dumnezeu ne-a iertat deplin. In acelasi timp consider ca ne sunt prezentate si indurarile lui Dumnezeu fata de iudei. Ei nu numai ca au calcat legea, dar L-au omorat pe Fiul lui Dumnezeu. Hristos a mijlocit pentru ei, spunand: „*Tata, iarta-i ceci ei nu stiu ce fac*“ (Luca 23.34). Ca raspuns la aceasta rugaciune este data o iertare predicata de Duhul Sfânt prin gura lui Petru (Fapte 3). Dar si acest har a fost respins. Atunci cand a venit vorba ca iudeii sa manifeste har fata de natiuni, care, fara indoiala le datorau cei o suta de dinari, iudeii n-au vrut sa asculte despre asa ceva si au fost dati chinuitorilor, pana cand Domnul va putea spune: au primit de doua ori pentru pacatele lor.

Intr-un cuvânt, duhul Imparatiei nu este puterea exterioara, ci smerenia. Dar in aceasta stare cel credincios este aproape de Tatal si in aceasta pozitie este usor sa fii bland si smerit in aceasta lume. Cel care a gustat favoarea lui Dumnezeu nu va cauta sa fie mare pe pamant. El este profund marcat de acest spirit de har, ii iubeste pe cei mici, iarta pe cei care gresesc fata de el si este aproape de Dumnezeu caruia li seamana, dovedind aceasta prin caile sale. Acelasi duh de har domneste fie in Adunare, fie in madularele ei. Numai Adunarea Il reprezinta pe Hristos pe pamant; si ei i se potrivesc aceste reguli fundamentale bazate pe acceptarea unui popor ca apartinand lui Dumnezeu. Doi sau trei, cu adevarat adunati pentru Numele lui Isus, lucreaza cu autoritatea Sa si se bucura de privilegiu inaintea Tatalui, pentru ca Isus Insusi este in mijlocul lor.

Matei 19

Principii care guverneaza natura umana; caracterul legaturii casatoriei

Acest capitol continua subiectul pe care l-am vazut mai inainte si anume duhul care se potriveste cu Imparatia cerurilor, si patrunde adanc in principiile care guverneaza natura umana, ca si in acele aspecte care erau introduse atunci, in mod divin. Domnul Se apropiase de Iudeea; si o intrebare a fariseilor face loc unei expuneri a doctrinei Sale cu privire la casatorie. Lasand la o parte randuiala data din cauza impietirii inimii lor, El Se intoarce la institutia randuita de Dumnezeu, dupa care un

singur barbat si o singura femeie trebuiau sa se uneasca pentru a fi in ochii lui Dumnezeu una.

Domnul stabileste, sau mai degraba restabileste, adevaratul caracter al legaturii indisolubile din casatorie; spun indisolubila, pentru ca exceptia prezentata pentru cazul desfranarii nu este de fapt cu adevarat o exceptie; persoana vinovata a rupt deja aceasta legatura. Nu mai poate fi vorba de barbatul si femeia care ar fi o singura carne. In acelasi timp, daca Dumnezeu da puterea spirituala, este mai bine pentru cineva sa fi putut ramane singur (versetele 10-12).

Invataturi cu privire la copii

Domnul innoieste acum invataturile Sale in privinta copiilor, marturisind dragostea Sa pentru ei; mi se pare ca aici El priveste lucrurile prin prisma absentei din fiinta lor a oricarui lucru care poate lega de lume, de distractiile si de poftele ei, recunoscand ceea ce este curat in sine. In capitolul 18 insa accentul il vedem mai degraba pe caracterul intrinsec al Imparatiei. Dupa aceasta, Isus arata (in legatura cu introducerea Imparatiei in Persoana Sa) natura devotamentului absolut si al deplinului sacrificiu cerut pentru a-L urma pe El, daca cineva doreste cu adevarat sa-I placa lui Dumnezeu. Duhul lumii, pasiunile carnale, bogatiile, sunt toate aspecte opuse acestui duh. Legea lui Moise punea, bineinteles, o frana acestor pasiuni; dar ea le presupune ca existente si le ingaduie intre anumite limite. Din punct de vedere al gloriei lumii, copilul nu avea nici un pret. Ce putere sa aiba el in aceasta lume? Dar el este scump in ochii Domnului.

Motivatii inimii puse la incercare; bogatiile pamantesti Legea promitea viata celui care o pazea. Domnul o face simpla si practica in cerintele ei sau mai degraba aminteste aceste cerinte in adevarata lor simplitate. Bogatiile nu erau interzise de lege; adica, desi ea mentinea obligatiile morale in relatiile dintre oameni, nu judeca lucrurile care legau inima de lume. Sub lege, prin guvernarea lui Dumnezeu, prosperitatea materiala era legata de ascultarea de lege, care-I privea pe om ca fiind viu in mijlocul lumii si-I punea la proba in aceasta conditie. Hristos recunoaste aceasta; dar ceea ce se intampla aici este faptul ca motivatiile profunde ale inimii sunt puse la incercare. Legea avea un sens spiritual, iar Fiul lui Dumnezeu Se afla acum acolo.

Regasim ceea ce am vazut deja, si anume omul pus la incercare si Dumnezeul care Se descopera. Totul este acum intrinsec si etern, pentru ca Dumnezeu este deja descoperit. Hristos judeca tot ceea ce corupe inima, tot ceea ce lucreaza asupra egoismului din ea si o indeparteaza astfel de Dumnezeu. „*Vinde ce ai si urmeaza-Ma*“, spune El. Vai, tanarul nu putea sa renunte la bogatiile lui, la lucrurile care-i faceau viata comoda, la sine insusi. Si Isus adauga: „*Cu greu va intra un bogat in Imparatia cerurilor*“. Aceasta era evident: era vorba de Imparatia lui Dumnezeu, de Imparatia cerurilor; eul, lumea, nu aveau loc in ea. Ucenicii, neintelegand ca nu exista nici un bine in om, se mira ca un om atat de favorizat si de bine intentionat poate fi departe de mantuire. Daca lucrurile stau asa, cine ar putea reusi? Cine ar putea fi mantuit? Si atunci se descopera adevarul in intregime. Lucrul acesta este imposibil oamenilor; ei nu pot invinge poftele carnii. Moral vorbind, aceste pofte sunt de fapt omul insusi in ceea ce priveste vointa si afectiunile lui. Nu poti sa albesti un negru, nici sa iei petele de pe un leopard. Lucrurile care apar la exteriorul acestor fiinte sunt profund inradacinate in firea lor. Dar pentru Dumnezeu, binecuvantat fie Numele Sau, totul este posibil.

Renuntarea pentru Isus; rasplata ei

Aceste invataturi in privinta bogatiilor il imping pe Petru sa intrebe care va fi partea acelora care au renuntat la tot. Suntem adusi astfel la gloria din capitolul 17. Va fi o regenerare a lucrurilor. Starea lucrurilor va fi in intregime innoita sub dominatia Fiului Omului. In acea vreme ucenicii vor sta pe douasprezece tronuri judecand pe cele douasprezece semintii ale lui Israel. Ei vor avea primul loc in administrarea imparatiei pamantesti. Totusi fiecare va avea o anumita parte a lui proprie; pentru ca oricare ar fi lucrurile la care cineva ar renunta din dragoste pentru Hristos, va primi insutit si va mosteni viata eterna. Atunci aceste lucruri nu vor fi decise nici dupa aparente, nici dupa locul pe care oamenii il ocupa sau il ocupau in vechiul sistem sau inaintea semenilor lor; multi dintre cei care sunt primii vor fi ultimii si dintre ultimii vor fi primii. Exista insa, intruadevar, riscul ca inima fireasca a omului sa ia o astfel de incurajare prezentata sub forma de recompensa, ca un motiv suficient pentru toata lucrarea si pentru toate sacrificiile lui, intrun duh nepotrivit, cautand cumva sa-L faca pe Dumnezeu dator. De aceea, prin parabola prin care Domnul Isi continua predica (capitolul 20), El stabileste clar principiul harului si al suveranitatii lui Dumnezeu in ceea ce El da, si intrun mod distinct fata de cei pe care ii cheama. Domnul face ca darurile Sale catre cei pe care ii aduce in via Sa sa depinda de harul si de chemarea Sa.

Matei 20

Lucratori in via lui Dumnezeu; chemarea si harul Sau

Putem remarca faptul ca atunci cand ii raspunde lui Petru, acest raspuns vine ca o consecinta a faptului ca Petru, la chemarea lui Hristos, parasise totul pentru El. Motivul era Hristos Insusi. De aceea spune: „Voi care M-ati urmat“. El vorbeste de cei care au parasit totul din dragoste pentru Numele Sau. Iata motivul! Recompensa este o incurajare cand suntem deja pe drumul acesta din dragoste pentru Hristos. Cand este vorba de rasplatire in Noul Testament, totdeauna lucrurile stau asa.

Cel care a fost chemat in ceasul al unsprezecelea depindea de aceasta chemare pentru a intra in slujba. Si daca stapanul sau in bunatatea sa a vrut sa-i dea la fel ca si celorlalti, acestia ar fi trebuit sa se bucure. Cei dintai s-au bazat pe dreptate; au primit ceea ce fusese convenit cu ei. Ultimii s-au bucurat de harul stapanului lor. Si este de observat ca ei acceptasera principiul harului, al increderii in acest har. „Va voi da ce este drept“. Acesta este punctul esential al parabolei si anume increderea in harul stapanului viei si harul acesta ca punct de plecare al lucrarii lor. Dar cine intelegea aceasta? Unul ca Pavel avea sa intre mai tarziu in lucrare – atunci l-a chemat pe el Dumnezeu – si sa fie totusi o marturie mai puternica in ceea ce priveste harul decat lucratorii care se aflau in lucrare din dimineata zilei evangheliei.

A avea parte de suferintele Domnului.

Domnul Isi continua gandurile in discutia cu ucenicii. Se urca la Ierusalim unde Mesia ar fi trebuit sa fie primit si incoronat, dar acolo avea sa fie respins si omorat si apoi urma sa invie; iar cand fiii lui Zebedei vin sa-i ceara primele doua locuri in Imparatie, le raspunde ca El poate sa-i conduca spre

suferinte, dar in ceea ce priveste aceste locuri El nu le poate acorda decat, potrivit cu planurile Tatalui, acelor pentru care Tatal le■a pregatit. Minunata renuntare la El Insusi! El lucreaza pentru Tatal, pentru noi. El nu dispune de nimic. El poate da celor care Il urmeaza o parte in suferintele Sale; toate celelalte lucruri vor fi date dupa planurile Tatalui. Dar ce har real pentru Hristos si ce desavarsire in El si ce privilegiu pentru noi de a nu avea alt motiv si de a fi partasi suferintelor Domnului! Si ce curatire a inimilor noastre carnale, curatire care ne este pusa aici inainte lucrind numai pentru un Hristos care sufera, luand parte la crucea Sa si incredintandu■ne lui Dumnezeu in tot ceea ce priveste rasplatirea.

Duhul lui Hristos, un duh de slujire

Domnul foloseste aceasta ocazie pentru a explica sentimentele care se potriveau celor care Il urmeaza, sentimente care au fost vazute desavarsit la El Insusi. In lume se urmarea autoritatea, dar duhul lui Hristos era un duh de slujire care alege intotdeauna locul din urma si arata un devotament absolut fata de ceilalti. Principii frumoase si perfecte a caror desavarsire a fost manifestata in Hristos in toata splendoarea Sa. Sa parasesti totul pentru a depinde cu incredere de harul Celui pe care■L slujim; si, ca o consecinta, dorinta arzatoare de a lua ultimul loc si a fi astfel slujitorul tuturor – iata cum trebuia sa fie duhul acelor care au parte de Imparatie, asa cum randuieste acum Domnul, Cel respins. Aceasta se potriveste celor care■L urmeaza.

Ultima prezentare a lui Hristos catre Israel ca Fiu al lui David

Aceasta parte a Evangheliei se termina la sfarsitul versetului 28 din capitolul nostru, si atunci incep ultimele scene din viata scumpului nostru Mantuitor. In a doua parte a versetului 29 incepe ultima Sa prezentare catre Israel ca Fiu al lui David, ca Domnul, ca adevaratul Imparat al lui Israel, Mesia. El incepe in aceasta privinta drumul Sau la Ierihon, locul unde Iosua intrase in tara – locul unde blestemul a dominat atat de mult. El deschide ochii orbiti ai poporului Sau, a celor care cred in El si■L primesc ca Mesia, pentru ca El era cu adevarat Mesia, desi Se afla in aceasta pozitie de a fi respins. Orbii I se adreseaza ca Fiu al lui David si El raspunde credintei lor deschizandu■le ochii. Ei Il urmeaza, ca o imagine a adevaratei ramasite a poporului Sau care■L va astepta intr■o vreme viitoare.

Matei 21

Intrarea Domnului in Ierusalim ca Imparat si Domn

Dupa aceea Domnul Isus dispunand de tot ceea ce apartinea acelor din popor care erau binevoitori fata de El, Isi face intrarea in Ierusalim ca Imparat si Domn potrivit marturiei din Zaharia. Dar intrand ca Imparat – ultima marturie data cetatii preaiubite, care (spre ruina ei) avea sa■L respinga – El vine ca Imparat smerit si bland. Puterea lui Dumnezeu lucreaza asupra inimii multimilor; ei Il saluta pe Isus ca Imparat, ca Fiu al lui David, folosind expresiile din Psalmul 118 care celebreaza sabatul milenar introdus de Mesia si care atunci va trebui sa fie recunoscut de popor.

Multimile isi astern atunci vesmintele pentru a pregati calea Imparatului lor glorios, dar bland. Ele taie ramuri pentru a ■l da marturie. Este condus in triumf pana la Ierusalim, in timp ce poporul striga „Osana (Mantuieste acum) Fiului lui David! Binecuvantat este Cel care vine in Numele Domnului, Osana in cele preinalte!“ (versetul 9). Cat de fericiti ar fi fost daca inimile lor ar fi fost schimbate pentru a pastra aceasta marturie prin Duhul; dar Dumnezeu in suveranitatea Sa face totusi ca inimile lor sa poarte aceasta marturie; nu putea sa permita ca Fiul Sau sa fie respins fara sa fi primit o astfel de marturie.

Imparatul analizeaza pe toti oamenii ca adevaratul Judecator

Si acum, Imparatul, pastrandu ■si pozitia de smerenie si de marturie, va analiza pe toti oamenii. In aparenta, diferitele clase ale poporului vin inaintea Lui pentru a ■L judeca si pentru a ■L pune in incurcatura. Dar in realitate se vor prezenta toti inaintea Lui pentru a primi unii dupa altii din partea Sa judecata lui Dumnezeu in ceea ce ■i priveste.

O scena miscatoare se desfasoara aici in fata ochilor nostri – adevaratul Judecator, Imparatul etern Se prezinta pentru ultima data inaintea poporului Sau razvratit, cu marturia cea mai stralucitoare data in ceea ce priveste puterea si drepturile Sale. Si ei vin pentru a ■L hartui si a ■L condamna, condusi de rautatea lor, defiland unii dupa altii inaintea Lui, aratandu ■si adevarata lor stare, si totul pentru a primi din gura Sa judecata; si El a facut aceasta fara sa paraseasca nici o clipa pozitia de Martor credincios si adevarat in toata smerenia pe acest pamant (cu exceptia momentului in care curata templul, moment care este prezentat inaintea inceputului acestei scene).

Domnul ca Mesia si Yahve

Sunt doua parti distincte in aceasta descriere. Prima ne prezinta pe Domnul in caracterul Sau de Mesia si de Yahve. Ca Domn, El cere sa ■l fie adusa magarita (versetul 3). El intra in cetate ca Imparat, conform profetiei (versetele 7 ■11), curata templul cu autoritatea Sa (versetele 12,13). Obiectiilor pe care le aduc preotii El le opune Psalmul 8, care vorbeste despre modul in care Yahve Isi scotea gloria si laudele din gura copilasilor (versetele 15,16). De asemenea in templu El vindeca pe Israel (versetul 14). Domnul ii paraseste apoi, neputand sa ramana peste noapte in cetatea pe care n ■o mai recunostea. El sta in afara ei, cu ramasita. A doua zi dimineata, printr ■o imagine remarcabila, El arata blestemul care va cadea asupra poporului. Israel era smochinul lui Yahve, dar nu facea decat umbra pamantului. Era plin de frunze, dar nu a adus deloc roada. Smochinul judecat de Domnul se usuca: imagine a acestui sarman popor, a omului in carne cu toate avantajele sale, dar care nu aduce nici un rod pentru Cultivator.

Nici un rod pentru Dumnezeu

Israel, intr ■adevar, avea multe forme exterioare de evlavie; era plin de zel pentru lege si pentru porunci, dar nu aducea rod pentru Dumnezeu. Plasat sub responsabilitatea de a aduce aceste roade, adica sub vechiul legamant, nu le va aduce niciodata. Respingerea lui Isus pune capat oricaror sperante. Dumnezeu Se va purta in har sub legamantul cel nou, dar nu de aceasta este vorba aici. Smochinul reprezinta pe Israel asa cum era el, omul cultivat de Dumnezeu, dar cultivat in zadar. Totul se termina. Nu ma indoiesc ca ceea ce Domnul spune aici ucenicilor despre deplasarea

muntelui (versetele 20-22), ramanand totusi un principiu general, se refera si la ceea ce trebuia sa i se intample lui Israel in urma lucrarii lor (ucenicilor). Privit din punct de vedere corporativ pe pamant, ca natiune, Israel va disparea si va fi pierdut in mijlocul natiunilor. Cei placuti lui Dumnezeu erau numai ucenicii, datorita credintei lor.

Detalii despre judecarea diverselor clase

Am vazut pe Domnul intrand in Ierusalim ca Imparat – Yahve, Imparatul lui Israel – si apoi judecata pe care o pronunta asupra natiunii. Apoi vin detaliile judecatii asupra diverselor clase care compun poporul. Mai intai, marii preoti si batranii care ar fi trebuit sa-l conduca; ei se apropie de Domnul si pun in discutie autoritatea Sa (versetul 23 si urmatoarele). Adresandu-se in felul acesta, ei se situeaza ca lideri ai natiunii si ca judecatori capabili sa se pronunte asupra exactitatii tuturor pretentiilor care ar fi putut fi ridicate. Daca nu ar fi ocupat pozitia aceasta, nu s-ar fi adresat astfel Domnului Isus.

Domnul in intelepciunea Sa infinita le raspunde cu o intrebare care le pune la incercare competenta si dupa propria lor marturie sunt gasiti incapabili. Cum pot ei atunci sa-l judece?

Ar fi fost fara folos sa le comunice care era baza activitatii Lui. Era acum prea tarziu pentru a face lucrul acesta. S-ar fi omorat cu pietre daca le-ar fi spus care este adevaratul Sau izvor. De aceea le raspunde: pronuntati-va asupra misiunii lui Ioan Botezatorul. Si daca nu puteau sa faca aceasta, de ce s-ar fi interesat de misiunea pe care o avea El? Nu puteau sa judece acest lucru. A recunoaste misiunea lui Ioan ca trimis al lui Dumnezeu, aceasta ar fi insemnat si recunoasterea lui Hristos. Tagaduirea ar fi insemnat pierderea influentei pe care o aveau asupra poporului. Despre constiinta nu se punea problema. Atunci ei isi marturisesc incapacitatea. Isus declina competenta lor ca lideri si pazitori ai credintei si ai poporului; ei isi rostisera propria judecata. Apoi in acest temei, de la versetul 28 pana la versetul 14 al capitolului 22, Domnul le aduce clar inaintea ochilor lor guvernarea si caile lui Dumnezeu fata de ei.

Perversitate si razvratire; ei singuri se condamna

Mai intai, avand pretentia de a implini voia lui Dumnezeu, ei nu o implineau, in timp ce aceia care erau in mod evident rai se pocaiu si implineau aceasta voie. Ei, vazand aceasta, raman impietriti. Apoi nu numai ca nu le-a fost atinsa constiinta nici de marturia lui Ioan, nici de pocainta altora, dar orice ar fi folosit Dumnezeu pentru a-i face sa aduca rodul vrednic de grija pe care El le-a aratat-o, Dumnezeu nu gaseste in ei decat perversitate si razvratire. Profetii au fost respinsi, la fel a fost si Fiul. Ei ar fi vrut sa aiba mostenirea Fiului pentru ei insisi (versetul 38), dar nu puteau decat sa recunoasca faptul ca urmare a unei astfel de crime va fi in mod necesar distrugerea celor rai si ca via va fi data altora. Isus le aplica aceasta parabola citand Psalmul 118 (versetele 22,23), spunand ca piatra respinsa de cei care zideau va deveni Piatra din capul unghiului; mai mult, cei care vor cadea peste aceasta Piatra, in sensul de a se impiedica de ea – exact ceea ce facea natiunea in acel moment – vor fi zdrobiti, dar cel peste care va cadea aceasta piatra – aceasta va fi soarta natiunii razvratite in zilele din urma – va fi spulberat de ea (versetul 44). Marii preoti si fariseii au inteles ca vorbea despre ei; dar nu indrazneau sa puna mana pe El, pentru ca multimile Il considerau un profet.

Aceasta este istoria lui Israel privita in responsabilitatea sa, si aceasta chiar pana in zilele din urma. Domnul cauta rod in via Sa.

Matei 22

Sarbatoarea nuntii; harul dispretuit de Israel; introducerea natiunilor

Aici ne este prezentata purtarea iudeilor in ceea ce priveste invitatiile harului. Parabola este deci o asemanare a Imparatiei cerurilor. Dumnezeu vrea sa-L onoreze pe Fiul Sau, sarbatorind nunta Sa. In primul rand iudeii deja invitati sunt rugati sa vina la ospatul de nunta. Ei nu vor sa vina. Aceasta s-a petrecut in timpul in care Hristos traia pe acest pamant; apoi cand totul este gata, Dumnezeu trimite din nou mesageri pentru a-L chema. Este misiunea apostolilor fata de aceasta natiune a iudeilor in momentul in care lucrarea de rascumparare este implinita. Iudeii dispretuiesc si mesajul acesta si omoara pe mesageri.

Consecinta este ca raii acestia si cetatea lor vor fi distrusi (versetul 7). Aceasta este judecata care a cazut asupra Ierusalimului.

Urmare a refuzului lor de a accepta invitatia sunt introdusi pe scena cei fara drepturi, natiunile, cei de afara. Acestia vin la ospat si sala de nunta se umple cu invitati. Dar aici vedem un alt lucru. Am gasit aici, este adevarat, judecata Ierusalimului prezentata in parabola, dar cum aceasta parabola este o asemanare cu Imparatia, ea ne prezinta de asemenea si judecata a ceea ce este in Imparatie. Trebuie ca anumite lucruri sa fie potrivite cu momentul special. Iar pentru un ospat de nunta trebuie o haina de nunta. Hristos fiind glorificat, atunci totul trebuie sa fie potrivit gloriei Sale. Cineva poate sa intre din punct de vedere exterior in Imparatie, sa dea marturie ca face parte din crestinism; dar cel care nu este imbracat cu ceea ce se potriveste la nunta va fi dat afara. Iar imbracamintea potrivita este Hristos Insusi. Pe de alta parte totul este gata, nimic nu se cere. Invitatul nu trebuia sa aduca absolut nimic. Imparatul dadea totul, dar invitatul trebuia sa fie patruns de duhul care domina tot ceea ce se facea. Daca ar fi existat cel mai mic gand cu privire la ceea ce se potriveste nuntii, atunci s-ar fi simtit cu siguranta si nevoia de a se prezenta intr-o haina de nunta; altfel, ar fi uitata onoarea care se cuvine Fiului Imparatului. Dar inima este straina de toate acestea si omul acela va fi tratat ca un strain in fata judecatii Imparatului, cand acesta va cerceta pe invitatii prezenti la ospat.

Astfel harul a fost aratat fata de Israel, iar acesta din urma este judecat pentru ca a refuzat invitatia Marelui Imparat la nunta Fiului Sau. Este judecat apoi si abuzul de har din partea celor care se pareau ca L-ar fi primit. De asemenea primirea natiunilor este vestita aici, si astfel se termina istoria judecatii lui Israel in general, si descrierea caracterului care va domina in timpul Imparatiei.

Raspunsuri date fariseilor si irodianilor

Dupa aceasta (versetul 15 si urmatoarele) se prezinta, fiecare pe rand, diversele clase ale poporului iudeu. Mai intai irodianii si fariseii (adica cei care favorizau autoritatea romanilor si cei care i se opuneau), cautand sa-L puna in incurcatura pe Domnul Isus prin cuvintele Sale. Binecuvantatul Domn le raspunde cu aceasta desavarsita intelepciune care se descoperea intotdeauna in tot ceea

ce El facea si spunea. Din partea lor nu era decat pura rautate, manifestand o totala lipsa de constiinta. Propriul lor pacat ii asezase sub jugul roman, pozitie contrara, intruadevar, cu aceea pe care ar fi trebuit sa o aiba poporul lui Dumnezeu pe pamant. Astfel se parea ca Hristos ar fi trebuit ori sa devina suspect autoritatilor, ori sa renunte la pretentia de a fi Mesia si in consecinta Eliberatorul. Dar cine adusese de fapt aceasta dilema? Nu cumva fructul propriilor lor pacate? Domnul le arata ca ei insisi au acceptat jugul acesta. Dinarul purta amprenta in aceasta privinta; sa dea deci celor carora le apartine si sa dea de asemenea lui Dumnezeu ceea ce era al Lui (insa ei nu faceau aceasta). Domnul ii lasa sub jugul sub care se asezaseră ei insisi si le aminteste drepturile lui Dumnezeu pe care le uitasera. Aceasta trebuia sa fie de altfel starea lui Israel conform puterii data lui Nebucadnetar, Israelul fiind ca o „*vie care se intinde, dar care nu are inaltime*“ (Ezechiel 17).

Necredinta saducheilor

Urmeaza apoi saducheii, care se prezinta inaintea Lui si pun intrebari in ce priveste invierea, gandind ca vor arata absurditatea ei. Dar in acelasi fel in care starea natiunii fusese pusa in evidenta in discutia Domnului Isus cu fariseii, tot asa necredinta saducheilor este expusa aici. Saducheii nu se gandesc decat la lucrurile din aceasta lume, dorind sa tagaduiasca existenta unei alte lumi. Dar oricare ar fi starea de degradare si de robie in care cazuse poporul, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac si al lui Iacov nu Se schimbasese. Promisiunile facute parintilor ramaneau sigure si parintii erau vii pentru a se bucura de aceasta intru o zi viitoare. Ceea ce puneau in discutie aici saducheii era puterea si Cuvantul lui Dumnezeu. Domnul mentine insa aceste lucruri in toata claritatea. Si astfel saducheii sunt reduși la tacere.

Perfectiunea legii Oamenii legii, miscati de raspunsul Sau, pun o intrebare care da ocazie Domnului sa extraga din continutul legii ceea ce este esential in ochii lui Dumnezeu, prezentand astfel perfectiunea ei si ceea ce aduce fericire pentru cei care umbla potrivit ei. Insa nu intra in discutie aici modul in care se ajunge la aceasta umblare si la aceasta fericire. Numai harul se ridica deasupra acestui nivel.

Aici intrebarile inceteaza. Totul este judecat, totul este pus in lumina in ceea ce priveste pozitia poporului si a partidelor in Israel; si Domnul a asezat inaintea lor gandurile desavarsite ale lui Dumnezeu in ceea ce ii priveste, fie in aspectul starii poporului, a promisiunilor lui Dumnezeu sau a insasi continutului legii.

Intrebarea Domnului; pozitia Sa

Acum Domnul pune o intrebare pentru a si scoate in evidenta propria Sa pozitie. El le propune fariseilor sa impace cumva titlul de Fiu al lui David cu cel de Domn care i a fost dat de David insusi, si aceasta in legatura cu inaltarea aceluiași Hristos pentru a se așeza la dreapta lui Dumnezeu, pana cand Dumnezeu va pune pe toti vrajmasii Sai asternut picioarelor Sale, pana cand tronul Sau va fi intemeiat in Sion. Tocmai aici era cheia pozitiei lui Hristos in acest moment. Incapabili de a raspunde, nimeni nu mai indrazneste sa puna vreo intrebare. Intruadevar, daca iudeii ar fi putut sa inteleaga Psalmul 110, ar fi inteles toate cailor lui Dumnezeu cu privire la Fiul Sau tocmai in momentul in care aveau sa L respinga. Aceasta respingere insa, incheie orice discutii, aratand

adevarata pozitie a lui Hristos care, fiind totusi Fiul lui David, trebuia sa fie inaltat pentru a primi Imparatia si, pana cand aceasta se va intampla, sa ramana asezat la dreapta lui Dumnezeu, potrivit cu drepturile glorioasei Sale persoane – Domn al lui David ca si Fiu al lui David.

Privilegiile si responsabilitatile diferitelor clase ale poporului

Mai este un lucru interesant de remarcat aici. In discutiile si in predicile Sale fata de diferite clase ale poporului, Domnul constata starea iudeilor in ceea ce priveste relatiile lor cu Dumnezeu sub toate aspectele si arata pozitia pe care o ia El Insusi. Mai intai El ia in discutie pozitia lor nationala fata de Dumnezeu, ca fiind responsabili inaintea Lui datorita privilegiilor care le fusesera date si incercand sa■i faca sa priveasca aceasta prin constiinta lor personala. Rezultatul starii lor va fi taierea si inlocuirea lor cu altii in via Domnului (capitolul 21.28■46). Apoi Domnul expune conditia iudeilor in legatura cu harul Imparatiei si de asemenea introducerea in Imparatie a pacatosilor dintre natiuni. Aici, de asemenea rezultatul este distrugerea cetatii. Apoi irodianii, prietenii romanilor, si fariseii, vrajmasii lor, pretinsii prieteni ai lui Dumnezeu, fac sa reiasa adevarata pozitie a iudeilor cu privire la puterea imperiala a natiunilor si cu privire la Dumnezeu. In discutia Sa cu saducheii, Domnul arata certitudinea promisiunilor facute parintilor, precum si relatia in care Dumnezeu Se afla fata de ei in ceea ce priveste viata si invierea. Dupa aceasta, El pune inaintea carturarilor semnificatia adevarata a legii; iar apoi, pozitia pe care El a luat■o, fiind El Insusi Fiul lui David potrivit cu Psalmul 110, pozitie legata de respingerea Sa de catre conducatorii natiunii, ce stateau imprejurul Lui.

Matei 23

Pozitia ucenicilor ca facand parte din natiune

Acest capitol arata limpede pana la ce punct ucenicii sunt considerati in legatura cu natiunea, ca formand toti laolalta poporul iudeu, desi Domnul ii judeca pe conducatorii care inselau poporul si■L dezonorau pe Dumnezeu prin fatarnicia lor. Isus spune multimii si ucenicilor Lui: „*carturarii si fariseii s■au asezat pe scaunul lui Moise*“ (versetul 2). Trebuie sa li se dea ascultare din moment ce ei sunt astfel interpreti ai legii. Iar aceasta ascultare se refera la tot ce spuneau ei potrivit acestei legi, desi conduita lor nu era decat fatarnicie. Ceea ce este important aici este pozitia ucenicilor; de fapt ea este aceeaasi cu cea a Domnului Isus. Ei sunt in relatie cu ceea ce este de la Dumnezeu in aceasta natiune, privita ca popor recunoscut de Dumnezeu si, in consecinta, cu legea care are autoritate din partea lui Dumnezeu. In acelasi timp, Domnul judeca si ucenicii de asemenea trebuie in practica sa judece felul cum se purta natiunea sau era reprezentata public prin capeteniile ei. Trebuiau deci sa evite cu grija felul de purtare al carturarilor si al fariseilor, desi faceau in continuare parte din natiunea iudeilor.

Dupa ce a reprosat acestor pastori ai poporului fatarnicia lor, Domnul arata modul prin care condamna ei insisi faptele parintilor – zidind mormintele profetilor pe care acesti parinti ii omorasera. Ei erau deci copii ai celor care ii omorasera pe profeti. Dumnezeu ii va pune la incercare trimitandu■le si lor profeti, oameni drepti si invatati; dar ei vor umple masura nelegiurii lor, omorand si persecutand pe acesti trimisi – condamnandu■se ei insisi prin comportarea lor – asa incat tot sangele dreptilor care a fost varsat de la sangele lui Abel pana la cel al profetului Zaharia, sa vina

asupra acelei generatii (versetele 35,36). Teribila este aceasta insumare a vinovatiei, pe care omul pacatos asezat sub responsabilitate inaintea lui Dumnezeu n■a facut decat sa o creasca intotdeauna din momentul acela de inceput in care a aratat vrajmasie fata de marturia lui Dumnezeu; si ea crestea zi dupa zi, iar constiinta se impietrea si mai mult, pe masura ce se impotriva fata de aceasta marturie. Adevarul era cu atat mai mult pus in evidenta, cu cat martorii suferisera. Dar poporul staruia in a face raul si fiecare pas pe drumul acesta, fiecare act de acest fel era dovada unei impietriri crescande. Aceasta intreaga vina se stransese asupra capului acestei natiuni reprobate. Rabdarea lui Dumnezeu, in timp ce dadea marturie prin har, nu trecuse cu vederea caile lor, si in timpul manifestarii acestei rabdari se acumulase totul.

Remarcati aici caracterul dat apostolilor si profetilor crestini. Sunt carturari, intelepti, profeti trimisi iudeilor – acestei natiuni intotdeauna razvratita. Aceasta face sa reiasa foarte clar din ce punct de vedere sunt ei priviti in acest capitol. Chiar apostolii sunt „*intelepti*“, „*carturari*“, trimisi ca atare iudeilor.

Dar Ierusalimul – cetatea iubita de Dumnezeu – este vinovata si judecata. Hristos, asa cum am vazut, de la vindecarea orbului in apropiere de Ierihon, Se prezinta ca fiind Yahve, Imparatul lui Israel. De cate ori a vrut sa adune pe copiii Ierusalimului, si ei n■au vrut! (versetele 37■39). Si acum casa lor va fi lasata pustie pana cand, schimbati in inimile lor, vor folosi expresiile Psalmului 118 si vor saluta cu dor sosirea Aceluia care vine in Numele lui Yahve, asteptand izbavirea din mainile Lui si cerandu■l aceasta izbavire – intr■un cuvint, clipa aceea in care vor spune: „*Osana Celui care vine*“. Ei nu■L vor mai vedea pe acest Isus pana in clipa cand, smeriti in inimile lor, vor proclama ca binecuvantat pe Acela pe care Il asteapta si pe care L■au respins acum – adica pana atunci cand vor fi pregatiti in inimile lor. Pacea va urma, iar dorinta de a■L vedea va veni inainte de aratarea Sa.

Pozitia iudeilor inaintea lui Dumnezeu

Ultimele trei versete ne prezinta destul de clar pozitia iudeilor sau a Ierusalimului ca fiind centrul sistemului iudeu inaintea lui Dumnezeu. Cu mult timp inainte si in destule randuri Isus, Yahve Mantuitorul, a dorit sa stranga pe copiii Ierusalimului cum strange o gaina puii sub aripile ei, dar ei nu au vrut. Casa lor va ramane parasita si pustie, dar nu pentru totdeauna. Dupa ce i■au urat pe profeti si au omorat cu pietre pe cei care le fusesera trimisi, iudeii Il vor crucifica si pe Mesia al lor, vor respinge si vor omori pe cei trimisi sa le vesteasca harul chiar si dupa respingerea lui Mesia. Pe Mesia deci nu■L vor mai vedea pana in momentul in care se vor pocai si se va naste in inimile lor dorinta de a■L vedea, atunci cand vor fi pregatiti sa■L binecuvanteze, cand Il vor binecuvanta in inimile lor si vor marturisi public dorinta aceasta. Pe Mesia acesta care urma sa■i paraseasca nu■L vor mai vedea pana cand pocainta le va indrepta inima spre El, pe care Il resping in clipa aceasta. Doar atunci Il vor vedea. Mesia venind in Numele Domnului Se va arata poporului Sau Israel. Atunci, Yahve Mantuitorul lor va aparea si Israelul care L■a respins Il va vedea ca atare. Poporul va intra in felul acesta in deplina bucurie a relatiilor sale cu Dumnezeu.

Acesta este tabloul moral si profetic al lui Israel. Ucenicii, in pozitia lor de iudei, erau considerati ca facand parte din aceasta natiune, desi erau despartiti spiritual de ea, ca ramasita, dand marturie in mijlocul natiunii.

Matei 24

Cuvantarea de pe Muntele Maslinilor; profetie si invatatura

Am vazut deja ca respingerea marturiei Imparatiei in har este cauza judecatii care cade asupra Ierusalimului si asupra locuitorilor lui. Capitolul 24 ne da pozitia acestei marturii in mijlocul poporului; de asemenea vedem natiunile si relatia lor cu marturia data de ucenici; apoi starea Ierusalimului ca urmare a respingerii lui Mesia si dispretului fata de marturia Lui; in sfarsit, vedem rasturnarea universala care trebuie sa aiba loc la sfarsitul acestor vremuri – stare de lucruri care se va termina la aparitia Fiului Omului, cand va avea loc strangerea alesilor lui Israel din cele patru vanturi.

Acest pasaj remarcabil merita toata atentia; el este in acelasi timp o profetie si o invatatura adresata ucenicilor pentru a-i conduce in umblarea pe care aveau sa o aiba in mijlocul evenimentelor viitoare.

Isus paraseste templul, si aceasta pentru totdeauna – act solemn, care, am putea spune, executa judecata care fusese pronuntata mai devreme. Casa lui Israel era acum pustie. Dar inima ucenicilor ramane inca inlantuita de templul acesta prin vechile lor prejudecati. Ei atrag atentia Domnului Isus asupra minunatelor zidiri care formau ansamblul acesta. Isus le vesteste distrugerea totala. Apoi, retrasi pe muntele Maslinilor impreuna cu El, ucenicii Il intreaba cand se vor intampla aceste lucruri si care va fi semnul venirii Sale si a sfarsitului veacului (versetul 3). Ei pun impreuna aceste evenimente si anume distrugerea templului, venirea lui Hristos si sfarsitul veacului. Acest sfarsit al veacului, trebuie sa remarcam, este sfarsitul perioadei in care Israel era supus sub vechiul legamant, perioada care trebuia sa inceteze pentru a face loc lui Mesia si noului legamant. Trebuie de asemenea remarcat ca este vorba de guvernarea pamantului de catre Dumnezeu si de judecatile care se vor exercita la venirea lui Hristos, care vor pune capat veacului de atunci. Ucenicii confundau ceea ce Domnul le-a spus despre distrugerea templului, cu aceasta epoca. Domnul trateaza subiectul din punctul Sau de vedere (adica punctul de vedere al marturiei pe care ucenicii trebuiau sa o dea in mijlocul iudeilor in timpul absentei Sale, pana la sfarsitul veacului). El nu adauga nimic in legatura cu distrugerea Ierusalimului pe care o anuntase deja. Timpul venirii Sale era tinut ascuns in planul lui Dumnezeu.

Mai mult, nimicirea Ierusalimului de catre Titus, va pune capat in fapt pozitiei pe care o avea in vedere invatatura Domnului. Din momentul acela nu va mai exista nici o marturie care sa poata fi recunoscuta in mijlocul iudeilor. Cand aceasta pozitie va fi reluata, doar atunci se va relua si aplicabilitatea acestui pasaj. Dar de la nimicirea Ierusalimului si pana in momentul acela, numai Biserica este avuta in vedere.

Impartirea cuvantarii

Cuvantarea Domnului are trei parti. Prima, starea generala a ucenicilor si a lumii in timpul marturiei, pana la sfarsitul versetului 14. A doua, perioada caracterizata prin faptul ca uraciunea pustiirii este asezata in locul sfant (versetul 15). Iar a treia, venirea Domnului si strangerea alesilor lui Israel.

Marturia pana la sfarsitul veacului

Iată ceea ce caracterizează timpul marturiei ucenicilor: hristosi falși, falși profeti în mijlocul iudeilor, persecutarea celor care dau marturie și care vor fi dați pe mâna națiunilor. Dar mai sunt prezentate detalii și cu privire la aceste vremuri: vor fi hristosi falși în Israel, vor fi războaie, foamete, ciume și cutremure. Ucenicii nu trebuie să se tulbure: încă nu va fi sfârșitul. Aceste lucruri nu vor fi decât un început al durerilor (versetele 5■8). Toate aceste lucruri erau în mod deosebit exterioare. Existau alte evenimente care vor încerca și mai mult pe ucenici – lucruri mai profunde. Ucenicii vor fi dați pentru a fi chinuți, urați, omorâți de toate națiunile. Consecința se va vedea printre aceia care marturisesc doar că sunt ucenici, și anume mulți dintre ei vor găsi pricini de poticnire; și se vor vinde unul pe altul. Vor apărea falși profeti care vor înșela pe mulți, și pentru că nelegiuirea va crește dragostea multora se va răci – trist tablou. Dar aceste lucruri fac loc arătării credinței care va fi pusă la încercare. Acela care va stărui până la sfârșit va fi mântuit. Iată deci cum stau lucrurile în sfera marturiei. Iar ceea ce Domnul spune nu se limitează numai la marturia din Canaan; dar toate sunt în legătură cu această țară ca centru al căilor lui Dumnezeu, Canaanul fiind de asemenea punctul de plecare al marturiei.

Apoi (versetul 14) evanghelia Împărației va fi predicată în întreaga lume ca o marturie față de toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul – sfârșitul veacului. Și chiar dacă cerul va fi sursa de autoritate atunci când va fi stabilită Împăratia, Canaanul și Ierusalimul vor fi centrul ei pământesc. De aceea ideea Împărației, deși ea se întinde asupra întregii lumi, ne direcționează totuși gândurile către tinutul lui Israel. Aici se vorbește despre „*această evangheliă a Împărației*”; nu este vorba de proclamarea unirii Bisericii cu Hristos, nici de rascumpărare în plinătatea ei, așa cum a fost ea predicată și învățată de apostoli după înălțarea Domnului; ci este vorba de Împăratia care urmează să fie întemeiată pe pământ așa cum vestise Ioan Botezătorul și Domnul Însuși. Va fi momentul în care autoritatea universală a lui Hristos înălțat la cer va fi predicată lumii întregi pentru a pune la încercare ascultarea ucenicilor și pentru a furniza un obiect de credință pentru toți cei care au urechi de auzit.

Iată deci istoria generală a lucrurilor ce vor avea loc până la sfârșitul veacului, fără a intra însă în subiectul vestirii care a dus la întemeierea Adunării ca atare. Nimicirea care amenința Ierusalimul și refuzul iudeilor de a primi evanghelia au făcut ca Dumnezeu să ridice un martor special, prin lucrarea lui Pavel, fără însă a anula prin aceasta adevărul despre Împăratia care va veni. Ceea ce urmează în descriere arată că această întemeiere a marturiei Împărației, va avea loc la sfârșit, iar marturia aceea va ajunge la toate națiunile, mai înainte de a veni judecata care va pune capăt veacului.

Necazul cel mare; „*timpul sfârșitului*”

Dar va fi un moment în care, într■o anumită sferă (Ierusalimul și zonele învecinate), va începe un timp deosebit de suferință pentru marturia din Israel. Vorbind despre uraciunea care va duce la pustiire, Domnul ne duce înapoi la cartea Daniel pentru a înțelege despre ce vorbește. Iar Daniel (capitolul 12 unde este vorba de acest necaz) ne duce chiar în zilele din urmă – în timpul când Mihail se va ridica pentru poporul lui Daniel, adică pentru iudeii care sunt sub dominația națiunilor – zile în care va fi un timp de necaz, așa cum n■a mai fost și cum nu va mai fi niciodată și un timp în care răsărită va fi salvată (Daniel 12.1). La sfârșitul capitolului precedent acest timp este numit „*vremea sfârșitului*” (Daniel 11.40), și nimicirea împăratului din nord fără ajutorul vreunei mâini este de asemenea declarată în mod profetic. Iar profetul vesteste (Daniel 12.11,12) că vor trece 1335 de zile

pana la venirea binecuvantarii depline (si fericit este acela care va avea parte de ea), si ca in aceasta perioada jertfa necurmata va inceta, instaurandu-se uraciunea pustirii; se mai spune de asemenea ca din acest moment vor fi 1290 de zile (deci cu o luna mai mult decat cele 1260 de zile despre care se vorbeste in Apocalipsa, zile in care femeia care zboara departe de balaur este hranita in pustiu. De asemenea este cu o luna mai mult decat cei trei ani si jumatate de la sfarsitul capitolului 7.25 din Daniel). Dupa aceea, asa cum vedem aici, vine judecata si imparatia este data sfintilor.

Timpul si poporul la care se refera profetia

Astfel vedem bine ca acest pasaj (Matei 24.15) se refera la zilele din urma si la pozitia iudeilor din acea perioada. Evenimentele petrecute dupa aceste afirmatii ale Domnului, confirma lucrul acesta: nici la 1260 de zile, nici la 1260 de ani dupa acele vremuri ale lui Titus, nici treizeci de ani mai tarziu, nici un eveniment nu s-a petrecut care sa poata fi pus in relatie cu implinirea acestor zile descrise de profetul Daniel. A trecut mult mai mult timp de atunci. Israelul n-a fost salvat si Daniel nu s-a aflat in partea sa de mostenire la sfarsitul acelor zile. Este de asemenea clar ca este vorba aici, in pasajul pe care-l studiem, de Ierusalim si imprejurimile lui; pentru ca cei care sunt in Iudeea sunt chemati sa fuga in munti (versetul 16).

Ucenicii care se vor gasi in Iudeea in momentul acela vor trebui sa se roage ca fuga lor sa nu fie intr-o zi de sabbat (versetul 20) – aceasta este o dovada in plus a faptului ca iudeii sunt subiectul acestei profetii; este de asemenea o marturie a grijii pline de duiosie a Domnului fata de ai Sai, ocupandu-se chiar in mijlocul acestor evenimente fara egal de starea vremii atunci cand ai Sai vor trebui sa fuga.

Ramasita iudaica, nu Adunarea

Pe de alta parte alte imprejurari demonstreaza, daca ar mai fi totusi nevoie de dovezi suplimentare, ca aici este vorba de ramasita credincioasa si nu de Adunare. Noi stim ca toti cei credinciosi trebuie sa fie rapiti pentru a merge in intampinarea Domnului in vazduh si ca dupa aceea vor reveni impreuna cu El (1 Tesaloniceni 4.17 si 14), dar aici vor fi falsi hristosi pe pamant si se va zice, „*iata, este in pustiu*“, „*este in camarute ascunse*“ (versetele 24,26). Dar sfintii care vor fi rapiti si vor reveni impreuna cu Domnul nu au nimic a face cu falsii hristosi de pe pamant din moment ce ei vor merge in cer pentru a fi cu Hristos inainte ca El sa vina pe pamant. Este usor de inteles, din contra, ca iudeii care asteapta o glorie pamanteasca vor fi tinta unor ispite de felul acesta, riscand sa fie inselati prin acesti pretinsi hristosi, daca nu ar fi paziti de Dumnezeu Insusi.

Venirea Fiului Omului

Vedem deci ca aceasta parte a profetiei se aplica zilelor din urma, ultimilor trei ani si jumatate de la sfarsit, dupa care va izbucni judecata prin venirea Fiului Omului. Domnul va veni ca un fulger dintr-o data, ca un vultur asupra prazii Sale si Se va manifesta acolo unde se va gasi obiectul judecatii Sale (versetele 27,28). Imediat dupa necazul acestor trei ani si jumatate, tot sistemul ierarhic de guvernare va fi zguduit si rasturnat din temelii (versetul 29). Atunci va apare semnul Fiului Omului, in cer, si toate semintiile pamantului vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere si mare

glorie (versetele 29,30). Acest verset (30) este raspunsul la a doua parte a intrebarii ucenicilor din versetul 3. Domnul da ucenicilor Sai avertismentele necesare pentru calauzirea lor; dar lumea nu va vedea nici unul dintre aceste semne, oricat de clare vor fi ele pentru cei care le inteleg; ci semnul evident nu se va arata decat odata cu aparitia Domnului. Stralucirea gloriei Aceluia pe care lumea L■a dispretuit va demonstra lumii cine este Cel care vine; si El va veni cu totul neasteptat. Moment teribil, cand in locul unui Mesia care va raspunde orgoliului lor pamantesc, Hristosul pe care L■au dispretuit Se va arata in cer!

Apoi Fiul Omului manifestandu■Se in acest fel la venirea Sa, va trimite pentru a fi cautati toti alesii lui Israel din cele patru colturi ale lumii (versetul 31). Aceasta este incheierea istoriei iudeilor si chiar a lui Israel, ca un raspuns la intrebarea ucenicilor; si El dezvaluie caile lui Dumnezeu in ceea ce priveste marturia in mijlocul poporului care L■a respins, vestind deci timpul neazului adanc al acestui popor si a judecatii care va izbucni in mijlocul acestei scene cand va veni Isus si cand se va produce o rasturnare completa a intregii lumii, si a celor mari si a celor mici.

Importanta cuceririi Ierusalimului; iudeii, o natiune distincta

Domnul prezinta deci istoria marturiei in Israel si a poporului insusi, din momentul plecarii pana in momentul revenirii Sale; dar spatiul de timp in care nu exista nici popor, nici templu, nici cetate, nu este specificat aici. De aceea este important sa sesizam momentul caderii Ierusalimului. Acesta nu este in mod direct prezentat aici – Domnul nu■l descrie; dar luarea Ierusalimului pune capat starii de lucruri la care se refera cuvantarea Domnului. Acea stare de lucruri nu■si reia aplicatia decat in momentul in care Ierusalimul si iudeii vor fi din nou in scena, moment pe care Domnul il anunta la inceput. Ucenicii se gandeau ca venirea Domnului va avea loc in acelasi timp cu nimicirea Ierusalimului. La intrebarile care I■au fost puse, Domnul Isus raspunde in asa fel incat cuvantarea Sa sa le fie de folos pana in momentul caderii Ierusalimului. Dar din momentul in care Domnul vorbeste despre uraciune si pustiire, sensul se refera deja la zilele din urma.

Ucenicii ar fi trebuit sa inteleaga semnele pe care Domnul le dadea. Distrugerea Ierusalimului, am spus deja, avea sa opreasca prin insusi faptul acesta aplicabilitatea celor spuse de Domnul Isus. Natiunea iudaica a fost atunci pusa deoparte; dar versetul 34 are un sens mult mai extins si care i se potriveste mai mult. Iudeii necredinciosi vor continua sa existe ca atare pana cand toate se vor implini (comparati Deuteronom 32.5,20, pasaj care are in mod deosebit in vedere aceasta judecata asupra lui Israel). Dumnezeu Isi ascunde fata Sa pana cand va vedea care va fi sfarsitul lor, pentru ca sunt o generatie foarte rea si copii in care nu este credinta. Lucrurile acestea s■au intamplat deja. Ei sunt o natiune distincta pana in ziua de astazi. Aceasta generatie subzista ca atare – monument al infailibilitatii lui Dumnezeu si a cuvintelor Domnului.

In sfarsit, guvernarea lui Dumnezeu exercitata fata de acest popor este prezentata pana la sfarsit. Domnul vine si strange pe alesii imprastiati ai lui Israel (versetul 31).

Judecata natiunilor pe pamant

Istoria profetica continua in versetul 31 din capitolul 25 care se leaga de versetul 30 din capitolul 24. Si cum acest verset 30 din capitolul 24 descrie strangerea lui Israel in urma aparitiei Fiului Omului,

versetul 31 din capitolul 25 vesteste caile Sale ca o judecata asupra natiunilor. Fiul Omului va aparea fara indoiala ca un fulger in fata apostaziei care va fi ca un starv inaintea Lui. Dar, cand va veni in mod solemn pentru a lua un loc de glorie pe pamant, acest eveniment terestru nu va trece ca un fulger. El Se va aseza pe tronul gloriei Sale si toate natiunile se vor strange inaintea Lui. El Se va aseza pe scaunul de judecata, iar natiunile vor fi judecate dupa comportarea lor fata de mesagerii Imparatiei, care venisera spre a le vesti aceasta Imparatie. Mesagerii sunt „*fratii*” despre care se vorbeste aici (capitolul 25.40); cei care ■i vor fi primiti sunt „*ori*” (versetele 32,33); cei care au respins mesajul lor sunt „*capre*” (versetele 32,41 si urmatoarele). Descrierea incepand din versetul 31 din capitolul 25 a separarii oilor de capre, prezinta natiunile care sunt judecate pe pamant potrivit cu conduita lor fata de acesti mesageri. Este judecata celor vii, cel putin in ceea ce priveste natiunile – judecata la fel de definitiva ca si cea a celor morti. Aici nu este vorba de judecata razbunatoare a lui Hristos ca in Apocalipsa 19, ci este o sedinta a tribunalului Sau suprem manifestata prin dreptul Sau de a governa pamantul, ca in Apocalipsa 20.4. Ma refer, bineinteles, la caracterul acestei judecati. „*Fratii*” acestia sunt, nu ma indoiesc, niste iudei la fel ca si ucenicii, care se gasesc intru o pozitie asemanatoare in ceea ce priveste marturia lor. Cei dintre natiuni care vor fi primiti mesajul lor vor fi acceptati ca si cum ■ar fi tratat pe Hristos Insusi in acelasi mod. Total Sau le ■a pregatit bucuria Imparatiei; si vor intra in ea ramanand totusi pe pamant, pentru ca Hristos va fi coborat in puterea vietii eterne (versetul 46).

Ucenicii lui Hristos in afara marturiei privitoare la Israel

Am trecut pentru moment peste tot ceea ce se gaseste intre capitolul 24.31 si capitolul 25.31, pentru ca sfarsitul acestui ultim capitol incheie tot ce priveste guvernarea si judecata asupra pamantului. Dar exista o clasa de persoane a carei istorie in aspectele ei morale isi gaseste locul intre cele doua pasaje pe care le ■am aratat. Este vorba de ucenicii lui Hristos prezentati in afara marturiei din mijlocul lui Israel, ucenici carora El le ■a incredintat lucrarea Lui si o pozitie in legatura cu El Insusi in timpul absentei Sale. Aceasta pozitie si slujba sunt in legatura cu Hristos Insusi si nu cu Israel, indiferent de locul geografic in care se implinesc.

Judecarea cu masuri diferite in zilele din urma

Inainte de a ajunge la aceste versete sunt unele despre care n ■am vorbit inca si care se aplica mai degraba starii de lucruri din mijlocul lui Israel, ca avertisment fata de ucenicii care se vor gasi atunci in mijlocul lui Israel si care descriu o judecata cu masuri diferite care se produce in mijlocul iudeilor in zilele din urma. Ma ocup de acestea aici, pentru ca toata aceasta parte a cuvantarii – adica de la capitolul 24.31 pana la capitolul 25.31 – este un indemn al Domnului, adresandu ■e ucenicilor in ceea ce priveste indatoririle lor in timpul absentei Sale. Fac aluzie la capitolul 24.36 ■44. Ele ne vorbesc despre asteptarea continua care era o necesitate absoluta pentru ucenici datorita faptului ca ei nu stiau clipa in care va veni Fiul Omului, iar ucenicii vor fi lasati intentionat in aceasta necunoastere (si judecata este cea pamanteasca); in timp ce de la versetul 45, Domnul Se adreseaza mai direct, si intru o maniera mai generala, cu privire la conduita lor in timpul absentei Sale, nu in legatura cu Israel, ci in legatura cu ai Sai, slujitorii din casa Lui. El le incredintase sarcina de a da acestora hrana potrivita in casa Sa. Aceasta era responsabilitatea lucrarii in Adunare.

Raspunderea colectiva in slujba

Este important de remarcat ca in prima parabola starea Adunarii este considerata ca un tot; parabola fecioarelor si a talantilor indica o responsabilitate individuala. Iata de ce slujitorul necredincios este taiat in doua si partea sa este cu fatarnicii. Starea Adunarii responsabile depinde de modul in care El asteapta pe Hristos sau dimpotriva, de atitudinea care spune: „*Intarzie sa vina*“. La venirea Domnului se va pronunta o judecata si in ce priveste fidelitatea slujitorilor Sai in timpul intervalului de absenta. Credinciosia va fi dovedita in acea zi. Pe de alta parte, cei care vor uita intr-un mod practic adevarul despre venirea Sa se vor da la desfrau si tiranie.

Problema nu se pune la nivel intelectual. „*Robul rau va zice in inima lui: Stapanul meu intarzie sa vina*“; in aceasta era angajata vointa sa si rezultatul era tocmai manifestarea acestei vointe carnale. El nu mai este devotat slujirii celor din casa, asteptand in inima sa aprobarea Stapanului, atunci cand El va reveni; ci are o atitudine lumeasca si pretentia unei autoritati arbitrare manifestata din pozitia pe care i-o conferea slujba care i-a fost incredintata. Robul acesta mananca si bea cu betivii; el se uneste cu lumea si se face partas cailor ei; el bate dupa dorinta sa pe cei care sunt impreuna cu el. Iata unde se ajunge cand se uita cu buna stiinta adevarul despre venirea Domnului si cand Adunarea este considerata ca un sistem bine si definitiv intemeiat aici, jos, pe pamant; atunci in locul slujbei pline de credinciosie se regaseste tirania si atitudinea lumeasca. Nu este oare prea adevarat acest tablou?

Rasplatire pentru slujba in adunare

Ce s-a intamplat cu cei care aveau un loc de slujire in casa lui Dumnezeu? Iata care sunt consecintele de o parte si de alta: slujitorul credincios care din dragoste si devotament pentru Stapanul sau va fi cautat binele casei Sale, va fi pus la venirea din nou a Stapanului peste toate bunurile Sale; cei care vor fi fost credinciosi in slujba casei vor fi asezati peste toate lucrurile de catre Domnul atunci cand El va lua locul Sau de putere si Se va purta ca Imparat. Toate lucrurile au fost date lui Isus de Tatal. Cei care in smerenie vor fi fost credinciosi slujbei Sale in timpul absentei Sale, vor fi asezati peste tot ceea ce i-a fost incredintat Lui, adica peste toate lucrurile – care nu sunt altceva decat „*bunurile*“ lui Isus. Pe de alta parte cel care se va fi considerat ca stapan in timpul absentei Domnului si care se va fi lasat condus de duhul carniei si al lumii cu care se va uni, nu va fi tratat asemenea celor din lume; Stapanul sau va veni intr-o clipa absolut neasteptata si acela va primi judecata impreuna cu fatarnicii. Ce lectie pentru cei care isi atribuie un loc de slujire in Adunare! Si trebuie remarcat aici ca nu se spune ca acest slujitor se imbata el insusi, ci ca mananca si bea cu betivii. El se aliaza lumii si urmeaza obiceiurile ei. In rest, vedem aspectul general pe care il va lua Imparatia in zilele acelea. Mirele va intarzia, intr-adevar; si consecintele pe care le-am putea astepta de la inima omului nu vor intarzia sa se manifeste. Dar rezultatul acestor lucruri, acela pe care il gasim prezentat si aici este de a fi deosebiti cei care au cu adevarat harul lui Hristos de cei care nu il au.

Introducere - Matei

Evanghelia după Matei ne prezintă pe Hristos în caracterul de Fiu al lui David și al lui Avraam, adică în legătură cu promisiunile făcute lui Israel, dar în același timp ca Emanuel, Yahve Mantuitorul, pentru că așa era, într-adevăr, Hristosul.

El este Acela care trebuia să fie primit, să împlinească promisiunile în favoarea acestui popor preaiubit (ceea ce se va întâmpla într-o vreme viitoare). Evanghelia după Matei este astfel, de fapt, istoria respingerii lui Hristos de către popor; și, drept consecință, istoria condamnării acestui popor în măsură falimentului responsabilității sale (o condamnare care nu poate însă împiedica împlinirea planurilor desăvârșite ale lui Dumnezeu); este de asemenea istoria substituirii cu ceea ce Dumnezeu avea să aducă potrivit planului Său.

Pe măsură ce caracterul Împăratului și al Împărăției se desfășoară și trezeste atenția mai-marilor lui Israel, aceștia își se împotrivesc și se lipsesc, la fel ca și poporul care îi urmează, de toate binecuvântările legate de prezența lui Mesia. Domnul le spune care vor fi consecințele împotrivirii lor; El arată ucenicilor Săi care va fi starea Împărăției ce trebuia să fie întemeiată pe pământ ca urmare a respingerii Lui, de asemenea bogăția de glorie care va rezulta din aceasta pentru Sine și pentru poporul Său. În persoana Sa și cu privire la lucrarea Sa, este de asemenea descoperită temelia Adunării – El fiind Acela care zidește Adunarea.

Într-un cuvânt, ca urmare a respingerii Sale de către Israel, este arătată în primul rând Împărăția așa cum există ea acum (capitolul 13), apoi Adunarea (capitolul 16) și după aceea Împărăția în glorie (capitolul 17). La sfârșit, după învierea Sa, apostolilor trimiși de Isus Cel înviat li se dă o însărcinare nouă referitoare la toate națiunile.

Matei 25

Cele zece fecioare; răspunderea individuală în timpul absenței lui Hristos

Cei care au marturia exterioară, în timpul absenței Domnului, sunt prezentați aici ca niște fecioare care ies în întâmpinarea mirelui pentru a-l lumina drumul spre casa. În pasajul acesta nu este vorba de Mirele Bisericii. Nu există fecioare care să li iasă în întâmpinare în momentul când se pune problema unirii prin căsătorie cu Adunarea în cer. Pe de altă parte în această pildă a fecioarelor, mireasa nu apare. Dacă s-ar fi vorbit despre ea, atunci aceasta ar fi fost o referire la Ierusalimul pământesc. Adunarea însăși nu este în scenă în aceste capitole.

Este vorba aici de responsabilitatea individuală în timpul absenței lui Hristos. Ceea ce caracterizează pe credincioșii din această perioadă este faptul că ei ieșeau din lume, din iudaism, din orice fel de raport religios cu lumea pentru a se duce în întâmpinarea Domnului care vine. Ramasita lui Israel, dimpotrivă, îl aștepta pe Isus acolo unde se afla ea. Cel care este dominat de această așteptare într-un mod real, va avea cu siguranță în vedere ceea ce este necesar pentru Cel care vine – lumina și untdelemnul. Iar dacă lucrurile nu stau așa, atunci inima se va multumi să stea

in asteptare in compania acelor care marturisesc credinta si sa poarte lampi impreuna cu acestia. Vedem cum toate fecioarele isi ocupa pozitia; ele ies; ele parasesc casa pentru a merge in intampinarea mirelui. El intarzie. Acest lucru a avut de asemenea loc. Iar ele toate adorm (versetul 5).

Intreaga Biserica de nume a pierdut gandul intoarcerii Domnului – chiar si credinciosii care au Duhul. De asemenea, toti si-au gasit cate un loc ca sa doarma in liniste – orice loc unde carnea poate sa gaseasca odihna. Dar la miezul noptii, intr-un moment neasteptat se aude strigatul acesta: „*Iata mirele, iesiti in intampinare*“ (versetul 6). Vai! Este nevoie inca o data de acelasi apel ca la inceput. Din nou aceste fecioare trebuie sa iasa pentru a se duce in intampinarea mirelui. Fecioarele se ridica si isi pregatesc lampile. Trece un timp destul de indelungat intre strigatul de la miezul noptii si sosirea mirelui, iar aceasta pentru a pune la incercare starea fiecareia. Si iata, erau fecioare care nu aveau ulei in vasele lor. Lampile lor aveau sa se stinga. Cele intelepte aveau untdelemn, dar le era imposibil sa-i imparta cu celelalte. Si numai acelea care au avut untdelemn au intrat cu mirele pentru a lua parte la nunta (versetele 7-10). Mirele refuza sa le recunoasca pe celelalte. Ce trebuiau ele sa faca? Trebuiau sa lumineze cu lampile lor. Dar ele nu facusera acest lucru. De ce atunci sa se bucure de ospat? Nu si-au castigat locul pentru ca nu si-au indeplinit menirea. Ce alt titlu le-ar fi dat dreptul de a participa? Fecioarele care au parte la ospat sunt cele care il insotesc pe mire. Dar si credinciosii fideli au uitat venirea lui Hristos. Si ei au adormit. Totusi aveau acel lucru esential necesar pentru aceasta venire. Harul mirelui face sa se auda strigatul (versetul 6), care vesteste sosirea lui. Acest strigat trezeste pe fecioare: ele au untdelemn in vasele lor; intervalul de timp care face ca lampile celor necredincioase sa se stinga, da timp celor credincioase sa se pregateasca si sa se aseze la locurile lor; si desi mai inainte si ele uitasera de venirea mirelui, totusi acum intra cu mirele la ospatul de nunta.

Credinciosia individuala in lipsa Stapanului; cei trei robi

Vom trece acum de la aspectele legate de starea sufletului la cele care tin de slujire.

Intr-adevar (versetul 14), este ca un om care pleaca de acasa – pentru ca Domnul locuia in Israel – si mai intai incredinteaza bunurile Sale slujitorilor Sai. Avem aici principiile care caracterizeaza pe slujitorii credinciosi sau, dimpotriva, pe cei necredinciosi. Aici nu este vorba de asteptarea personala, individuala, de faptul de a avea untdelemnul necesar pentru a castiga un loc in cortegiul glorios al Domnului, nu este vorba nici de pozitia publica si generala a celor care erau in slujba Stapanului, acea pozitie publica si generala care este desemnata ca un tot, si de aceea este ilustrata mai inainte de catre un singur slujitor. Ce gasim aici este credinciosia individuala in ce priveste slujirea, asa cum mai inainte am vazut-o in ce priveste asteptarea Mirelui. Stapanul va face socotelile cu fiecare la intoarcerea Lui. Dar care este pozitia slujitorilor? Care este principiul care produce credinciosia?

Sa remarcam mai intai ca nu este vorba de daruri providentiale sau de posesiuni pamantesti. Nu este vorba de „bunurile“ pe care Isus le-a incredintat alor Sai in momentul in care a plecat. Erau bunuri care ii faceau in stare sa lucreze in slujba Sa in timpul absentei Sale. Stapanul era suveran si intelept. El a dat in mod diferit fiecaruia, si fiecaruia dupa capacitatea lui. Fiecare era potrivit cu slujba care ii fusese incredintata si fiecaruia ii fusesera date darurile necesare pentru a implini

aceasta slujba. Deci nu este vorba de daruri pentru implinirea slujbei, ci de fidelitatea cu care aceasta slujba este implinita. Iata lucrul in discutie. Iar ceea ce ii distinge pe slujitorii credinciosi de cei necredinciosi era tocmai increderea in Stapanul lor. Ei au suficienta incredere in caracterul Sau pe care ■l cunosc bine, in bunatatea si dragostea Sa, pentru a lucra fara nici ■o alta imputernicire decat aceasta cunoastere profunda a caracterului Stapanului si manifestand acea inteligenta care este intotdeauna un rezultat al acestei atitudini de incredere si al acestei cunoasteri profunde. La ce bun le ■ar fi lasat El niste sume de bani, daca nu pentru a face negot cu ele? Putea fi El lipsit de intelepciune cand le ■a incredintat aceste daruri? Devotamentul care decurgea din cunostinta pe care o aveau despre Stapanul lor conta pe dragostea Aceluia pe care Il cunosteau. Ei lucreaza si sunt rasplatiti. Acesta este adevaratul caracter si izvor al slujbei in mijlocul Adunarii. Tocmai aceasta ■a lipsit celui de ■al treilea slujitor. El nu ■L cunostea pe Stapanul sau – nu se incredea in El. El n ■a fost in stare sa faca nici ceea ce propriile lui ganduri ■ar fi dictat (versetele 24 ■27). El astepta o autorizare care sa ■i dea asigurarea ca Stapanul sau, pe care inima lui Il vedea rau, nu va putea niciodata sa ■i reproseze nimic. Dar numai cei care au cunoscut caracterul Stapanului lor au intrat in bucuria Sa.

Diferenta dintre parabola aceasta si cea din Luca 19

Este diferenta intre aceasta parabola de aici si aceea din Luca 19.12 ■27, si anume faptul ca in Luca fiecare rob primeste o mina. Acolo nu este vorba decat de responsabilitate; si prin urmare, cel care a castigat zece mine este asezat peste zece cetati. Aici este vorba de suveranitatea si de intelepciunea lui Dumnezeu si cel care lucreaza este condus de cunostinta profunda pe care o are despre Stapanul sau: planurile lui Dumnezeu in har se implinesc. Cel care are mai mult primeste si mai mult (versetele 20,21 si 29). De asemenea rasplatirea este in acelasi timp generala, in sensul ca si cel care a castigat doi talanti si cel care a castigat cinci talanti intra amandoi in bucuria Stapanului pe care L ■au slujit (versetele 21,23); ei L ■au cunoscut in adevaratul Sau caracter; ei intra in bucuria Sa deplina. Fie ca Domnul sa ne acorde aceasta fiecaruia dintre noi!

Parabola celor zece fecioare limitata la partea cereasca a imparatiei

Dar in aceasta parabola – cea a fecioarelor – gasim si alte lucruri. Ea se refera mai direct si in mod deosebit la caracterul ceresc al crestinilor. Nu este vorba de Adunarea propriu ■zisa, ca Trup; ci de credinciosii care au iesit pentru a merge in intampinarea Mirelui care venea la nunta. Imparatia cerurilor in timpul cand Domnul va reveni pentru a executa judecata, va lua caracterul unor persoane iesite din lume si, mai mult, din iudaism, din tot ceea ce tine de carne in aspectele religioase, din orice forma stabilita in chip lumesc – pentru a nu avea de ■a face decat cu Domnul care vine si cu faptul de a ■l iesi in intampinare. Acesta era de altfel caracterul credinciosilor de la inceput, ca avand parte la Imparatia cerurilor, in masura in care puteau sa inteleaga pozitia in care se aflau si in care fusesera asezati in urma respingerii lui Hristos. Fecioarele, este adevarat, revenisera in vechiul sistem religios si acesta era un aspect negativ in ceea ce priveste caracterul lor; dar strigatul de la miezul noptii le aduce la adevarata lor pozitie. De asemenea, ele intra impreuna cu mirele si aici nu este vorba nici de judecata nici de rasplatire, ci de a fi cu Hristos. Subiectul primei parabole si a celei din Luca este revenirea Domnului Isus aici pe pamant si recompensa individuala – rezultat, in Imparatie, al conduitei celor credinciosi in absenta Imparatului. Dar in parabola fecioarelor nu se

vorbeste de asa ceva. Cele care nu au untdelemn nu intra deloc la nunta, celelalte au insa o binecuvantare comuna; ele intra impreuna cu Mirele. Nu este vorba de o rasplatire anume, nici de diferenta de comportare intre ele. Este vorba de asteptarea inimii lor, desi la un moment dat a fost nevoie de interventia harului pentru a le readuce in pozitia lor potrivita; oricare ar fi fost campul lor de lucru, rasplatirea era asigurata. Aceasta a doua parabola se aplica si se limiteaza la pozitia cereasca a Imparatiei, ca atare. Ea este o asemanare a Imparatiei cerurilor.

Intarzierea stapanului

Putem sa remarcam aici ca intarzierea stapanului mai este prezentata si in a treia parabola (versetul 19): „dupa mult timp“. Credinciosia si statornicia robilor erau puse in acest fel la incercare. Fie ca Domnul sa ne dea sa fim gasiti acum la sfarsitul vremurilor credinciosi si devotati pentru ca sa ne poata spune: „*rob bun si credincios*“. Este de asemenea demn de remarcat ca in aceste parabole, slujitorii sau cei care au iesit la inceput sunt aceiasi cu cei care se regasesc la sfarsit. Domnul, in exprimarea Sa, nu lasa sa se subinteleaga o intarziere care sa se prelungeasca dincolo de "*noi cei vii care vom ramane*".

Plansul si scrasnirea dintilor sunt partea aceluia care n-a cunoscut pe Stapan si care L-a jignit profund prin ceea ce a gandit despre caracterul Stapanului.

Judecata pe pamant a celor vii; cele trei categorii diferite

Istoria profetica intrerupta de la sfarsitul versetului 31 din capitolul 24 este reluata in versetul 31 din capitolul 25. Am vazut pe Fiul Omului aparand ca un fulger si apoi adunand ramasita lui Israel din cele patru colturi ale pamantului. Dar nu se termina lucrurile aici. Daca El apare dintr-o data intr-un mod atat de neasteptat, El totusi intemeiaza un tron de judecata si de glorie pe pamant. Daca ii nimiceste pe vrajmasii pe care ii gaseste ridicati impotriva Lui, El Se aseaza de asemenea pe tron pentru a judeca toate natiunile. Aceasta este judecata celor vii pe pamant.

In aceasta descriere, inaintea Domnului, a Fiului Omului, se gasesc trei categorii diferite: fratii, oile si caprele. Fratii sunt aici iudeii, acei iudei pe care ii folosise ca mesageri pentru a predica Imparatia in timpul absentei Sale. Evanghelia Imparatiei avea sa fie predicata ca marturie pentru toate natiunile. Apoi avea sa vina sfarsitul veacului. Iar aceasta propovaduire avusese deja loc mai inainte. Rezultatul ei va fi aratat in fata tronului Fiului Omului aici pe pamant.

Fiul Omului ii numeste deci pe acesti mesageri: „*fratii Sai*“. El le spusese ca vor fi primiti rau si asa a si fost. Totusi, au existat oameni care au primit marturia lor.

Iubirea aratata de Imparat slujitorilor Sai credinciosi

Iar dragostea Domnului pentru acesti slujitori credinciosi ai Sai era atat de mare, atat de importanti erau ei pentru El, incat ii trata pe cei care au auzit aceasta marturie in functie de modul cum au primit pe slujitorii Sai, fie bine, fie rau, ca si cum ar fi facut aceste lucruri fata de El Insusi. Ce incurajare pentru martorii Sai in timpurile acestea grele in care activitatea credintei lor va fi pusa la incercare! In acelasi timp era o manifestare morala de dreptate fata de cei care erau judecati, pentru ca

respinsesera marturia, indiferent cine era cel care daduse aceasta marturie. Apoi Cuvantul ne prezinta consecinta purtarii lor, fie a unora, fie a altora. Imparatul – pentru ca acesta este caracterul pe care Isus i-a luat acum pe pamant – este Acela care pronunta judecata; si El cheama „oile“ (cei care au primit pe mesageri si au simpatizat cu ei in durerile si in persecutiile lor) sa mosteneasca Imparatia care le-a fost pregatita de la intemeierea lumii; pentru ca acestea au fost intentiile lui Dumnezeu cu privire la acest pamant. Dumnezeu a avut intotdeauna in vedere Imparatia. Ei erau binecuvantatii Tatalui (Tatal Imparatului). Ei nu erau copii care au inteles relatia lor cu Tatal; dar erau obiectul binecuvantarii Tatalui Imparatului acestei lumi. In rest, ei trebuiau sa intre in viata eterna, pentru ca aceasta era, prin har, puterea Cuvantului pe care i primisera in inima lor. Posesori ai vietii eterne, ei vor fi binecuvantati intr-o lume de asemenea binecuvantata (versetul 34).

Cei care au dispretuit marturia si pe martori, dispretuisera prin aceasta pe Imparatul care i-a trimis; aceia vor merge in chinurile eterne (versetele 45,46).

Rezultatul venirii lui Hristos

In felul acesta ni se dezvaluie intregul rezultat al venirii lui Hristos in legatura cu Imparatia si cu cei care au fost mesageri in timpul absentei Sale: in ce-i priveste pe iudei pana in versetul 31 din capitolul 24, in ce-i priveste pe robi in timpul absentei Sale pana la sfarsitul versetului 30 din capitolul 25, incluzand Imparatia cerurilor in starea sa prezenta si rasplatirile ceresti care vor fi acordate; iar apoi in ce priveste natiunile binecuvantate pe pamant la venirea Sa, gasim aceasta de la versetul 31 al capitolului 25 pana la sfarsit capitolului.

Matei 26

Anuntarea tradarii si mortii Domnului; supunerea Sa si planurile lui Dumnezeu

Domnul terminase predicile Sale. El Se pregateste sa sufere si sa-Si ia ramas bun intr-un mod miscator de la ucenicii Sai la masa ultimului Paste pe care il va sarbatori in lumea aceasta, masa la care a instituit simplul si pretiosul memorial care indreapta gandurile cu un interes atat de adanc spre suferintele si dragostea Sa. Aceasta parte a Evangheliei cu care ne preocupam, nu necesita prea multe explicatii – bineinteles, nu pentru ca nu ar prezenta interes, ci pentru ca trebuie simtita mai degraba decat explicata.

Cu ce simplitate vesteste Domnul ceea ce trebuia sa se intample! Sosise in Betania cu sase zile inainte de Paste (Ioan 12.1); a ramas in Betania, cu exceptia ultimei cine, pana in momentul cand a fost arestat in gradina Ghetsimani, desi vizitase Ierusalimul si luase acolo ultima masa.

Am cercetat in cele de mai sus cuvantarile rostite de Domnul in cursul acestor sase zile ca si faptele Sale, cum este cea curatire de templului; ceea ce precede acest capitol 26 este manifestarea drepturilor Domnului ca Emanuel, Imparat al lui Israel, sau manifestarea judecatii marelui Imparat cu privire la popor – judecata exprimata in cuvinte la care poporul nu poate da nici un raspuns; si in sfarsit, starea ucenicilor in timpul absentei Sale. Acum ne este prezentata supunerea lui Hristos fata de judecata care urma sa se execute impotriva Lui, dar care de fapt nu era decat implinirea

gandurilor Dumnezeuului si Tatalui Sau si lucrarea propriei Sale iubiri.

Planurile nelegiuite ale oamenilor implinesc totusi voia lui Dumnezeu

Tabloul infiorator al pacatului omului se desfasoara inaintea noastra in momentul in care Domnul Isus este rastignit. Dar Domnul Insusi (capitolul 26.2) vesteste mai dinainte moartea Sa, cu calmul unuia care venise tocmai pentru aceasta. Mai inainte ca marii preoti sa se consulte, Isus vorbeste despre aceasta ca despre un lucru hotarat: „*Stiti ca Pastele va fi peste doua zile si Fiul Omului va fi dat pentru a fi rastignit*“.

Apoi (versetul 3), marii preoti, carturarii si batranii poporului se aduna pentru a pune la punct planurile lor, pentru a nu prinde pe Domnul Isus si pentru a scapa cumva de El.

Deci, mai intai vedem prezentate mai intai gandurile minunate ale lui Dumnezeu si supunerea lui Isus dupa cunostinta pe care o are cu privire la aceste planuri si la imprejurarile care vor duce aceste planuri la indeplinire; si apoi gasim sfaturile nelegiuite ale omului care nu fac decat sa le implineasca pe cele ale lui Dumnezeu. Planul lor de a nu prinde in timpul Pastelui pentru ca se temeau de popor (versetul 5), nu era un lucru de la Dumnezeu, si din cauza aceasta cade; El trebuia sa sufere in timpul sarbatorii.

Iuda in mana lui Satan

Iuda nu era decat un instrument al rautatii lor in mana lui Satan care pana la urma nu a facut decat sa regleze lucrurile conform intentiei divine. Mai marii poporului voiau (desi nu au reusit) sa evite sa prinda pe Domnul Isus in momentul sarbatorii, iar aceasta din cauza multimei care ar fi putut favorizeze daca ar fi apelat la ea. La fel se purtasera (Marcu 11.18) in timpul intrarii Sale in Ierusalim. Se gandeau ca Domnul Isus ar face apel la multime, iar aceasta pentru ca rautatea socoteste intotdeauna ca va gasi propriile principii si la ceilalti. De aceea adesea ea nu reuseste sa prinda pe cei drepti in planurile ei – pentru ca acestia sunt simpli. Aici gasim voia lui Dumnezeu care era in felul acesta: Isus trebuia sa sufere in timpul sarbatorii. Dar Dumnezeu pregatise o mangaiere scumpa pentru inima Mantuitorului – un balsam pentru inima Sa mai degraba decat pentru trupul Sau – imprejurare folosita de vrajmas tocmai spre a indemnna pe Iuda sa faca gestul extrem si pentru a pune in legatura cu marii preoti.

Pentru ultima oara in Betania; intelegerea de catre Maria a ceea ce simtea Domnul

Betania – a carei amintire se leaga de ultimele momente de liniste si pace din viata Mantuitorului, acolo unde locuiau Marta, Maria si Lazar, cel inviat – Il primeste pe Domnul Isus pentru ultima data: adapost binecuvantat, dar momentan, al unei inimi in orice vreme gata sa se reverse in dragoste, intotdeauna la stramtoare intr-o lume de pacat care nu raspundea acestei iubiri si care era incapabila sa o faca; a unei inimi care totusi nea dat prin relatiile cu aceasta familie preaiubita exemplul unei afectiuni desavarsite si totusi omenesti, gasind atata bucurie in a se intalni cu cei care o apreciau si raspundeau acestei iubiri. Apropierea crucii in fata careia a trebuit sa si faca fata ca o cremene, nu a luat din inima bucuria sau dulceata acestei comuniuni, dar a facut o solemnna si miscatoare. Facand lucrarea lui Dumnezeu, Domnul Isus n-a incetat sa fie Om. In toate

El a binevoit sa fie al nostru. Nu mai putea sa recunoasca Ierusalimul, iar acest sanctuar din Betania Il adapostea pentru un moment de cruzimea omului. Aici, in Betania, putea sa arate El caracterul Sau omenesc. Este evident motivul pentru care fapta Mariei este istorisita in intreaga lume (versetele 6-13), fiind un act al aceleia care intr-un anumit sens putea sa aprecieze ceea ce Domnul simtea (aceea a carei afectiune intelegea instinctiv vrajmasia care se ridica impotriva obiectului iubirii ei, vrajmasie care facea sa iasa in evidenta si mai mult aceasta afectiune), act care exprima aprecierea pe care inima o dadea valorii harului lui Isus. Este o scena, o marturie care L aseaza pe Domnul intr-un mod atat de sensibil aproape de noi si care trezeste in inimile noastre un simtamant care le sfinteste, legandu-le de Persoana Sa preaiubita.

Viata Sa obisnuita; pretuirea devotamentului Mariei

Viata Sa obisnuita era o continua tensiune sufleteasca, proportionala cu puterea dragostei Sale – o viata de devotament in mijlocul pacatului si a mizeriei. El a putut pentru moment sa recunoasca, si a recunoscut intr-adevar, acest devotament fata de El Insusi manifestat tocmai prin acele lucruri fata de care sufletul Sau se supunea intr-o perfectiune divina; a recunoscut aceasta in prezenta puterii raului care si urma atunci cursul si in prezenta acestei iubiri care, printr-o adevarata cunoastere referitoare la Persoana Domnului Isus, se atasa tot mai mult de El, se inclina astfel sub aceasta iubire a Sa si era cultivata prin sederea la picioarele Lui. Domnul poate acum sa exprime in cuvintele Sale, in adevaratul sens, acea manifestare care dirija in mod divin iubirea care luca in tacere fata de El.

Cititorul va face bine sa studieze cu grija aceasta scena de miscatoare condescendentia si revarsare a inimii. Din capitolul 21 pana la sfarsitul capitolul 25, Isus, Emanuel, Imparatul si Judecatorul suprem, trece toate lucrurile prin fata judecatii Sale. Apoi incheie ce are de spus. Din acest punct de vedere sarcina Sa in mijlocul lumii era implinita. Apoi El ia pozitia jertfei. Nu-I mai ramanea decat suferinta si putea in momentul acesta sa Se bucure liber de aceste expresii miscatoare ale iubirii care decurgea dintr-o inima care li era devotata. Nu putea decat sa guste pentru putin timp aceasta miere si sa mearga mai departe; dar El o gusta si nu respinge nici o manifestare placuta pe care inima Sa ar fi putut-o aprecia, si pe care chiar a apreciat-o.

Iubirea profunda pentru Domnul

Sa remarcam din nou efectul unei iubiri profunde pentru Domnul. Aceasta iubire respira in mod necesar atmosfera in care duhul Domnului se gasea. Femeia care L-a uns nu era informata de imprejurarile care urmau sa se petreaca si ea nu era o profetesa. Dar apropierea acestei ore a intunericului se facea simtita pentru acea persoana care avea inima atintita asupra Domnului Isus. In fata Lui se desfasurau adevaratele forme ale raului, se infatisau in adevaratele culori, se regrupau sub influenta unui singur stapan, Satan, in jurul singurului obiect impotriva caruia se concentra toata aceasta rautate si care scotea la iveala adevaratul caracter al fiecaruia.

Dar perfectiunea lui Isus, care scotea in evidenta vrajmasia omului, dadea la iveala de asemenea afectiunea care se gasea in Maria; ea, ca sa spunem asa, reflecta perfectiunea in afectiune; si cum aceasta perfectiune este pusa in activitate, si scoasa la lumina tocmai in urma actiunii vrajmasiei, tot

asa se intampla si cu afectiunea ei. Si in asemenea imprejurare inima lui Hristos nu putea decat sa raspunda fata de aceasta iubire. Isus, in urma acestei vrajmasii care se ridica impotriva Lui, era si mai mult subiectul central al unei inimi care, fara indoiala, condusa de Dumnezeu, sesiza instinctiv cele ce se intamplau.

Se terminase timpul explicarii relatiilor cu cei care ■L inconjurau in timpul marturiei. Inima Sa putea sa se bucure liber de adevaratele afectiuni, bune si spirituale, afectiuni al caror Obiect era, si care desi se manifestau printr ■o forma omeneasca, aratau totusi atat de clar originea lor divina, prin aceea ca se atasau de acest Obiect asupra caruia se concentra in acest moment solemn intreaga atentie a cerului.

Atotstiinta Domnului

Isus Insusi avea sentimentul pozitiei Sale. El Se ocupa de plecarea Sa. In timp ce ■Si exercita puterea Sa, El Se ascunde de ochii oamenilor – Se uita pe Sine Insusi. Dar acum, asuprit, respins si asemenea unui miel dus la macelarie, El simte ca este subiectul potrivit al gandurilor alor Sai, si anume al tuturor celor care au inimi pentru a aprecia ceea ce Dumnezeu apreciaza. Inima Sa este plina de lucrurile care aveau sa se intample (vedeti versetele 2,10 ■13,18,21).

Tactul devotamentului

Dar sa mai spunem cateva cuvinte despre femeia care L ■a uns pe Isus. Ea arata intr ■un mod miscator ce efect poate sa produca o inima care ■si atinteste afectiunea asupra lui Isus. Preocupata cu El, ea este sensibila la situatia Lui; ea simte ceea ce ■L atinge si aceasta pune in miscare iubirea ei potrivit cu devotamentul special pe care aceasta situatie i ■l inspira. Cum ura impotriva Lui se ridica pana la intentii criminale, duhul de devotament pentru El raspunde si devine si el mai mare. Ea face in consecinta, cu tot tactul devotamentului, tocmai ceea ce se potrivea situatiei Domnului. Fara indoiala, sarmana femeie nu pricepea aceste lucruri cu intelectul ei, dar ea a facut ceea ce se potrivea. Valoarea infinit de pretioasa pe care persoana Domnului Isus o avea pentru ea, o facea sa inteleaga ce se petrecea in duhul Sau. Era profund interesata de simtamintele Domnului Isus in mijlocul imprejurarilor prin care El trecea; si ea revarsa asupra Lui acel lucru care era expresia afectiunii sale. Rod al acestui sentiment, actul ei raspunde imprejurarilor; si desi nu a fost decat instinctul inimii ei, acest act ia in aprecierea Domnului Isus intreaga valoare pe care inteligenta desavarsita a Lui putea sa i ■o atribuie, inteligenta care prindea intr ■un manunchi si ceea ce se petrecea in inima acestei femei si evenimentele viitoare.

Lipsa de sentiment a celorlalti data pe fata de devotamentul Mariei

Dar aceasta marturie de afectiune si de devotament fata de Hristos face sa reiasa egoismul, lipsa de sentiment a celorlalti martori la aceasta scena. Ei vorbesc de rau pe aceasta femeie si dovedesc intr ■un mod trist (ca sa nu mai vorbim de Iuda), cat de putin cunoasterea strict intelectuala in ceea ce ■L priveste pe Domnul Isus poate sa trezeasca in inimile noastre sentimentele care I se potrivesc (versetele 8,9). Dupa aceasta (versetele 14 ■16), Iuda pleaca si se intelege cu nefericitii preoti pentru a ■L da pe Isus pentru pretul unui rob.

Domnul Isi urmeaza calea Sa plin de dragoste; si exact asa cum acceptase marturia de afectiune a sarmanei femei, El da ucenicilor o marturie infinit de pretioasa pentru sufletele noastre.

Versetul 16 incheie subiectul pe care tocmai l-am tratat, si anume cunostinta divina pe care Hristos o avea despre ceea ce Il astepta, conspiratia marilor preoti, afectiunea femeii primita de Domnul, raceala egoista a ucenicilor si tradarea lui Iuda.

Memorialul adevaratului Paste: un Mantuitor omorat, o ordine de lucruri cu totul noua

Domnul instituie apoi memorialul adevaratului Paste. El trimite pe ucenici sa faca pregatirile pentru celebrarea sarbatorii la Ierusalim. Il precizeaza pe Iuda ca cel care urma sa-L dea in mana iudeilor (versetele 17-25). Vom observa ca Domnul nu exprima aici numai cunoasterea pe care o avea cu privire la cel care urma sa-L vanda – stia deja aceasta cand l-a chemat pe Iuda; dar El spune: „*Unul dintre voi Ma va vinde*“ (versetul 21). Acest lucru (ca era vorba de unul dintre ei) misca inima lui Isus; si El dorea ca si inima lor sa fie miscata.

Isus arata apoi ca amintirea la acest memorial trebuie sa fie aceea a unui Mantuitor dat mortii. Nu mai era vorba aici de un Mesia viu; in privinta aceasta totul se terminase. Nu era vorba de memorialul eliberarii lui Israel de robia Egiptului, ci un Hristos mort avea sa inceapa o noua ordine de lucruri. La El trebuiau ei sa se gandeasca acum – la El, Cel mort aici pe pamant. Apoi Isus le atrage atentia asupra sangelui noului legamant si asupra faptului ca acest sange se extinde si asupra altora in afara de iudei, fara sa-i numeasca pe acesti altii. „*El se varsa pentru multi*“. De altfel acest sange nu are doar rostul, ca pe muntele Sinai, de a confirma legamantul caruia trebuiau sa-i fie credinciosi; el se varsa ca iertare pentru pacate.

In felul acesta cina reprezinta memorialul lui Isus mort, care prin moarte a rupt-o cu trecutul si a pus temelia legamantului nou, a obtinut iertarea pacatelor si a deschis poarta pentru natiuni. Cina ni-l prezinta pe Hristos numai in moartea Sa. Sangele este separat de trupul Sau. El este mort. Nu este vorba nici de Hristos traind pe pamant, nici de Hristos cel glorificat in cer. El este separat de poporul Sau in acele aspecte care tin de bucuriile lor pe pamant, dar ei trebuie sa-L astepte ca pe Acela cu care vor avea parte de fericire in zile mai bune: „*de acum nicidecum nu voi mai bea din acest rod al vitei, pana in ziua cand il voi bea cu voi nou, in Imparatia Tatalui Meu*“ (versetul 29). Iar odata ce aceste legaturi sunt intrerupte, cine, cu exceptia Domnului Isus, ar mai fi putut sustine lupta? Toti il parasesc. Marturiile Cuvantului se implinesc pentru ca era scris: „*Voi bate pastorul si oile turmei se vor risipi*“ (versetul 31).

Promisiunea unui Mantuitor viu in Galileea

Totusi Isus Isi va reinnoi relatiile Sale ca Mantuitor inviat cu saracii turmei, tocmai in locul acela unde Se identificase deja cu ei in timpul vietii Sale (versetul 32). El va merge inaintea lor in Galileea. Aceasta promisiune este remarcabila pentru ca Domnul reincepe sub o forma noua relatiile Sale iudaice cu ei si cu Imparatia. Putem remarca aici faptul ca Domnul judecase toate clasele de persoane (pana la sfarsitul capitoului 25), si arata acum limpede caracterul raporturilor Sale cu toti aceia in mijlocul carora S-a aflat. Fie ca este vorba de femeie, fie ca este vorba de Iuda sau de ucenici, fiecare are o relatie anume cu Domnul. Acestea sunt lucrurile pe care le gasim aici. Daca

Petru a avut suficienta energie naturala pentru a merge putin mai departe, aceasta l-a condus la o cadere si mai grea, acolo unde Domnul singur a putut sa ramana in picioare.

In Ghetsimani, in rugaciune catre Tatal

Iar acum (versetul 36 si urmatoarele), Domnul Se retrage pentru a prezenta in rugaciune catre Tatal Sau suferintele care-L asteapta.

Dar retragandu-Se pentru rugaciune, El ia cu Sine pe trei dintre ucenicii Sai, pentru ca ei sa poata veghea impreuna cu El in acest moment solemn. Erau aceiasi care fusesera impreuna cu El in timpul schimbarii la fata. Ei trebuiau sa vada gloria Sa in Imparatie si de asemenea sa vada suferintele Sale. El Insusi merge putin mai departe, iar ei adorm, asa cum au facut si pe muntele transfigurarii. Scena care se petrece aici ne este descrisa in Evrei 5.7. Isus nu bause inca paharul care-L era pus inainte, ci el se afla inaintea privirilor Sale. Pe cruce El a baut acest pahar, fiind facut pacat pentru noi, sufletul Sau simtind parasirea din partea lui Dumnezeu. Aici puterea lui Satan lucreaza folosind moartea ca spaima pentru a-L coplesi, dar cercetarea acestui subiect va fi mai la locul ei cand vom studia Evanghelia dupa Luca.

Supunere totala

Vedem aici sufletul Sau sub povara mortii – anticipata – asa cum numai El putea sa o cunoasca, si intr-un moment in care ea inca nu-si pierduse boldul. Noi stim cine are aceasta putere a mortii; si pana in momentul acela moartea avea intregul caracter de plata a pacatului, de blestem, de judecata din partea lui Dumnezeu. Dar Isus vegheaza si Se roaga. In pozitia Sa de Om expus din dragoste la acest asalt in prezenta celei mai puternice ispite la care ar fi putut fi supus, pe de o parte El vegheaza si pe de alta prezinta tulburarea Sa Tatalui Sau. Comuniunea Sa cu Tatal nu era intrerupta, indiferent cat de mare era necazul Sau. Dimpotriva, aceasta stare de lucruri Il impingea mai mult cu toata supunerea si cu toata increderea, catre Tatal Sau. Iar pentru ca noi sa fim mantuiti, pentru ca Dumnezeu sa fie glorificat in El, El care S-a incarcat cu cauza noastra, pentru toate acestea, paharul nu putea sa treaca fara ca El sa-l bea. Supunerea lui Isus este desavarsita.

Lui Petru i se aminteste increderea sa fireasca

El ii aduce aminte cu duiosie lui Petru despre increderea sa fireasca, facandu-l sa-si simta slabiciunea (versetele 40,41); dar Petru era prea plin de el insusi pentru a profita de aceste cuvinte; el se trezeste din somn, dar increderea sa fireasca nu se zdruncina. Ii trebuia o experienta mai trista decat aceasta pentru a-l vindeca de increderea sa falsa.

Paharul luat din mana Tatalui

Isus ia deci paharul; dar il ia din mana Tatalui Sau. Voia Tatalui Sau era ca El sa bea acel pahar, incredintandu-Se in felul acesta in totul Tatalui Sau; El nu primeste acest pahar nici din mana vrajmasilor Sai, nici din mana lui Satan (oamenii aceia fiind instrumentele lui). El primeste paharul din mana lui Dumnezeu potrivit cu perfectiunea supunerii Sale fata de voia lui Dumnezeu, in aceasta privinta incredintand toate in mana Lui. Aceasta este voia Tatalui. Astfel, ne-cautand decat voia lui

Dumnezeu care conduce totul, vom putea sa scapam si noi de cauzele secundare si de ispitele vrajmasului. Din mana lui Dumnezeu trebuie primita intristarea si incercarea atunci cand acestea survin.

Tradarea; supunerea fata de puterea intunericului si a judecarii pacatului de catre Dumnezeu

De acum nu mai este nevoie ca ucenicii sa vegheze: ceasul sosise. Isus urma sa fie dat in mainile oamenilor. Iuda Il desemneaza printr-o sarutare. Isus Se indreapta spre acele multimi si il mustra pe Petru, pentru ca a vrut sa stea impotriva lor cu armele firesti. Daca Hristos ar fi vrut sa scape, ar fi putut sa ceara douasprezece legiuni de ingeri si ele sa-I fie puse la dispozitie; dar toata Scriptura trebuia sa se implineasca. Era ceasul supunerii lui Isus in fata efectului rautatii omenesti, a puterii intunericului si a judecarii lui Dumnezeu impotriva pacatului. El este mielul pentru macelarie. Atunci toti ucenicii Il parasesc (versetul 56). El Se preda, aratand multimilor care veneau acolo ceea ce faceau. Desi nimeni nu a putut sa-I demonstreze vinovatia, El nu ascunde adevarul, ci marturiseste gloria Persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu si declara ca de acum inainte vor vedea pe Fiul Omului nu in blandetea Aceluia care nu rupe trestia franta, ci venind pe norii cerului si asezat la dreapta puterii (versetele 56-64).

Dand aceasta marturie, Isus este condamnat pentru ceea ce a spus despre Sine Insusi – pentru marturisirea adevarului. Martorii mincinosi nu reusesc in tentativa lor. Marii preoti si capeteniile lui Israel erau vinovati de moartea Sa, iar aceasta datorita faptului ca au respins marturia pe care El o dadea despre adevar. El era Adevarul; ei erau sub puterea tatalui minciunii, respingandu-L pe Mesia, pe Mantuitorul poporului Sau (versetele 65,66). El nu va mai veni la ei decat ca Judecator.

Isus ca jertfa

Ei Il insulta si-L batjocoresc. Fiecare, vai, ocupa aici o pozitie aparte – Isus aceea de jertfa; ceilalti, aceea de tradare, de respingere, de parasire, de tagaduire a Mantuitorului. Ce tablou! Ce moment solemn! Cine putea sa reziste? Numai Hristos; si El traversa momentele acestea ca Jertfa. In aceasta pozitie El trebuia sa fie deposedat de tot ce avea, iar aceasta in prezenta lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri aveau sa dispara, cu exceptia pacatului care ducea spre cruce; si prin har avea sa ramana acest pacat fata in fata cu puternica eficacitate a jertfei. Incredator in el insusi, Petru ezita si, cand este recunoscut, tagaduieste, mintind si jurand, pe Stapanul sau. Apoi, convins in mod dureros de imposibilitatea omului de a lupta cu vrajmasul sufletului sau si cu pacatul, el iese si plange cu amar; aceste lacrimi nu puteau sa stearga greseala, dar, dovedind ca avea prin har o inima integra, ele marturisesc tocmai aceasta neputinta in fata careia integritatea de inima nu este un remediu.

Matei 27

Dat in mana natiunilor; rautatea lui Satan si a oamenilor

Apoi, nefericitii preoti si capi ai poporului Il predau natiunilor pe Mesia, asa cum Isus vestise ucenicilor Sai. Iuda, in disperare, sub puterea lui Satan, se spanzura, dupa ce a aruncat recompensa

nelegiurii sale la picioarele marilor preoti si ale batranilor. Satan este constrans sa dea marturie despre nevinovatia Domnului tocmai prin aceasta constiinta a lui Iuda, pe care a inselat. Ce scena! Apoi preotii, care nu erau deloc muștrati in constiinta atunci cand au cumparat de la Iuda sangele lui Isus, sunt foarte scrupulosi cand este vorba de punerea argintului in vistieria templului, pentru ca era pret de sange. Trebuia ca in prezenta lucrurilor care se intamplau atunci, omul sa se dezvaluie asa cum este si sa arate puterea pe care Satan o are asupra lui. Preotii, tinand consiliu, cumpara un cimitir pentru straini. Acestia erau in ochii lor suficient de profani, incat n-ar fi fost intinati de un astfel de argint.

Totusi, aici era vorba de vremea harului lui Dumnezeu pentru straini si vremea judecarii lui Israel. In rest, ei stabilesc astfel un memorial perpetuu despre propriul lor pacat si despre sangele pe care l-au varsat. Acheldama este tot ceea ce ramane in aceasta lume in urma circumstantelor acestei mari jertfe. Lumea este o tarina a sangelui, dar acest sange vorbeste mai bine decat sangele lui Abel.

Este stiut ca aceasta profetie se gaseste in Zaharia (11.13). Cuvantul Ieremia se poate sa se strecurat in manuscris atunci cand manuscrisul nu continea decat „*cum a zis profetul*“; sau poate, potrivit ordinii stabilite de talmudisti, Ieremia era primul in cartea profetilor, de unde si expresia, „Ieremia sau unul dintre profeti“ (vedeti Matei 16.14). Dar nu doresc sa discut aici aceasta chestiune.

Imparatul iudeilor inaintea lui Pilat

Toate desfasurarile scenelor intre iudei iau sfarsit aici. De acum Domnul Se afla inaintea lui Pilat. Aici nu se pune problema ca El este Fiul lui Dumnezeu, ci discutia este asupra titlului Sau de Imparat al iudeilor. Desi era Imparat al iudeilor, El nu le permitea acestora sa-L primeasca decat sub caracterul Sau de Fiu al lui Dumnezeu. Daca L-ar fi primit ca Fiu al lui Dumnezeu, atunci ar fi fost Imparatul lor. Dar aceasta nu era posibil. El trebuia sa implineasca lucrarea de ispasire. Iudeii, respingandu-L ca Fiu al lui Dumnezeu, Il tagaduiesc acum si ca Imparat al lor. Dar si natiunile se fac vinovate prin persoana guvernatorului lor in Palestina, tara a carei stapanire le fusese incredintata. Cel care era capul natiunilor ar fi trebuit sa domneasca prin dreptate. Cel care reprezenta acest cap al natiunilor in Iudeea recunoaste rautatea vrajmasilor lui Hristos. Constiinta sa, trezita si de visul sotiei sale, il indeamna sa se fereasca de a-L condamna pe Isus. Dar adevaratul print al acestei lumi, cand este vorba de exercitarea actuala a puterii, este Satan. Pilat, spalandu-si mainile (desarta speranta de a se descarca de responsabilitatea sa), Il da la moarte pe Cel nevinovat, potrivit vointei vrajmasilor Sai, spunand in acelasi timp ca nu gaseste nici o vina in El. 207

Si el da iudeilor un ucigas notoriu in locul Printului Vietii (versetele 11-26). Dar si condamnarea aceasta s-a facut pe baza propriei marturisiri a Domnului; El a marturisit in fata tribunalului natiunilor acelasi lucru pe care L-a marturisit si in fata iudeilor, a spus adevarul si intr-un caz si in celalalt, si a dat o buna marturie in ceea ce priveste adevarul inaintea acelora in fata carora Se afla.

Alegerea de catre iudei a lui Baraba; un Mantuitor respins

Baraba, expresia duhului lui Satan care a fost ucigas de la inceput, expresia razvratirii impotriva autoritatii pe care trebuia sa o mentina Pilat – Baraba era iubit de iudei; si prin el, nepasarea

nelegiuita a guvernatorului neputincios împotriva raului încerca să satisfacă voința acestui popor pe care ar fi trebuit să-l guverneze. „*Tot poporul*” se face vinovat de sangele lui Isus, prin aceste cuvinte solemne care se împlinesc până în ziua de astăzi, în așteptarea momentului în care harul suveran va îndepărta aceste consecințe potrivit planului lui Dumnezeu – cuvinte solemne, dar teribile: „*sangele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri*” (versetul 25). Trista și înfricosătoare ignoranță pe care voința proprie a adus-o asupra unui popor care a refuzat lumina!

Vedem, repet această, în ce fel fiecare își ia locul în fața acestei pietre de încercare – un Mântuitor respins. Cei de rând dintre națiuni, soldații, se manifestă cu brutalitatea care le era obișnuită ca păgani și I se închină în batjocură; dar națiunile vor face lucrul acesta cu bucurie și cu adorare, atunci când Acela de care și-au bătut joc va fi cu adevărat Împăratul iudeilor, în glorie. Isus suportă totul. Era ceasul supunerii Sale perfecte în fața întregii puteri a raului: trebuia ca răbdarea să-și facă în mod desăvârșit lucrarea, în așa fel încât ascultarea să fie completă în toate aspectele. El suportă totul fără nici o alinare, preferând suferința maximă mai degrabă decât să manifeste cea mai mică slăbiciune în privința ascultării de Tatăl Său. Ce diferență între purtarea Sa și cea a primului Adam înconjurat de binecuvântări!

Rastignirea: adâncul suferințelor Lui

Fiecare din cei care iau parte la această scenă, în acest ceas solemn în care totul este pus la încercare, a trebuit să slujească păcatului sau tiraniei răutății. Un anume Simon (cunoscut mai târziu, se pare, printre ucenici) este forțat să poarte crucea lui Isus; și astfel Domnul este dus la locul rastignirii Sale. Acolo El refuză lucrul care ar fi putut să-l amortească simțurile. Isus nu a vrut să evite paharul pe care trebuia să-l bea, nici să fie lipsit de facultățile Sale pentru a deveni insensibil la suferințele pe care Dumnezeu I le pusese înainte (versetele 30-38). Profetiile psalmilor se împlinesc în Persoana Sa prin intermediul aceluia care se gândeau prea puțin la ceea ce făceau. În același timp iudeii reușesc astfel să se facă vrednici de disprețuit până în ultimul grad. Împăratul lor este rastignit! Trebuie ca ei să poarte rusinea, vrand-nevrand. Dar cine este de vină?

Împietriți și insensibili, iudeii împart împreună cu unul dintre talhari trista satisfacție de a-l insulta pe Fiul lui Dumnezeu, pe Împăratul lor, pe Mesia, și această spre propria lor ruină (versetele 39-44), ei citează – atât de oarbă este necredința – din propriile lor scripturi, ca o expresie a gândurilor lor, acele lucruri care sunt puse în gura vrajmasilor necredincioși ai lui Yahve. Isus a simțit aceasta în mod clar; dar tulburarea încercării Sale în care El Se găsea ca un Martor calm și credincios, adâncul suferințelor Sale ascundea ceva mult mai teribil decât toată această răutate sau respingere din partea omului. Se auzea deja zgomotul talazurilor. Răutatea mișcă aceste valuri unele după altele asupra Lui. Dar cine ar fi putut patrunde adâncul care-l aștepta sub acestea? Inima Sa, sufletul Sau – vas al dragostei divine – erau singurele în stare să coboare mai jos decât fundul acestui adânc deschis înaintea omului prin păcat, pentru a ridica pe cei care zăceau acolo, după ce va fi suferit spaima celui loc în însuși sufletul Sau. O inimă care fusese întotdeauna credincioasă era parasită de Dumnezeu. Dragostea Il conduce pe Domnul acolo unde păcatul l-a coborât pe om, iar Domnul este într-un trup care poate aprecia acest adânc în așa fel încât parasirea este simțită în toată plinătatea ei. Parasirea aceasta a intervenit în acea relație unde nu existase nici distanță, nici separare. Iar acest lucru nu putea să fie simțit, patrunș, decât de Cel care Se găsea într-o astfel de

pozitie.

Parasit de Dumnezeu – glorificand pe Dumnezeu

Este de asemenea o priveliste uimitoare cand singurul Om drept in lumea aceasta declara la sfarsitul vietii Sale ca este parasit de Dumnezeu. Dar tocmai prin aceasta Il glorifica, asa cum nimeni altul nu ar fi putut sa o faca, in acele aspecte in care numai El putea face lucrul acesta – facut pacat in prezenta lui Dumnezeu, fara nimic care sa-L protejeze de judecata Lui.

Parintii acestui popor, umpluti de credinta, in momentele lor de disperare au facut experienta credinciosiei lui Dumnezeu care raspundea asteptarii inimilor lor. Dar Isus (in starea sufletului Sau in momentul acela) striga in zadar. „Vierme, nu om“ in ochii oamenilor, El trebuia sa suporte parasirea din partea Dumnezeului in care Se incredea.

Aceia care-L inconjurau, cu gandurile departe de gandurile Sale, nu li intelegeau nici macar cuvintele, dar implineau profetiile prin ignoranta lor. Isus Isi da duhul marturisind prin taria vocii Sale ca ceea ce Il apasa nu era povara mortii (versetele 45-50).

Eficacitatea mortii lui Hristos; perdeaua sfasiata

Eficacitatea mortii Sale ne este prezentata in aceasta Evanghelie sub un dublu aspect. Mai intai, perdeaua dinauntru templului a fost sfasiata in doua de sus pana jos (versetul 51). Dumnezeu, care fusese intotdeauna ascuns in spatele unei perdele, Se descoperea complet prin moartea lui Isus. Intrarea in Locul Preasfant – calea cea noua si vie pe care Dumnezeu ne-a deschis-o prin aceasta perdea – era de acum aratata (Evrei 10.19,20). Tot sistemul iudaic al relatiilor omului cu Dumnezeu sub dominatia acestui sistem al preotiei levitice, totul cadea odata cu ruperea perdelei. Fiecare credincios, de acum, se gaseste in prezenta lui Dumnezeu fara perdea. Este o stare in care odinioara numai preotii se puteau afla. Dar prin acelasi act, pacatul care ne-ar fi facut incapabili sa stam inaintea Lui, a fost in intregime indepartat dinaintea lui Dumnezeu, pentru cel credincios. Dumnezeu sfant si credinciosul curatit de pacatele sale sunt pusi fata-n fata prin moartea lui Hristos. Ce dragoste este aceea care a implinit o astfel de lucrare!

Invierea; pacatosii iertati pot sta fara teama inaintea lui Dumnezeu

In al doilea rand, pe langa aceasta, eficacitatea mortii Domnului Isus este de asa fel incat odata ce invierea Sa a rupt legaturile care ii tineau, multi morti s-au aratat in cetate – martori ai puterii Aceluia care, suferind moartea, a pasit peste ea si a invins-o, nimicindu-i puterea si luand-o ca prada. Binecuvantarea se gasea acum in inviere. Prezenta lui Dumnezeu fara o perdea si a pacatosilor fara pacat inaintea Lui, dovedesc eficacitatea suferintelor lui Hristos.

Invierea mortilor, asupra carora imparatasea spaimelor nu mai avea drept, arata eficacitatea mortii lui Hristos pentru pacatosi si puterea invierii Sale. Iudaismul era incheiat pentru cei care au credinta; la fel si puterea mortii. Perdeaua este rupta, mormintele isi predau prada (versetele 52,53); El este Domnul celor morti si al celor vii.

Cea dintai marturie de credinta printre natiuni fata de Persoana lui Hristos

Ramane inca o marturie particulara a atotputerniciei mortii lui Isus si a sensului adanc al acestui cuvint: „*cand voi fi inaltat de pe pamant, voi atrage la Mine pe toti*“ (Ioan 12.32). Centurionul care era de garda atunci cand a fost rastignit Domnul, vazand cutremurul de pamant si lucrurile care s-au intamplat, recunoaste, inspaimantat, gloria Persoanei Mantuitorului; si oricat de strain este el de Israel, da totusi prima marturie de credinta a celor dintre natiuni: „Cu adevarat Acesta era Fiu al lui Dumnezeu“ (versetul 54).

Instinctul iubirii; la picioarele crucii

Dar istorisirea continua. Niste sarmane femei – carora devotamentul le da adesea din partea lui Dumnezeu mai mult curaj decat barbatilor, a caror pozitie este de mai mare responsabilitate – raman langa cruce, privind ceea ce se intampla cu Acela pe care ele Il iubeau (versetele 55,56).

Dar aceste femei nu erau singurele care au umplut intr-un fel golul lasat pe ucenicii inspaimantati. Alte persoane, (versetele 57-60) – si aceasta se intampla adesea – barbati pe care lumea ii retinuse pana atunci, odata atinsi in adancul sentimentele lor de aceste suferinte ale Aceluia pe care Il iubeau cu adevarat (atunci cand momentul este atat de greu incat altii se inspaimanta) devin plini de ravna vazand aceasta respingere a lui Hristos si simt ca a venit momentul sa se decida si sa marturiseasca pe Domnul cu curaj. Asociati pana acum cu cei care L-au rastignit, ei trebuiau atunci sa fie de acord cu acest act (al rastignirii) sau sa se dea ei insisi pe fata. Ei fac acest din urma lucru acum, prin har.

„Cu cel bogat in moartea Sa“

Dumnezeu pregatise totul dinainte. Fiul Sau trebuia sa aiba mormantul la un loc cu cel bogat. Iosif din Arimateea se prezinta cu indrazneala inaintea lui Pilat pentru a cere trupul lui Isus. El inveleste intr-o panza curata de in trupul Domnului, pe care il ia cu permisiunea lui Pilat, si il aseaza in propriul sau mormant, care nu fusese niciodata folosit pentru a ascunde putrezirea omului. Maria din Magdala si cealalta Marie – pentru ca ele erau cunoscute – se aseaza langa mormant, atasate, prin tot ceea ce mai ramanea pentru credinta lor, de Acela pe care Il iubisera si Il urmasera cu sentimente de adorare in timpul vietii Sale (versetul 61).

Marturia fara voie a necredintei

Dar necredinta nu se crede nici macar pe ea insasi; si temandu-se ca nu cumva ceea ce tagaduieste sa fie totusi adevarat, ea se teme de orice (versetele 62-66). Marii preoti cer lui Pilat ca mormantul sa fie pazit, pentru a inlatura orice incercare a ucenicilor de a-si intemeia doctrina invierii pe absenta trupului lui Isus din mormantul in care fusese depus. Pilat le porunceste sa pazeasca ei insisi mormantul; in felul acesta nu fac altceva decat sa fie martori involuntari si sa ne asigure astfel de implinirea faptului de care se temeau. Astfel, Israel era vinovat de efortul inutil de a se impotrivi marturiei pe care Domnul Isus o daduse cu privire la propria Sa inviere. Iudeii dadeau astfel marturie impotriva lor insisi. Precautiile pe care probabil Pilat nu le-ar fi luat sunt impinse de catre acesti mari preoti pana in ultimele amanunte, dar in felul acesta orice tagaduire a realitatii invierii lui Isus devenea imposibila.

Slujirea lui Isus pentru cei saraci ai turmei

Invierea Mantuitorului este descrisa pe scurt in Matei. Scopul acestei prezentari si a lucrurilor care au loc dupa inviere este de a lega lucrarea si slujirea lui Isus – transferata acum ucenicilor Sai – de cei saraci ai turmei, de ramasita lui Israel. Domnul ii strange din nou in Galileea, acolo unde fusesera de multe ori invatati, unde ramaneau niste dispretuiti de popor, departe de orgoliul iudeilor. Dar tocmai aceasta lega lucrarea lor de a Sa in ceea ce ii era caracteristic, mai ales in raporturile cu ramasita lui Israel.

Voi cerceta cu alta ocazie detaliile invierii. Aici ma ocup numai de importanta pe care acest eveniment o are in contextul Evangheliei dupa Matei.

Matei 28

Deplina siguranta a credintei cu privire la faptul invierii Domnului

La sfarsitul saptaturii (aceasta inseamna sambata seara), cele doua Marii vin sa vada mormantul. In acest moment nu au facut decat sa priveasca acest mormant. Versetele 1 si 2 nu reprezinta o succesiune directa; versetele 2,3 si 4 trebuie privite impreuna. In momentul in care au avut loc cutremurul de pamant si imprejurarile insotitoare, nu era nimeni la mormant in afara soldatilor. Seara totul era in siguranta. Dimineata ucenicii nu stiau nimic din ceea ce se petrecuse. Cand femeile sosesc in revarsatul zorilor, ingerul care stătea la intrarea mormantului le imbarbateaza vestindu-le invierea Domnului. Ingerul Domnului coborase si deschisese usa mormantului pe care omul o inchisese cu toate precautiile posibile. Iudeii, prin faptul ca au asezat acolo soldatii, au dat prin niste martori de netagaduit o garantie a adevarului predicat de apostoli. Femeile, prin vizita lor la mormant in seara de dinainte si in dimineata cand ingerul le-a vorbit, au primit prin credinta o deplina asigurare cu privire la faptul invierii Domnului. Toate cate sunt prezentate aici sunt fapte. Femeile fusesera la mormant seara. Interventia ingerului a facut clar pentru soldati adevaratul caracter al iesirii lui Isus din mormant; apoi vizita femeilor dimineata a stabilit acest fapt al invierii care pentru ele era un obiect al credintei. Ele merg sa-i anunte pe ucenici, care – departe de a fi facut ceea ce spuneau iudeii – nu credeau nici macar spusele femeilor. Isus Se arata El Insusi femeilor care, primind cu credinta cuvintele ingerului, se intorceau de la mormant.

Insarcinarea ucenicilor

In felul acesta, Isus Se leaga, asa cum am spus deja, de vechea Sa lucrare in mijlocul celor saraci din turma, departe de centrul traditiilor iudaice, departe de templul si de tot ceea ce lega poporul acesta de Dumnezeu potrivit vechiului legământ. El da intalnire ucenicilor in Galileea, acolo unde ei Il gasesc si Il recunosc; acolo, in acel vechi loc al lucrării lui Hristos, potrivit cu Isaia 8 si 9, ei primesc din partea Lui misiunea care le este incredintata. Iata de ce in aceasta Evanghelie nu se spune nimic despre inaltarea lui Hristos, ci se vorbeste despre toata puterea care li este data in ceruri si pe pamant si astfel misiunea ucenicilor se extinde asupra tuturor natiunilor. Ei trebuiau sa le vesteasca acestora drepturile lui Hristos si sa faca ucenici din natiuni.

Un Mantuitor viu, puternic; marturisirea Tatalui, a Fiului si a Duhului Sfant: singurul Nume sfant pentru toate natiunile

Totusi, ei nu aveau sa vesteasca numai Numele Domnului si misiunea lor nu era numai in legatura cu tronul Sau de la Ierusalim, ci ucenicii trebuiau sa vesteasca tuturor natiunilor pe Domnul cerului si al pamantului, intemeind invatatura lor pe marturisirea Tatalui, a Fiului si a Duhului Sfant. Ei aveau sa invete nu legea, ci cuvintele lui Isus. El avea sa fie cu ucenicii care ■L vor marturisi in felul acesta pana la sfarsitul veacului (versetele 18■20). In acest fel, tot ceea ce va fi implinit pana in momentul in care Hristos Se va aseza pe tronul mare si alb (Apocalipsa 20.11) se leaga de marturia pe care a dat ■o El Insusi pe pamant in mijlocul lui Israel. Aceasta marturie despre Imparatie si despre Capetenia ei a fost respinsa de un popor care nu L ■a cunoscut. Din cauza aceasta, marturia in fata natiunilor revine unei ramasite a lui Israel care ■L recunoaste pe Isus ca Mesia, acum inviat dintre cei morti, asa cum vestise, dar nu este vorba aici de un Hristos privit ca inaltat la cer. Este o marturie care nu ■L prezinta numai pe Isus, nici pe Yahve ca fiind mai departe subiectul marturiei, ci este descoperirea Tatalui, a Fiului si a Sfantului Duh, ca Numele sfant prin care natiunile erau puse in relatie cu Dumnezeu.

clickbible.org